W. NEVILLE – SCOTT

ORASUL ULTIMEI SANSE

COLECTIA WESTERN

W. NEVILLE – SCOTT.

ORAŞUL ULTIMEI ŞANSE

(The Last Chance City)

V.1.0

Traducerea ELISABETH JURCOVIC.

După volumul apărut la
Editura Realitatea
CRAIOVA.

Hello, prieteni ai westernului

Întâmplările cowboy-ului, călărind pe versantul unui munte sau dispărând în deşert, conţin calităţi epice tot atât de glorioase ca şi aventurile eroilor lui Homer.

RUPERT HUGHES.

Veşti bune pentru voi! Editura noastră, în cadrul colecţiei sale FRONTIERA, care este dedicată literaturii de acţiune, va avea şi seria WESTERN-GOLD-STAR. În ea veţi fi întâmpinaţi de suflul fierbinte al aventurii, fiindcă reface epoca dramatică a pioneratului american, când bărbaţi eroici şi femei pe potriva lor, au pornit să cucerească o lume.

Dacă acceptăm ca dată de naştere a romanului despre Far West – a celui care merită să fie citit şi păstrat – deci nu penibilul *dime-novel* – ca fiind intervalul 1823-1842 când apare ciclul „Ciorap de piele” al lui James Fenimore Cooper, atunci constatăm că s-au scurs aproape 170 de ani, de când interesul unui larg public de cititori nu a obosit, cu alte cuvinte că genul a trecut proba aspră a timpului.

Ar trebui desigur să amintim despre scriitori ca Mayne Reid, Gustave Aymard, căpitanul Marryat, Bret Harte, Fr. Gerstacker, Karl May, Zane Grey, Stephen Crane, Ernst Haycox, ori alţi contemporani nouă, ca Brad Ward sau Charles Portis, care au contribuit din plin la afirmarea şi consolidarea westernului, dar din lucrările lor (o excepţie fericită fiind poate Karl May), din motive lesne de înţeles n-

am prea văzut mare lucru în ultimii cincizeci de ani. Păi dacă e WESTERN, înseamnă că e ceva cu occidentalii ăia, ba mai grav, chiar cu „'mericanii"! Cum să dai „bunul de tipar" pentru „Br! Asemenea grozăvii"?

Chiar aşa, cui i-a fost frică de western şi de ce?

În „The Old West Fiction" a lui Irwin R. Blacker; citat şi de H. Matei (unul din puţinii care în afară de regretatul „tânăr veşnic" D. I. Suchianu şi de alţi trei fani ca: Iordan Chimet, Petru Popescu sau Alfred Neagu, s-au ocupat de western), se scrie undeva despre simbolurile cu care operează genul:

„Eroul principal şi personajul negativ, deosebirea categorică dintre Bine şi Rău, duelul, pistolul cu şase focuri, pălăria Stetson, calul, codul onoarei, eroina care va fi sărutată numai la urmă".

Periculoasă literatură, fără „oameni noi" dar vorbind despre o Lume Nouă, ba culmea, propunându-ne ca erou un *scout,* un *cowboy,* sau un *sheriff* – numească-se ei Daniel Boone, David Crockett, Wyatt Earp sau Buffalo Bill – deşi „Manifestul" apărut în 1948 al unui anume filosof bărbos vorbea încă de pe atunci de comunişti...

Se poate să ispiteşti privirile şi sufletul cititorului cu noţiuni ca: *hot towns*, colturi, *rifles, trail boss, round up, pony-express* şi căile ferate transcontinentale, *cattle trails, homestead*, mustangi şi *broncos, stampede, ranchmani, desperados, gunmeni, rangeri*, mormoni, căutători de aur şi *gold-rush, prairie-shooner* şi indieni – şi până la urmă să-i vină cumva dor de ducă, încercând să scape de cenuşiul cotidian?

Fiindcă totuşi existau destui care în pofida atitudinii oficiale voiau totuşi western, s-a tentat o soluţie de compromis: să se astâmpere foamea lor cu „produse made în România". Cinematografia noastră[1] – folosind scenariile lui T. Popovici – ne-a dat o serie de „Ardeleni" (realizare onorabilă, zicem noi) iar în editura Albatros, s-au publicat câteva romane ale harnicului N. Frânculescu – şi ele plasându-se cam la aceeaşi cotă valorică. Sigur, n-au fost

[1] Ce a făcut cinematografia mondială si mai ales Hollywoodul pentru Western, este cu totul alta istorie, de care nu ne ocupăm aici.

uitate „ţărişoarele surori” – altfel zis „Estul sălbatic”, s-a importat chiar şi-un western… polonez (W. Wernic - Şeriff-ul din Fort Benton)!

Da, dar unde sunt cărţile unor Harvey Fergusson, Alan Lemay, James Overholser? Unde măcar cele care au stat la baza scenariilor celor câteva „spaghetti-western” văzute şi la noi?

La ultimele întrebări încearcă să răspundă şi iniţiativa noastră, cu o cadenţă care s-ar vrea lunară. Dorim, cel puţin la treizeci de zile o dată, să vă oferim un western şi vom începe cu un roman al lui W. Neville Scott: „ORAŞUL ULTIMEI ŞANSE”, din ciclul său mai amplu dedicat celebrelor *hot towns*-uri, oraşelor-înfierbântate.

VEŢI CUNOAŞTE VESTUL AŞA CUM ÎNTR-ADEVĂR A FOST: DRAMATIC! AVENTUROS! CAPTIVANT!

GO AHED!
E. JURKOVIC.

1. UN HOMBRE CU „OCHI AMESTECAŢI”

Avansul hoţilor de vite era de vreo şase ore. Fiindcă la începutul nopţii n-am reuşit să înaintez prea repede prin ţinutul acesta frământat, au trecut de fapt vreo opt ceasuri până când am ajuns cireada din urmă.

Era ora două, deci două ceasuri după miezul nopţii.

Am înconjurat turma pe la nord. Spre sud nu se putea face un ocol călărind, fiindcă o coamă stâncoasă se întindea de la est spre vest ca un perete uriaş.

Un râu mic izvora din stâncile abrupte şi curgea spre nord.

În lumina palidă a lunii am văzut cireada odihnindu-se în apropierea malului. Hoţii trebuiau acuma să le îngăduie vitelor un răgaz ceva mai mare, dacă voiau să ajungă cu ele până la Last Chance.

M-am oprit câtva timp la adăpostul stâncilor şi a câtorva copaci şi am observat cu atenţie tabăra.

Dorinţa de răzbunare din mine se făcea tot mai puternică.

Simţeam limpede nevoia de a împroşca bivuacul cu gloanţe.

Mi-am reamintit şi ce reuşise să-mi spună Emet Stringer, despre cel care-l împuşcase.

Se numea Sam Kyhoe, avea părul roşu şi „ochii amestecaţi”.

Dar cum să-i ceri socoteală cuiva care se afla acolo printre opt sau zece complici?

Încă nu ştiam în clipa aceea cum avea soarta de gând să se joace cu noi!

Am făcut iarăşi un ocol mare şi am ajuns la râu, cam la o milă la nord de locul unde campau hoţii de vite.

Fiindcă nu exista un vad şi trebuia să-mi caut mai întâi

un loc pe unde să cobor malul destul de abrupt şi erodat, m-am îndepărtat iar, la mai mult de o jumătate de milă.

Apoi însă, am găsit un loc potrivit. Aici ai fi putut să traversezi şi cu o căruţă. În nisip, nu se zăreau nici un fel de urme. Asta se putea constata limpede la lumina stelelor şi a lunii. Astfel că eram destul de liniştit – prea liniştit, fiindcă subapreciam gradul de periculozitate al hoţilor de vite.

Apa râului ajungea calului meu până la genunchi. Când s-a oprit să soarbă de câteva ori, nu l-am îndemnat imediat să plece, ci am rămas în şa, aşteptând să-şi potolească setea. Până la malul celălalt mai erau vreo zece paşi.

Dincolo se găsea o stâncă înaltă, măcinată de vânturi şi ploi, care străjuia deasupra râului ca un amvon. Pe ea creşteau tufe, ierburi şi câţiva pomi mai mărunţi.

Vadul ieşea din apă la stânga ei. Nisipul lucea şi nici aici nu se zăreau urme.

Toate astea le vedeam stând în şa, fiindcă noaptea era atât de luminoasă că puteai trece un fir subţire de lână prin urechile unui ac mai mare.

Când am vrut să-mi îndemn calul să ieşim din apă, deasupra stâncii se ivi un om. Se contura desluşit pe cerul luminos al nopţii.

— Hello, spuse el, ţinând arma la şold îndreptată spre mine. Am văzut că era o puşcă Parker, din cele pe care le preferă mai ales însoţitorii diligentelor – o armă cu două ţevi ce foloseşte cartuşe încărcate cu alice foarte mari.

Cu o împuşcătură dintr-o astfel de sculă, puteai să rupi un adversar în două! Eram deci la cheremul flăcăului.

Am răspuns şi eu: „Hello”.

Apoi am tăcut amândoi şi am reflectat câtva timp – poate însă n-a fost „câtva timp” ci doar atât cât să respiri de două, trei ori.

Fiindcă omul stătea mai sus decât mine şi chipul lui era în umbră, nu-l puteam desluşi prea bine. El în schimb era avantajat. Mă întrebam dacă ţine de hoţii de vite.

Câteva clipe mai târziu o ştiam. Fiindcă în sfârşit şi-a deschis gura din nou şi a întrebat:

— Îţi urmăreşti vitele, nu? Tu eşti asociatul smintitului

care n-a vrut să ne cedeze vitele de bună voie?

Dintr-odată am ştiut cine este. Instinctul meu mi-a spus-o. Astfel că l-am întrebat:

— Tu eşti acel Sam Kyhoe, roşcovanul cu „ochi amestecaţi”?

Întrebarea mea l-a izbit puternic, ca o lovitură în stomac. Şocul era vizibil şi o clipă mi-a fost teamă că arma cu alice s-ar putea declanşa de acum.

Dar nu s-a întâmplat aşa.

În aceeaşi clipă când am pus întrebarea, mi-am zis că sunt un smintit. N-avusesem decât să fac pe prostul şi să par lipsit de orice bănuieli. Poate m-ar fi crezut, dacă încercam să-l conving că sunt aici din întâmplare şi că n-am nimic de-a face cu turma furată.

Dar am abandonat imediat acest gând. Nu, flăcăul era prea abil. Şi probabil înainte de a ne fi furat turma ne observaseră destulă vreme la ranch-ul nostru. Tipul de pe stâncă ştia foarte bine cum arăt.

Acest hombre de colo sus, voia să se joace cu mine.

Încă mai aşteptam un răspuns. Şi mi l-a dat.

— Da, eu sunt Sam Kyhoe, a zis el, am părul roşu, un ochi este violet şi celălalt gălbui. Eşti mulţumit? Altceva!

— Ai reuşit să calculezi foarte bine pe ce drum o s-o iau!

El râse:

— Sigur, sigur! Nu mi-e greu să mă transpun în locul cuiva care este în situaţia asta – nu mi-e greu de fel. Şi, mai departe? Voiai să ne ţii calea?

— Voiam să ajung la Last Chance, am spus. Să găsesc ajutor în Last Chance.

Începu să râdă nebuneşte. Se comporta de parcă i-aş fi spus cea mai bună glumă din lume. Şi fiindcă râdea atât de tare încât a trebuit să se îndoaie, am înţeles că nu voi mai avea curând o astfel de şansă.

Trebuia să risc totul – într-adevăr totul! Din cauza asta am tras.

L-am lovit şi am fost cu o fracţiune de secundă mai rapid decât el.

Dar ne-a „tras-o” şi el nouă – m-a nimerit şi pe mine dar

şi calul. Nechezând înfricoşat, animalul se cabra atât de tare încât mă azvârli jos. Cu toate că era un cal de front, obişnuit cu focul de revolver sau de puşcă – ba chiar şi cu bubuitul tunurilor – nu rezistase totuşi acestor alice deosebit de mari.

Şi eu am fost lovit, fără să-mi dau seama imediat cât de grav!

Şi când tocmai mă adunam din albia râului şi încercam să rezist, clătinându-mă, curentului uşor şi-a terminat şi Sam Kyhoe coborâşul.

A căzut cu zgomot lângă mine în pârâu, iar apa l-a târât la vale.

Îmi nimerisem ţinta foarte bine. Era cu siguranţă tot atât de mort ca şi Emet Stringer.

Şi cu mine ce se întâmpla? Trebuia să mor şi eu?

Simţeam că sunt lovit în mai multe locuri. Sângele-mi curgea din răni. Unde era bravul meu Falk? Sigur că se alesese şi el cu o groază de plumbi, probabil mai mulţi decât ai mei.

Am ieşit greoi din apă şi ţineam Colt-ul încă în mână.

Falk era pe mal. Necheza de durere. Apoi îngenunche.

Doamne sfinte, murea – vedeam asta în lumina lunii şi n-aveam cum să-l ajut. Puteam doar să-i scurtez suferinţa. Astfel că i-am apăsat pistolul pe frunte şi am tras. Da, Colt-ul funcţiona încă, deşi se udase.

Câtva timp mi se făcu negru în faţa ochilor. A trebuit să, mă sprijin de stâncă. De-abia mai târziu m-am simţit ceva mai bine.

Am desprins coburii, puşca şi pătura făcută sul, apoi am ocolit anevoios stânca. Speranţele mele s-au adeverit. Calul lui Emet era aici. Am pus pe el coburii şi cioltarul meu. Iar puşca am agăţat-o la oblânc. La a doua încercare am reuşit să rămân în şa. Scăriţa avea lungimea potrivită.

Preţ de câteva respiraţii am chibzuit, încotro s-o iau? Înapoi la ranch? Dacă mă vor urmări, îl vor ucide acolo şi pe Tulsa-Jones.

Deci trebuia să-i ademenesc altundeva. Undeva – între locul acesta afurisit şi Last Chance – trebuie să se găsească

nişte oameni care să-mi scoată plumbii din corp şi care să-mi lege rănile.

Încă mai eram convins că doar în Last Chance voi afla ajutor.

Trebuia să ajung acolo!

2. ÎNGERUL ŞI VRACIUL.

Cândva, către amiaza zilei următoare, n-am mai putut… Am alunecat de pe cal şi am observat asta de abia când m-am izbit căzând.

Cu ultimele puteri m-am târât sub un tufiş. După asta am leşinat iar.

Am visat lucruri aiurea, că eram hăituit de o bandă feroce; descoperit iar şi iar şi hăituit, goana continua chiar şi pe străzile şi uliţele din LAST CHANCE.

În realitate, habar n-aveam dacă tabăra de căutători de aur şi de cărăuşi de mărfuri care purta acest nume. Predestinat – cum se va vedea – avea sau nu străzi şi uliţe.

M-am trezit fiindcă mi se picura, apă în gură şi cineva îmi curăţa faţa cu o batistă udă – apoi mi-a răcorit fruntea şi tâmplele.

Ceaţa se risipea încet-încet. Am văzut un înger.

Apoi mi-am dat seama că nu poate fi un înger, fiindcă nu eram încă în cer – poate nu voi ajunge niciodată acolo. Eram încă pe pământ şi chipul de înger era al unei femei tinere.

De sus, ea-mi zâmbi liniştitor.

— Puteţi spune că aţi avut noroc, se auzi vocea bine timbrată a unui bărbat. Chiar şi în starea mea precară, am simţit că vocea asta poate să ajungă la un volum impunător.

Dar după asta, am văzut un omuleţ într-o redingotă verzuie şi cu un joben de aceeaşi culoare.

— Aţi avut noroc, repetă el, că v-a găsit cel mai reputat terapeut din toată ţara, o persoană de la care pot învăţa încă destule, chiar şi medicii din Est, cei cu studii universitare.

Am înţeles că vorbea despre sine.

Apoi am văzut căruţa.

Era o căruţă-furgon, de tipul celor mult folosite pe atunci – în Sudul cel mai îndepărtat şi în Vest – de aşa-zişii „medici practicanţi”. Era vopsită într-un roşu ţipător şi în culori galbene scria pe toate laturile: GEOFF SHANE, OMUL CARE VINDECA CU MÂINILE – OMUL CU LEACURILE MIRACULOASE.

Am adormit iarăşi. Probabil că pierdusem prea mult sânge.

3. „DACĂ ÎNDREAPTĂ DEGETUL GROS SPRE PĂMÂNT...”

Când m-am trezit, eram culcat în căruţă. Furgonul înainta hurducăind – dar nu-mi păsa, fiindcă aşternutul era moale.

Aveam febră. O sete aprigă mă chinuia.

Mă simţeam vlăguit.

Fiindcă mă aflam în căruţă, însemna că mărunţelul cu vocea puternică mă ridicase împreună cu fata şi mă vârâse înăuntru. N-a fost desigur o treabă uşoară pentru ei, fiindcă eu cântăream mai bine de o sută optzeci de livre.

Mi-am săltat capul. Lângă mine, agăţată de peretele furgonului se găsea o sticlă. Am desprins-o de acolo şi m-am săltat puţin. Simţeam acum dureri în mai multe locuri. Peste tot aveam plasturi.

Cu eforturi, am reuşit să scot dopul.

După asta am reuşit să beau. Era un ceai rece, cu o aromă deosebită.

M-am simţit ceva mai bine, m-am lungit din nou şi am pipăit toate punctele unde erau plasturi.

Era limpede că-mi scoseseră plumbii de peste tot. Numărai cinci locuri – două pe la coaste, unul la umăr şi două la şolduri.

Oho, scăpasem ieftin!

Dar cireada mea se afla încă în stăpânirea hoţilor de vite şi – la fel ca şi până acum – era tot în drum spre *Last Chance*.

Eu însă, rănit, mă aflam în furgonul unui vraci şi trebuia să fiu bucuros că am găsit ajutor.

Dar încotro mergeam?

Spre *Last Chance*?

Am bătut cu sticla în peretele furgonului. Nu mă înşelasem. În spatele locului ocupat de conducător se afla o uşă, care s-a deschis. Fata pe care, în prima clipă când am redevenit conştient, o luasem drept un înger, a intrat.

Prin fereastra laterală a căruţei-furgon ce servea atât pentru vânzare cât şi ca locuinţă, pătrundea lumină destulă. Fata se aşeză pe un scăunel scund, foarte aproape de culcuşul meu.

Apoi ne-am uitat unul la celălalt.

M-a scrutat cu o privire prudentă şi reţinută, în care se putea citi totuşi o oarecare simpatie.

— Aţi băut deja din ceai?

Am dat doar afirmativ din cap şi am continuat s-o privesc.

Nu-mi era bine deloc şi aveam destule necazuri. Cu toate astea nu puteam să n-o admir.

Mi-a plăcut mai mult decât oricare alta de până acum.

Nu văzusem nicicând astfel de ochi verzi. Părul îl adunase cu o basma legată cu îndemânare. Dar aceasta nu reuşea să stăpânească abundenţa podoabei brun-roşcate.

Ochii-i erau tăiaţi puţin oblic şi nasul era mic, feminin şi puţin cârn.

Gura ei era însă expresivă şi o să-i trădeze mereu destule din sentimentele ei, oricât ar încerca să le ţină sub control.

Această gură generoasă care era plină de viaţă şi energie, putea fi severă sau dulce, se putea plia într-un zâmbet sau se putea strâmba dispreţuitor.

Era poate cu doi sau trei ani mai în vârstă decât ţi se părea la început. Am zărit câteva linii fine în jurul colţurilor gurii şi a ochilor. Da, cunoştea de mult ce este viaţa. Puţine lucruri păreau să-i mai fie străine.

— Acest ceai este într-adevăr un leac fermecat, zise ea. Tatăl meu a mai făcut de altfel tot ce poate face un „doc” adevărat. Nu trebuie să fii îngrijorat. Mergem spre *Last Chance*. Calul dumitale este legat de spatele furgonului. Cam într-o oră se întunecă. Atunci facem popas. Ţi-e foame?

Da, mi-era.

— Pot să mai rezist un ceas, murmurai eu. Numele meu este Jo Kinkaid. Undeva în Est am un *ranch* şi eram în drum spre Last Chance. Vă sunt foarte îndatorat! Cum te cheamă? Numele tatălui dumitale l-am citit pe furgon,

înainte de a leşina – parcă Geoff Shane, nu? Şi dumneata – dumneata cum te numeşti?

— Sally, răspunse ea simplu şi deschise un dulap. Din el scoase câţiva biscuiţi.

— I-am copt azi dimineaţă, spuse ea. Pentru început amăgeşte-ţi foamea cu ei.

Am luat biscuiţii.

Dar mă uitam tot timpul la Sally. Îmi plăcea din ce în ce mai mult. Când vorbea, ochii ei scânteiau iar faţa ei drăguţă devenea şi mai însufleţită.

Ea zâmbi.

— Ei, zise ea, cu toate că d-ta, Jo Kinkaid, ai pierdut o groază de sânge, se pare că te refaci rapid. În locul dumitale nu m-aş mişca atât, ca rănile să nu se deschidă iar. Poate că ar trebui să te gândeşti doar la această piedică.

Acum se transformase într-o „răutate”. Mi-am dat seama după ochii ei.

Am rânjit. Şi după asta – mestecând un biscuit – i-am spus:

— Şi ce se întâmplă dacă te găsesc foarte încântătoare? Mi se pare firesc, nu? Pariez că mai toţi flăcăii încearcă să te cucerească. Pariez că te-ai obişnuit cu aşa ceva. Asta este soarta dumitale în acest Vest sărac în femei.

Acum, zâmbea pe jumătate batjocoritor, pe jumătate plină de înţelegere.

— Desigur, spuse ea, cu asta sunt într-adevăr deprinsă. Şi dacă ţara asta n-ar fi plină de bărbaţi, ci de femei, atunci ar fi desigur invers, nu-i aşa? Atunci femeile ar alerga chiar şi după cei mai urâţi bărbaţi, aşa cum trag muştele la miere!

Acum îmi plăcea şi mai mult. Era şi bună de gură.

Dar în ochii ei am văzut şi un reflex meditativ, aşa ca şi cum gândurile ei s-ar preocupa de mine – dar nu numai fiindcă eram un bărbat rănit de nişte plumbi…

Sally a mai şovăit puţin. Ştiam că mă va întreba îndată, cum de-am ajuns în situaţia asta.

Din această cauză, am făcut eu începutul:

— Nişte hoţi de vite! Îi urmăream fiindcă mi-au furat cireada. Cred că vor să le vândă la *Last Chance*. În acest *camp* al căutătorilor de aur, lumea va fi bucuroasă să-şi facă rezerve de carne înainte de sosirea iernii. Acum…

— Ce ştii despre *Last Chance*, Jo Kinkaid? mă întrerupse Sally şi am înţeles imediat că întrebarea trebuia să fie foarte importantă.

— Nimic, am răspuns eu. Trebuie să fie o tabără mare a căutătorilor de aur şi a minerilor şi toate convoaiele care transportă mărfuri şi vor să străbată pasul spre Vest se odihnesc acolo. Nu există în lung şi-n lat altă trecătoare spre Vest.

— Aşa-i, a răspuns ea. Dar *Last Chance* nu mai este un camp. A devenit demult un oraş. Este oraşul cel mai murdar şi cel mai ticăloşit pe care-l cunosc – şi eu cunosc o sumedenie. Suntem plecaţi de două luni şi am vizitat nişte exploatări miniere mai mari, unde întotdeauna se găsesc câţiva bolnavi de îngrijit. Pariez că *Last Chance* a devenit şi mai murdar. Acest oraş blestemat nu mai este o *şansă*[1] pentru nici un om cinstit – nici măcar *ultimă*[2]. În oraş stăpâneşte Will Duffield. N-ai mai auzit nimic până acum despre acest Will Duffield?

— Nu, am răspuns eu. Am venit din Sud. Până acum câteva luni am fost complet străin în Utah. Am venit aici cu o cireada din Sud şi mi-am clădit un ranch. Aprovizionarea mi-am făcut-o din localităţile situate mai spre est. Ce-i cu acest Will Duffield?

Sally s-a strâmbat.

— Este boss-ul unui oraş ordinar, rău, perfid şi murdar. Acolo el este un… un fel de semi-zeu. Dacă îndreaptă degetul în jos spre pământ eşti un om terminat. Iar dacă o bandă ţi-a furat vitele, înseamnă că este banda lui. A

---

[1] Joc de cuvinte: Last Chance în lb. engleză înseamnă „Ultima şansă”.

[2] Joc de cuvinte: Last Chance în lb. engleză înseamnă „Ultima şansă”.

organizat pe toţi răii, pe toţi ticăloşii. Dacă a pus să ţi se fure cireada înseamnă că iarna asta carnea de vită va ajunge atât de scumpă încât o să fie cântărită cu… aur, înţelegi?! Will Duffield îşi aranjează pentru orice lucru important „dreptul” său în exclusivitate. Dacă ar şti că în viitor vor lipsi caietele, le-ar cumpăra pe toate, ca mai târziu să le vândă cu un câştig înzecit. Dacă te duci la Last Chance ca să obţii ajutor pentru a-ţi recăpăta vitele, atunci n-o să rămână prea mare lucru din dumneata, crescătorule de vite!

4. „... NIŞTE CÂINI RÂIOŞI CARE MUŞCĂ ÎN DREAPTA ŞI-N STÂNGA...”

Mă trezii din nou, dar foamea pe care o potolisem mai-nainte cu câţiva biscuiţi era prezentă iarăşi, sfâşiind sălbatic. Corpul meu îşi cerea drepturile şi nu mai puteam abuza de el. Căruţa se oprise.

Uşa de la capătul celălalt era deschisă. Exista şi o scăriţă, iar Sally se aşezase pe prima ei treapta. Lumina focului răzbătea de afară. Profilul feţii i se contura clar.

Da, era neobişnuit de ispititoare această Sally Shane, care împreună cu tatăl ei călătorea cu farmacia asta ambulantă printr-un ţinut sălbatic, urmând să ajungă în oraşul acela: nelegiuit, pe care – vădit – îl dispreţuia atât de mult.

Întoarse capul, ca şi cum mi-ar fi simţit privirea şi observă că nu mai dorm.

— Ei, zise ea, înseamnă că totuşi nu trebuie să leapăd mâncarea. Tată, s-a trezit.

Dispăru, probabil ca să trebăluiască, în preajma focului. Simţeam mirosul mâncării şi asta îmi sporea senzaţia de sfârşeală. Stomacul meu mârâia ca un lup întărâtat.

Geoff Shane intră şi aprinse un felinar care lumina acum interiorul furgonului. Shane încercă să se dea grav, aşa cum ar fi făcut-o un medic, un specialist cu renume, îmi luă pulsul.

Dar văzui că acest Geoff Shane avea ochi iuţi de nevăstuică. Bărbia lui era slab dezvoltată. Nasul însă, avea culoarea aceea care-mi spunea că terapeutul se îmbată cam des.

Redingota lui de culoare verde ca sticla, era uzată. Dar asta nu era de mirare, fiindcă aici, într-un ţinut atât de aspru, era cât se poate de nepractică.

Îmi dădu să beau ceai. Acum era altfel. Avea un gust

amar.

— Ce este bun are deseori un gust amar, spuse el şi după ce pufni pe nas de două ori, adăugă:

— Să ştii c-ai avut totuşi noroc, tinere. Nu cred că vreuna din răni se va inflama, ca să ţi se otrăvească sângele. Pentru a le curăţa, am folosit o groază de alcool preţios. În haina dumitale am găsit bani. Pentru faptul că te vindec şi că te îngrijim până când te vei putea da jos din căruţă, îţi iau cincizeci de dolari. E în ordine?

— Este, zisei eu, deşi ştiam că astfel îmi vor rămâne foarte puţini bani. Chiar dacă mi-ar fi luat toţi dolarii pentru ajutorul său, n-aş fi avut nimic de obiectat.

Da, de fapt chiar îmi convenea să plătesc pentru ajutorul său. Din asta trăia – să-i ajute pe bolnavi, sau cel puţin să le vândă leacuri. Asta era meseria lui. Mă studia cu atenţie. Simţeam cum instinctul lui încerca să mă pătrundă.

Era neîncrezător şi rutinat.

De ce oare colinda călătorind prin ţinuturile astea ca tămăduitor – împreună cu fata asta frumoasă? De ce nu se stabilise undeva?

— Turma dumitale, spuse el cu un soi de umor crâncen – va trebuie radiată din evidenţe. Cei din *Last Chance* au nevoie de carne pentru iernat. Nu trebuia să ţii vite atât de aproape de oraş.

— *Ranch*-ul meu se găseşte la mai bine de o sută de mile – adică la trei zile mers călare – de LAST CHANCE. Bandiţii din oraşul ăsta nenorocit, trebuie că s-au împrăştiat ca nişte viespi, până au dat de *ranch*-ul meu ascuns şi până au reuşit să mâne vitele de pe păşune. Dar vom mai vedea…

Dădu din cap afirmativ.

— Mi-ar pare rău flăcăule, spuse el, să te fi cârpit doar pentru ca ăştia din *Last Chance* să te ciuruiască.

N-am mai spus nimic, chiar nimic. Ce-aş mai fi putut spune? Ar fi trebuit să-i povestesc mai multe despre mine. Ar fi trebuit să-i explic cine am fost… ce am fost în Sud, înainte de a mă hotărî să devin crescător de vite în singurătatea regiunii premontane, la vest de Small Rock’s River în Utah.

Ar fi trebuit să-i desluşesc că eram un tip care nu permitea să i se fure un nasture de cămaşă, care păstrează întotdeauna ce-i aparţine.

După asta intră Sally ou o oală pe jumătate plină cu supă. Era o supă de orez cu multă carne bine mărunţită.

Geoff Shane îi făcu loc, apoi coborî scăriţa, fără să mai spună ceva. Sally se aşeză pe locul lui.

— Astăzi o să te mai hrănesc eu, Jo Kinkaid, spuse ea.

Deodată, auzii un zgomot. Şi înţelesei imediat.

Acolo, afară, în noaptea luminată de lună, turma mea era mânată spre vest. Drumul de căruţe era la mai puţin de o azvârlitură de băţ faţă de bivuacul nostru. Şi pe drumul acesta trecea acum cireada mea.

Harapnicele pocneau, răsunau strigăte răguşite şi fluierături, lasourile plesneau. Se auzea nechezatul cailor şi mugetul vitelor.

Da, aşa se aude întotdeauna, când o cireada bulucită de vite este minată şi snopită în bătaie de călăreţi brutali.

Nu putea să fie decât cireada mea.

Şi dacă nişte călăreţi vor veni şi la bivuacul nostru, atraşi de lumina focului? Mi-am amintit de calul lui Sam Kyhoe.

Dacă bandiţii ajung aici şi recunosc calul, atunci mă descoperă şi pe mine imediat. I-am spus lui Sally:

— Calul ăsta a fost al şefului hoţilor de vite. Înainte de a fi împuşcat de mine, tipul mi-a omorât calul. Apoi l-am luat eu pe al lui. Trebuie să duceţi animalul de aici!

Fata înţelese imediat şi coborî repede din căruţă să-i spună tatălui ei. După asta reveni, îndată.

— Şi cine a fost şeful acela? întrebă ea când se aşeză iar lângă mine. Continuă să mă hrănească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Sam Kyhoe, i-am răspuns. Aşa se numea. El l-a ucis pe prietenul şi partenerul meu, care păzea cireada.

Ochii ei se închiseră un moment.

— Da, Sam Kyhoe este cunoscut în *Last Chance*, spuse ea. Era unul dintre oamenii de bază ai lui Will Duffield.

Se ridică şi închise uşa furgonului, apoi stinse şi felinarul astfel Incit se făcu întuneric. Prin ferestre pătrundea doar

puţin din lumina focului.

— Tatăl meu a ascuns calul printre stânci, spuse ea după câteva clipe. Nu vrem să te smulgă din vagon şi să fii recunoscut în bivuacul nostru, Jo Kinkaid – nu, nu vrem asta.

În glasul ei era acum un ton amar – ba parcă se auzea şi mânie. Întrebai:

— Dacă dispreţuieşti oraşul ăsta atât de tare, Sally – ba se pare că-l urăşti chiar – atunci de ce vă duceţi acolo; ce vă face – pe tatăl dumitale şi pe dumneata – să-l revedeţi?

— Ei! zise ea şi tăcu. Dar acest „Ei!” parcă suna a: „Ce ştii dumneata despre probleme noastre, Jo Kinkaid” sau „Asta nu te priveşte, Jo Kinkaid”.

Da, cam aşa mi se păru acest „Ei”.

Cireada era foarte aproape. Se găsea acum pe drumul de căruţe, marcat doar de făgaşe şi urme de potcoavă; în dreptul taberei noastre.

Iar călăreţii trebuiau să vină îndată şi să...

Şi veniră. Începea să fie periculos.

Auzii vocile, apoi caii şi scârţâitul şeii. Cireada era mânată mai departe pe drumul de căruţe. Mersul ei nu se încetini. Tropăitul însă, abia se mai auzea, astfel încât toate zgomotele din *camp* sunau parcă mai tare...

Unul dintre călăreţi râse cu vocea răguşită:

— Uau! Dar ăsta-i bunul nostru prieten Geoff Shane!

Celălalt strigă:

„Îţi curge-n faţă, te mâncă-n spate,
Shane ţi le vindecă pe toate!”

Râseră amândoi. Apoi prima voce continuă să declame:

„De te-a muşcat şarpele zălud,
El te unge cu al broaştei ud!”

Iar hohotiră ca nebunii. Gustau evident întreruperea monotoniei şi erau bucuroşi că scăpaseră câteva minute de praful drumului de căruţe.

Vocea cu sonorităţi impunătoare a lui Geoff Shane se făcu auzită, după ce nechezatul râsului lor se mai potoli:

— Norocul vostru este că sunteţi lipsiţi de atât de multe, încât nici nu vă daţi seama de acest neajuns. Zău că ăsta-i

un noroc, pentru băieţi de teapa voastră, fiindcă altminteri ar trebui să plângeţi tot timpul, nimic altceva – decât să plângeţi mereu. Shorty, ţi-aduci aminte când cu măiestria unui dentist, ţi-am scos măseaua care făcuse puroi? Din cauza măselei ăsteia puteai să mori. Copsese toată falca. Doar leacurile mele desăvârşite te-au scăpat, altminteri te băga în pământ septicemia: Şi tu Herbertson – parcă te-am ajutat şi pe tine, nu-i aşa? Când te-ai umplut de râia aia primejdioasă de la o curviştină, n-am fost eu cel ce ţi-a dat o alifie de calitatea întâi care te-a scăpat doar în câteva zile de toate necazurile? Şi acum veniţi aici să faceţi glume tâmpite? Ia mai duceţi-vă dracului! Căraţi-vă! Şi... repede!

Glasul lui crescuse din ce în ce mai tare; răsuna acum ca o arie pe scena unei opere.

Iar cei doi călăreţi nu mai râdeau.

Probabil că tăceau ruşinaţi.

În cele din urmă unul din ei spuse:

— Vai, Geoff, doar mai eşti în stare să suporţi o glumă. Ştii c-am spus-o doar aşa... N-o să ne pui la socoteală că suntem nişte flăcăi primitivi, că nu ne putem exprima atât de ales ca tine. Poate că ne omeneşti cu o înghiţitură de cafea? Şi unde este Sally cea frumoasă? Hei Sally, te-ai culcat deja? Atunci vino-n coace! Au venit Shorty şi Herbertson! Ia arată-te frumoaso! Nici una din *Last Chance* nu-ţi ajunge măcar la degetul mic – nici una! Sau intru eu în căruţă, Sally? Ţi-e frig în pătuţ? Să te încălzesc?

Râseră iarăşi în hohote, aproape aşa ca şi cum ar fi fost chercheliţi.

Oho, nu erau desigur nişte gentlemani. Erau nişte indivizi ordinari, cu expresii neruşinate. Şi când ajungeau în apropierea unei femei, gândurile lor se învârteau numai în jurul unor anumite lucruri.

Câteva clipe domni tăcerea.

Dar după asta s-a auzit iarăşi vocea lui Geoff Shane. Acum era dură. La o astfel de fermitate în glasul lui nu mă aşteptam.

Întrebă rece:

— Aţi venit ca să vă treziţi cu neplăceri? Fiindcă s-ar

putea să le aveţi curând, când voi începe iar să-l masez pe Will Duffield. A pus să fiu chemat la *Last Chance* fiindcă îl supără din nou spatele, aşa cum s-a mai întâmplat. Cu mâinile astea ale mele îl voi vindeca, iar cu prilejul ăsta, am să mă plâng de voi! Căraţi-vă! Nu vă permit să-mi jigniţi fiica, de parcă ar fi o stricată! Daţi-i drumul!

Aflasem deci care era rostul călătoriei celor doi Shane la *Last Chance*.

Pe acest Will Duffield, îl durea deci spinarea. Necazul ăsta îl pătiseră destui. Iar Geoff Shane era un om cu mâini de aur. Mi se întâmplase să văd oameni care înţepeniseră de tot, care nu mai puteau să stea în picioare, dar nici pe scaun, sau culcaţi şi care, în cele din urmă, erau duşi la astfel de tămăduitori. Iar aceştia mişcau încoace şi încolo câte o vertebră, apăsau pe un anume loc, masau şi… crampele piereau.

Cei doi hoţi de vite tăcură un răstimp, în vreme ce mă gândeam la toate astea. Apoi unul dintre ei spuse:

— Vai, Geoff, doar n-o să ne-o iei în nume de rău. Ştii doar că nu suntem nişte persoane cu niscai preocupări artistice – parcă aşa se zice, nu? – ci mai degrabă nişte râioşi care muşcă în dreapta şi stânga, fiindcă n-au fost iubiţi de nimeni, nici măcar de mamele lor. Dar să ne întoarcem la ale noastre. Căutăm un om care credem că-l călăreşte pe Blacky al lui Kyhoe. L-a împuşcat pe bunul Sam dar suntem siguri că a „înghiţit” şi el câteva din alicele lui barosane. L-ai văzut pe acest *hombre*?

Mi-am ţinut respiraţia, ca să pot auzi mai bine răspunsul.

— Nu! Nu ştiu nici cum arată calul lui Kyhoe şi nici n-am întâlnit azi vreo persoană în afară de voi, ceea ce e prea de-ajuns. Altceva?

— Nimic!

Auzii cum îşi întoarseră caii. Plecară fără grabă. Unul dintre ei strigă – probabil peste umăr:

— Hei, Sally, să dormi frumos şi să visezi cu drăguţul de Shorty!

Apoi porniră în galop. Tropotul cailor părea un ecou întârziat al zgomotului făcut de cireada, care se mişca

statornic spre vest.

I-am spus lui Sally:

— Doi admiratori deosebit de politicoşi, nu?

— Nu face asemenea glume, răspunse ea necăjită, apoi se ridică şi deschise uşa din spate.

Geoff Shane stătea la capătul scăriţei, luminat de reflexele focului. Privi în interiorul furgonului şi spuse:

— Acum eşti foarte îndatorat, Jo Kinkaid, foarte îndatorat. Fiindcă ţi-am salvat viaţa.

Şi chiar aşa era.

Eram într-adevăr foarte îndatorat celor doi Shane.

5. „OAZA” ŞI „PARADISUL”.

Ajunserăm după două zile.

Era noapte, iar în faţa noastră se zăreau luminile din *Last Chance.*

Dincolo de oraş, drumul de căruţe trecea printr-un canion, care ţinea până la trecătoare.

Lucrul acesta se putea desluşi cu uşurinţă în lumina lunii, chiar dacă nu cunoşteai decât aproximativ configuraţia munţilor.

Mă simţeam mai bine acum. Rănile mele se închiseseră. De acu-nainte eram sigur că nu se vor mai inflama. Şi pierderea de sânge „se reparase” fiindcă Sally Shane îmi tot dăduse mâncare din belşug.

Când mă coborâi din furgon, simţii că ameţesc. Mă sprijinii de scăriţă. Geoff spuse:

— Da, de-acu încolo trebuie să-ţi porţi singur de grijă, tinere! Şi cu calul ăsta n-ai cum să te laşi văzut în oraş. Cei mai mulţi din oamenii lui Will Duffield cunosc calul lui Kyhoe.

Nu răspunsei. Dar o priveam pe Sally.

Se sprijinea de roata din spate de pe partea dreaptă şi privea în tăcere încercările mele de a ajunge în şa. La a treia reuşii.

Rămăsei o clipă liniştit, încercând să desluşesc dacă nu cumva rănile începuseră să sângereze din pricina efortului. Probabil că nu se întâmplase aşa.

Ajunseserăm în ultimele două zile să ne apropiem oarecum şi vorbiserăm despre cele mai diferite lucruri.

Din cauza asta credeam acum că ştiu de ce rămânea cu tatăl ei, cu care colinda prin lume.

Ar fi fost pierdut fără ea. Geoff Shane putea să aibă mâini pricepute, putea să fie un expert în ce priveşte plantele medicinale, mixturile şi alifiile – dar încolo era ca un copil

zburdalnic.

În fiecare oraş îl pândeau pericole, fiindcă iubea alcoolul şi jocul de cărţi.

Orice zi petrecută pe drumurile ţinutului singuratic, era un prilej bine venit pentru a-şi reveni.

Privii în jos, spre Sally.

Vocea mea sună cumva obosită, când spusei:

— Eşti o fată bună, Sally. Îţi urez să…

— Să nu-mi urezi nimic, mă-ntrerupse ea. Eu iau lucrurile aşa cum sunt. Mi-e totul egal. Nu trebuie să-mi urezi ceva anume!

Înghiţii în sec. Simţeam amărăciunea din glasul. Ei, sigur că avea şi ea năzuinţe, dar erau foarte bine ascunse.

— Şi dacă nu te-ai supăra, murmurai eu, te-aş întreba: ai vrea să trăieşti cu mine în *ranch*-ul din dealurile de pe lângă Pârâul Plopilor? Dar…

— Ei aş! Şi ce mare lucru ar fi ăsta? Mă întrerupse ea. Simţeam că în adâncul ei, lucrurile stăteau altfel acuma. Deci continuai:

— Înseamnă totuşi destul de mult: un loc sigur, un cămin – să clădeşti ceva cu braţele tale, ceva care rămâne după tine. Ce ai împotriva unui loc stabil, împotriva unui cămin, împotriva unei familii, cu copii… cu băieţi şi fete… ce-ai împotrivă?

— Pleacă! răspunse ea, dă-i drumul! Îmi place să colind cu tatăl meu, să-l ajut şi să-l văd vindecând oamenii. Mie-mi place!

În vocea ei era o asemenea îndârjire încât simţeam cât de aproape era de lacrimi.

Aş fi vrut să cobor şi s-o iau în braţe.

Geoff Shane, care asistase până acuma în tăcere, tuşi deodată ca şi cum ar fi fost emoţionat. Apoi spuse solemn, de parcă ar fi enunţat cine ştie ce lucru deosebit:

— Da, va avea într-o bună zi toate astea. Va avea un cămin! Şi dacă va veni bărbatul ursit ei, atunci nici nu va şovăi prea mult. O s-o las să plece şi-o să-mi continui drumeţia de unul singur. Şi tot umblând aşa o să mă gândesc mereu că micuţa mea Sally s-a aşezat la casa ei şi

că acolo o duce altfel decât până acum – mai bine. O să…

— Încetează, dar încetează tată! Cuvintele astea le strigă aproape violent. N-o să te las niciodată singur, niciodată! Şi tu ştii asta foarte bine! Ce mai aştepţi, Jo Kinkaid?

Întrebarea sună cumva mânioasă…

Chiar, ce mai aşteptăm?

Plecai în noapte, părăsind drumul de căruţe şi făcui un ocol în jurul oraşului. În canionul care urca, erau pretutindeni aprinse luminile şi focurile ardeau.

Două convoaie de căruţe, intrate pe jumătate în canion îşi stabiliseră deja bivuacul. Înţelesei, însă, că multe focuri şi lumini ţineau de *claim*-uri şi de locurile unde se prospecta.

Întregul canion era ocupat până sus la trecătoare. În dreapta şi-n stânga râului, focurile erau deosebit de numeroase.

Desigur că ziua, acolo, spălau căutătorii de aur nisipul şi încercau să găsească praf de aur şi pepite, printre bolovanii de pe fund.

Ce urma să fac? Eram încă slab şi bolnav şi trebuia să abandonez imediat calul, fiindcă altfel acesta m-ar trăda. Sam Kyhoe, individul pe care trebuise să-l omor avea prieteni şi complici în oraş. Toţi m-ar fi vânat.

În buzunarele mele însă nu mai erau destui dolari ca să pot cumpăra cu ei un alt cal. Nu puteam păstra nici şaua.

Blestemată situaţie, eram într-adevăr la strâmtoare.

Când ajunsei la malul râului, în interiorul canionului, descâlceai anevoie, luai şaua de pe cal şi-o ascunsei printre nişte bolovani mari. După ce-i scosei şi harnaşamentul îi dădui o palmă uşoară.

Apoi mă îndreptai spre oraş, luând cu mine doar coburii şi pătura făcută sul.

Eram deja destul de epuizat şi mă mişcăm ca un om beat.

Când ajunsei iar în drumul de căruţe, nu mai eram singur.

Spre *Last Chance* se mai revărsau camionagii, căutătorii de aur şi minerii, ca să sa destrăbăleze acolo pe măsura

chefului şi a pungii lor – chiar de-ar fi fost o beţie cu cel mai ieftin whisky, cel care avea un gust de câine mort, macerat în bale de puma!

Mă lăsai şi eu antrenat de şuvoiul gâtlejelor însetate şi flămânde.

Câteodată sosea o căruţă plină cu bărbaţi. Atunci trebuia să-i facem loc cu toţii şi eram învăluiţi în praf.

Când apărură primele case, văzui că existau chiar şi trotuare podite cu scândură. *Last Chance* nu mai era într-adevăr o tabără – nu, era un oraş zgomotos destinat petrecerilor – mai ales acum, după căderea nopţii.

Poate că aşezarea era peste zi cu totul alta – probabil chiar…

Cunoşteam asemenea oraşe şi în câteva din ele mă alesesem cu cicatrice. Nu numai pe corp…

Mă lăsai târât în continuare de curent şi simţii cum slăbiciunea fizică mă asaltează. Trebuia să ajung cât mai curând într-un pat şi să dorm timp îndelungat. Rămânând pe stradă, riscam curând să mă prăbuşesc.

Banii îmi ajungeau pentru două nopţi şi pentru tot atâtea prânzuri.

Apoi… Apoi trebuia să fac rost de alţii.

Luai la rând hotelurile ceva mai mici, dar în nici unul nu se găsea vreo cameră liberă. Oraşul era atât de plin încât aproape că pârâia pe la cusături.

Acum reuşii să înţeleg că era nevoie de o grămadă de carne proaspătă şi că existau oameni care făceau nişte eforturi mari ca s-o procure.

Undeva prin împrejurimi erau şi vitele mele. Probabil că vor mai fi lăsate pe păşune, să se odihnească după marşul obositor şi să recupereze greutatea pierdută. Deoarece fiecare kilogram de carne de vită costă aici o sumă bunicică.

Renunţai să mai caut un adăpost peste noapte într-unul din hotelurile cele ieftine. Intenţia mea era să găsesc un grajd din cele de închiriat şi să mă vâr în paiele sale. Lucrul acesta îl făceau, pe semne, destui oameni aici, fiindcă într-un asemenea oraş existau o sumedenie de indivizi pârliţi ca

şi mine.

Când ajunsei la o gheretă cu mâncare, mă oprii. Avea clătite cu sirop şi cafea. Trebuia să mănânci de pe un soi de masă lungă din scânduri, stând în picioare.

Servea o fată care la prima vedere amintea de Sally Shane. Dar avea părul negru şi ochii albaştri. În ciuda oboselii mele, am reuşit să-mi dau seama de acest lucru.

După ce mă servi şi-mi luă o jumătate de dolar, se uită la mine cu atenţie. Zâmbetul ei dispăru când mă întrebă:

— Sunteţi bolnav? Nu vă e bine?

— Aaah, o să meargă imediat, gemui eu şi băui două înghiţituri de cafea.

Într-adevăr, mă simţii ceva mai bine şi reuşii s-o văd mai exact. Îşi legase un şorţ deschis şi purta o basma de sub care se iveau doar puţine fire de păr.

Era singură. Servea continuu clienţi noi şi trebăluia cu tigăile, cu cratiţele şi oalele de pe sobă. Părea harnică.

Mestecam agale şi o admiram.

După ce servi un client de lângă mine, mă privi.

— Ei, merge mai bine?

— Sigur că da, răspunsei, cred că ajung clientul dumitale permanent miss…

Ea arătă în sus.

— Scrie acolo, zise.

Privii la firma care atârna deasupra standului şi citii: „OAZA NACYEI DALLKIN”.

Îmi veni să rânjesc cu toate că mă simţeam nasol.

— Da, spusei, este într-adevăr o oază în mijlocul pustiului.

— Vedeţi, zâmbi ea cumva serios, aşa o văd şi eu. Apoi trebui să se reîntoarcă la plită pentru a răsuci clătitele în tigaia cea mare.

Lângă mine stăteau acuma doi beţivi, iar unul dintre ei spuse cu glas tare şi întrerupt de râgâieli:

— Împrumută-mă cu douăzeci de dolari, Monk[1]. Ai auzit? Să împrumuţi cu douăzeci de dolari pe cel mai bun prieten

[1] Maimuţoi (lb. engl.).

al tău!

— Nununu, răspunse celălalt bărbat care se numea Monk. În-în-între pri-pri-prieteni să nununu faci datorii. E-e-ele disdisdistrug priprietenia, înţelegi Alfred?

— Dar ia ascultă Monk! Dacă mă împrumuţi cu douăzeci de dolari, îţi dau zece înapoi. Şi, fiindcă tu îmi vei datora atunci zece dolari şi eu îţi datorez tot zece, înseamnă că suntem chit. Ai înţeles? Nu-ţi mai sunt dator cu nimic! Cred că-i uşor de înţeles.

Mă uitai la acest Monk.

Semăna într-adevăr cu o maimuţă. Şi cu toate că era beat, admira propunerea prietenului său.

— A-a-amice, spuse el, tu, tu, tu ai cacacap, popopot să ţi-o spun eşti teteteribel nu, teribibil!

Şi prinzând capul amicului între cele două mâini, îl sărută pe frunte şi scoase apoi cei douăzeci de dolari.

— Dar tretretrebuie să-mi dai imediat zece înânânâna-poi, bâlbâi el, ca să fim chit.

Nu reuşii nici măcar să râd, atât de sfârşit eram. Plecai pe neobservate ca să mă pot vârî în fine, în paiele grajdului.

Dar când întrebai cum se poate ajunge acolo, aflai că trebuia să trec prin tot oraşul… până la capătul celălalt.

Sfinte Laurenţiule! Oare mai eram în stare de aşa ceva?

Ajunsei în dreptul unui cabaret foarte mare. Avea o faţadă aranjată deosebit de impunător şi individul care-i făcea reclamă nu era singur. Lângă el se afla un tip cu o trompetă strălucitoare şi se mai agita şi un toboşar. Numeroasele lampioane erau aprinse.

Mă oprii să-mi trag răsuflarea. Pentru asta fu nevoie să mă ţin de colţul din spate al unei căruţe oprite acolo, cu care probabil veniseră minerii. Crainicul purta o uniformă de general sud-american care urmează să ia parte la un dineu de gală.

Strigătele lui răsunau continuu.

— Intraţi, poftiţi în *Paradisul lui Cinthy Fox*! Aici e totul *fair*! Cele mai frumoase fete! Cel mai bun whisky, berea cea mai rece. Iar jocurile sunt cinstite! Poftiţi, gentlemeni! Poftiţi în „PARADISUL FAIR-PLAY al CINTHYEI FOX!”

După ce făcea o pauză, adăuga iarăşi…

— Va apare Cinthy Fox în persoană! Cinthy Fox, regina oraşelor aurifere din Utah va cânta pentru dumneavoastră melodiile ei. Cea mai frumoasă femeie din Utah pe scenă! Veniţi să auziţi şi să vedeţi!

Crainicul mai strigă şi alte slogane şi fiecare frază era subliniată cu semnale de trompetă şi cu răpăitul tobei.

Trecu un timp până când creierul meu reuşi să „prindă” numele care se repeta continuu. Fiindcă acum chiar eram la capătul puterilor mele.

Dar deodată, acest nume îşi dobândi adevăratul înţeles.. Cinthy Fox. Sigur că da.

Eram sigur că nu putea fi vorba decât despre acea Cinthy Fox.

Mi-amintii iarăşi trecutul. Astfel, uitai pentru câteva minute de starea mea „dărâmată”.

Cu Cinthy, a fost o chestie mai deosebită. Aparţinea unui „*gambler*” – un jucător profesionist – şi era încă tânără, chiar foarte tânără. Privirile ei mi-au solicitat de la bun început ajutor. Dar era într-adevăr căsătorită cu acest Peter Fox. Era soţia lui şi o deprinsese să facă o grămadă de lucruri – ceea ce pe atunci nu reuşeam să pricep, fiindcă şi eu eram foarte tânăr. S-a ajuns la un duel între mine şi Peter Fox. L-am omorât. Şi Cinthya a devenit liberă. Fiindcă-i ucisesem soţul nu puteam fi împreună! Acest *gambler*, acest Peter Fox se afla mereu între noi. Nu ajunsesem încă aşa de tăbăcit şi-l vedeam mereu înaintea mea, când o sărutam pe Cinthy. Probabil că şi ei i se întâmpla tot aşa. Din cauza asta la Saint Louis ne-am despărţit. Apoi a venit războiul.

Să fie aceeaşi Cinthy Fox?

Mă uitai pe afişele multicolore. Mai erau şi alţi artişti care participau la spectacolul revuistic al şantanului. Dar pe unul din ele se vedea şi chipul acestei Cinthy.

Da, era posibil să fi fost ea.

Cumpănii…

Dar ce altă şansă mai aveam?

Cinthy nu-mi era datoare cu nimic, chiar aşa. Fiindcă

atunci nu din pricina ei avusesem conflictul cu Peter Fox. Îl prinsesem trişând.

Deci ea nu-mi datora nimic.

Şi totuşi mă va ajuta. Eram foarte sigur de asta.

Un om în situaţia mea avea nevoie de ajutor. Mă simţii acum atât de slab, încât crezui că în curând urma să mă prăbuşesc.

Astfel că-mi mai adunai încă o dată forţele şi intrai. Crainicul mă luă, sigur, drept un chefliu.

Înăuntru era o animaţie grozavă. La bar, gâtlejurile însetate alcătuiau patru rânduri compacte şi cinci-şase chelneri nu mai pridideau umplând paharele.

Pe scenă, dansau opt fete. Erau drăguţe şi ştiau chiar, într-o oarecare măsură, să şi danseze. Dar în principal îşi exhibau picioarele lungi şi făceau orice ca să-i înfierbânte pe indivizii dintre care unii şedeau la mese, alţii sprijineau pereţii sau forfoteau pe coridoare, ori asaltau barul.

Câteodată, când în timpul dansului ajungeau să fie aliniate ca soldaţii în timpul exerciţiilor, băteau pasul pe loc şi cântau:

„*Noi suntem cele mai dulci fetiţe din al Cinthyei Paradis*
Noi suntem Maggy, Anne, Fio, Mary, Rose, Hedi, Lou şi Lizz."

Au mai cântat asemenea chestii şi uneori se răsuceau ca să bâţâie din fund.

Atunci, spectatorii fluierau şi răcneau deosebit de tare, încât tot ce cântau aceste „honeys", aceste fetiţe dulci, se pierdea în vacarm.

Cunoşteam toate astea. Avusesem parte de asemenea spectacole în zeci de oraşe sălbatice, prin tot felul de stabilimente.

Poate aş fi reuşit şi eu să „iau foc", dacă situaţia mi-ar fi fost alta!

Trebui să mă aşez.

Lângă treptele care urcau spre scenă se afla o masă rotundă şi şase scaune. Era un colţ relativ liniştit. Pe masă se găsea un carton:

REZERVAT!

Mă aşezai totuşi.

Şi de abia apucai o clipă să răsuflu uşurat, că lângă scaunul meu se şi ivi unul dintre poliţaii casei, unul dintre cei care-i aruncă afară pe beţivi, un „debarasor” cum le spuneam eu, care-mi zise… „Nu ştii carte, prietenarule?”

Îmi ridicai privirea spre el.

Da, era unul dintre acei tipi orgolioşi care nu ştiu să bată-n retragere şi vor să fie întotdeauna câştigători. Chiar aşa arăta: parcă era întruchiparea vie şi blondă a victoriei. Uitându-te la el aveai impresia că toate-i merg din plin.

Dar flăcăi din ăştia mai strivisem eu ici şi colo.

Nici ăsta n-ar fi însemnat mare lucru. Dar nu în situaţia în care mă aflam acum. Un băieţaş sau un bătrân chiar, ar fi reuşit fără efort, să mă doboare de pe scaun.

Iar blondul ăsta din faţa mea n-avea decât să sufle mai tare…

Din cauza asta rămăsei paşnic, în ciuda vorbelor sale jignitoare.

— Du-te la Cinthy Fox şi spune-i că o aşteaptă un vechi prieten..

El ricana dispreţuitor.

— În fiecare zi apar câţiva care sunt, chipurile, „vechi prieteni” de-ai patroanei, dar care nu vor decât să „muşte” un whisky sau să „crape” ceva. Arăţi destul de nasol, puiule!

Era un zevzec. Mă lua drept un vagabond în mizerie. Nu reuşise sau poate nici nu voia să constate, că eram totuşi un om bolnav şi la capătul puterilor. Mă lua drept un milog.

Rânjii spre el cu ultimele puteri.

— Tinere, dacă nu se adevereşte ce ţi-am spus, n-ai decât să mă dai afară pe urmă. Da acum, poate ar fi bine să verifici, nu-i aşa?

Ochii săi albaştri se îngustară de furie, iar rânjetul său se strâmbă şi mai mult. Nu-i convenea deloc atunci când cineva încerca să-i schimbe o idee sau îi cerea să renunţe la o părere preconcepută. Apoi, însă, dădu din cap.

— Este într-adevăr masa personală a Cinthyei Fox, spuse el. Aici chiar n-au voie să stea decât prietenii ei cei mai

buni. Ei, o să vedem noi. Peste zece minute intră în scenă, n-o pot deranja acum. Dar după aceea…

Plecă.

Devenise nesigur. Un ultim rest de instinct îl avertizase. Fiindcă eram totuşi un lup brăzdat de cicatrice…

Asta trebuia s-o simtă chiar şi un lup tânăr şi mândru, cum voia să fie acest june nerod şi înfumurat.

Cu siguranţă că n-o să mă scape din ochi. O să mă pândească.

Vai mie, dacă aşteptam la această masă privată, rezervată numai pentru prietenii ei – o persoană care poate era altcineva decât acea Cinthy Fox pe care o cunoscusem.

Nu rămăsei singur multă vreme.

Curând, mai sosiră câţiva bărbaţi. Înţelesei că nu veniseră decât pentru numărul lui Cinthy Fox şi că toată reprezentaţia de până atunci le fusese indiferentă.

6. AMINTEŞTE-ŢI DE MISSISSIPPI. GÂNDEŞTE-TE LA „DELTA QUEEN”

Bărbatul care se aşeză primul, pocni din degete. O făcu doar aşa, peste umăr, fără să arunce o privire într-acolo.

I se aduse îndată sticla. Era una deosebită, whisky veritabil din Scoţia, nu Bourbonul pe care-l considerăm aicea în State, drept cel mai bun.

Al doilea bărbat se sprijini – lateral faţă de noi – de perete. Era un pistolar. Îmi dădui seama imediat. Misiunea lui era să asigure spatele celui care şedea la masă. Era o „gorilă”.

Poliţaiul casei, „debarasorul”, reveni. Întrebă:

— E totul în regulă dle. Duffield? Flăcăul ăsta vă deranjează? Pot să-i fac vânt îndată!

Bărbatul pe care „debarasorul” îl numise „dl. Duffield” se uită la mine. O făcuse şi când se aşezase. Acum mă examina a doua oară.

Mă uitai liniştit în ochii săi şi-mi dădui seama că este *acel Duffield* despre care-mi povestise Sally Shane.

N-avea cum să se numească altfel, decât WILL DUFFIELD. ŞTIAM că banda care-mi furase vitele, lucra pentru el.

Iar una din coincidenţele astea, mă gândii. Apoi însă-mi spusei că nu este, totuşi, ceva întâmplător. Totul se desfăşura foarte logic.

— E-n ordine Ryan, îi spuse Will Duffield „debarasorului”. Sper că voi avea relaţii de bună vecinătate cu acest gentleman. În definitiv aparţinem aceleiaşi confrerii, nu? Suntem, desigur, mari admiratori ai Cinthyei Fox. Sau?!

Întrebarea-mi era adresată.

Dădui din cap afirmativ.

Încă mai priveam în ochii lui Duffield.

La prima vedere ţi se părea cumva emancipat, puteai să-l subaprecieri şi să-l consideri drept un tip din cei obişnuiţi,

poate un comerciant sau un procurist – dar putea fi luat şi drept un crupier de la o masă de ruletă.

Părul său nisipiu era deja destul de rar. Nici bărbuţa lui de aceeaşi culoare nu impresiona prea tare. Sub bărbia ascuţită atârna o cravată cu şnururi.

Nu exista nimic cutezător în el.

Şi totuşi... câte ceva şi în primul rând ochii, corectau impresia iniţială. Erau de un cenuşiu deschis şi păreau complet lipsiţi de expresie şi reci. Dar cu toate astea se vedea imediat că dincolo de fruntea tipului se întâmplau foarte multe.... Acolo se lucra continuu.

Dar totul rămânea în adâncurile sale şi ascuns în spatele acestor ochi.

Şi mai simţii şi instinctul acestui om, instinct care pipăia încercând să găsească o breşă. Îmi amintii îndată de Pustiul Apaş, din Sud-vestul îndepărtat. Acolo văzusem cândva un lup al deşertului, care se furişa prin albia uscată a unui *arroyo*[1]. Era atât de şters, atât de incolor ca şi nisipul şi praful prin care se strecura. Aproape că nu-l observai şi nu-i dădeai prea mare importanţă. Era slab, nu bătea la ochi şi se furişa de parcă ar fi fost bolnav.

Dar dintr-o dată ţâşnii şi sfâşie ceafa unui şarpe cu clopoţei pe care-l şi devoră îndată.

De acest lup al deşertului îmi amintea Will Duffield.

Această constatare mă avertiză.

Vecinul îmi umplu şi mie un pahar pe jumătate. Era într-adevăr whisky din cel mai bun.

— Pentru Cinthy, toastă el. Arătaţi ca şi când n-aţi putea suporta un whisky. Sunteţi bolnav?

Băurăm mai întâi, apoi dădui din cap afirmativ:

— Da, sunt bolnav, da-mi trece repede.

— Şi sunteţi un prieten al Cinthyei?

— Dacă este acea Cinthy Fox pe care am cunoscut-o acum câţiva ani, atunci da. Dar asta n-o pot constata decât dacă o văd. Trebuie să mai aveţi răbdare dle. Duffield. Eu însumi sunt foarte încordat. Fiindcă mai există desigur pe

[1] Pârâu (lb. Spaniolă).

lumea asta şi alte Cinthy Fox.

Dădu din cap şi privi nerăbdător estrada.

Mă uitai la tipul care făcea pe „gorila”. Avea capul ras şi ochii tăiaţi oblic. Cu mustăţile lui arcuite ca o seceră, amintea de un mongol. Probabil că una din bunicile sale va fi fost indiancă. Mă privea atent şi, probabil că auzise fiecare cuvânt al discuţiei. Tipul era primejdios.

Nu mai continuai convorbirea, pentru că orchestra aborda brusc şi strident o uvertură.

Pe scenă apăru Cinthy.

Urletele, fluieratul şi aplauzele depăşiră câtva timp orchestra, iar pe scenă stătea Cinthy, într-o rochie verde. Părul ei roşu strălucea în lumina lămpilor.

Râdea – şi arăta într-adevăr ca şi cum s-ar bucura de larma entuziastă cu care o întâmpinaseră trei sau patru sute de bărbaţi mai mult sau mai puţin beţi.

Împărţi bezele şi, când schiţă câţiva paşi pe scenă, îşi ridică puţin rochia. I se văzu acum pulpa piciorului – doar atât. Da – *by Jove*[1] – aşa cum păşea ea, nu prea mai văzusem femei în stare s-o facă.

Doar umerii erau dezgoliţi. Rochia era croită meşteşugit şi arăta ca şi cum ar fi purtat-o pe corpul gol.

Dar era oare Cinthya „a mea”?

Nu eram sigur – şi nici nu aveam cum. Fiindcă trecuseră mai mult de şase ani şi şase ani pot schimba o femeie.

Putea fi, dacă devenise şi mai frumoasă şi mai atractiv – feminină, dacă dobândise formatul unei femei sigure de sine şi independentă.

Da, atunci putea fi ea. Fiindcă asemănări existau. Îmi amintii iar de câteva lucruri.

Şi totuşi n-aveam certitudinea. Acolo, pe scenă, era şi prea rafinat machiată.

Dar o să-şi amintească de mine, o să mă recunoască?

Simţii privirea lui Will Duffield şi îi răspunsei. Săltai din umeri şi apoi îi coborâi…

O resemnare amară încercă să mă cuprindă. Extenuarea

---

[1] Pe Jupiter (engl.).

nu dispăruse încă, deşi şedeam deja de câtva timp şi whisky-ul de calitate parcă îmi mai aţâţase pofta de viaţă.

Damned[1], mi-era teamă că nu era deloc acea Cinthy, pe caro o cunoscusem cândva atât de bine şi lângă care nu rămăsesem fiindcă fusesem obligat să-i împusc soţul.

Trebuia oare să mă ridic şi să caut în paie, undeva, un culcuş? Iar acest Will Duffield care şedea la aceeaşi masă cu mine, îmi datora, de fapt, o grămadă de bani!

În acest oraş, murdar, fiecare vită din rasa Longhorn valora cel puţin opt sute de dolari. Era o ruşine să tai o cireada destinată de fapt prăsilei. Deci şi asta trebuia plătit. Una peste alta avea să-mi dea şase mii de dolari.

Cinthy începu să cânte.

Nu vocea era neapărat acel „ceva” care îi entuziasma pe bărbaţi, fiindcă vocea ei nu era cea a unei cântăreţe şcolite. Nu era o Mary Stringer. Vocea ei era niţel aspră şi melancolică.

Dar vocea asta îţi cucerea sufletul. Cânta melodii simple – despre nostalgie, dor de casă şi credinţă, dar şi despre lucrurile strâmbe de pe acest pământ, despre trădare, despre drumuri care nu duc nicăieri şi despre moarte.

„Era acompaniată de trei chitare care subliniau ritmuri insinuante.

Felul cum se mişca pe scenă? Nu. Nu dansa! Erau nişte paşi gândiţi într-un fel anume. Sub învelişul subţire, al rochiei, corpul se contura desluşit. Izvora din ea un „nu ştiu ce” care ne fascină pe toţi. Iar toate cântecele ei, sunau foarte direct, foarte credibil.

Doamne sfinte, dacă aceasta era Cinthy pe care o cunoscusem, însemna că nu rămăsese pe loc. Devenise o femeie care cunoştea viaţa, căreia nu-i mai era nimic străin – şi care ştia să-şi facă un viitor. Era o femeie rafinată, care iradia vitalitate şi plăcerea de a trăi.

Şi toate astea răsunau în cântecele ei, toate astea izvorau din ea. Dacă adunai totul, rezulta ceva care însemna mult mai mult pentru public decât interpretarea

[1] Blestem (engl.).

cea mai sofisticată.

De câteva ori, îl privii pe Will Duffield. Uitase de mine, o vedea doar pe Cinthya.

Înţelesei că o iubea şi că nu mai era acum lupul cu sânge rece, calculat. Uitase tot ce se afla în jurul lui – pentru el nu mai exista decât femeia de pe scenă.

Gorila lui însă îşi făcea meseria. Înţelesei asta arătându-i câteva priviri. Era un paznic de prima calitate. Îşi lua misiunea foarte în serios.

Mai băui o gură de whisky şi mă relaxai cât putui de bine. Îmi adunam puterile.

Numărul lui Cinthya se terminase.

Privise de câteva ori spre noi. Îi făcusem nişte semne discrete, dar nu observai că mi-ar răspunde. Desigur că şi eu mă schimbasem în ultimii şase ani. Iar începutul meu de barbă se transformase într-una impozantă. Cinthy mă ştia fără asemenea podoabă.

Trebui să mai acorde bisurile. De abia după asta se mai stinseră aplauzele frenetice. Coborî pe scara laterală.

Will Duffield se ridică şi-i sărută mâna.

Poliţistul casei, blondul pe care Duffield îl numise Ryan era iar în apropiere. Pregătit să mă facă fărâme.

Cinthy se uită acum la mine. Şi eu mă ridicai – eram aproape sigur că nu-i cea pe care o cunoscusem atunci, că întâmplător se numea şi ea Cinthy şi că asemănarea era şi ea, întâmplătoare. Şi cu toate astea mai speram.

Rânjii, mă uitai în ochii ei şi-i spusei:

— A trecut mult timp, Cinthy – foarte mult timp. Văd că nu mă mai recunoşti din cauza bărbii. Trebuie să te gândeşti la Mississippi, la vasul „Delta QUEEN”. Sunt Jo Kinkaid!

Cinthya dădu bucuroasă din cap:

— Hello, Jo, spuse ea, a trecut într-adevăr destulă vreme, dar îmi reamintesc totuşi!

Veni spre mine şi mă lăsă s-o îmbrăţişez. Mă sărută pe amândoi obrajii, cam aşa ca o soră, ce nu şi-a revăzut de mult timp fratele.

Dintr-o dată ştiui că nu este Cinthy a mea, cea de atunci.

Dar mă cunoştea. Numele meu îi spunea ceva. Se desprinse de mine, dar mă apucă de mână. Apoi îl privii pe Duffield.

— Ai ghinion, Will. Azi trebuie să te descurci fără mine. Trecutul m-a ajuns din urmă. Haide, Jo Kinkaid – vino cu mine!

Mă prinse şi mai tare de mână şi mă trase după ea. Reuşii, cu greu, să ţin pasul. Duffield şi cei doi pistolari se uitară în urma noastră.

Cineva deschisese o uşă mică, acoperită cu tapet. Dincolo de ea, era o scară care urca. Mă costă o groază de efort până când izbuti, în cele din urmă, să urc cu preţul ultimelor puteri.

Sus, în camera ei, nu mai reuşii să văd prea mare lucru. Totul în jurul meu, părea că se învârte. De abia, după câtva timp, băgai de seamă că mă aflam într-un scaun şi că mai mult zăceam decât şedeam.

Iată Cinthy era chiar lângă mine şi mă privea.

— Eşti bolnav? Dădui din cap:

— Împuşcat… am nevoie de un pat, puţină odihnă şi… Amuţii, fiindcă iar mi-amintii că nu părea să fie acea Cinthy pe care-o cunoscusem cândva. Aşa că murmurai:

— Dar nu sunteţi aceea Cinthy Fox pe care am cunoscut-o cândva, aproape că nu-mi vine să cred, dar…

Tăcui, deoarece, după părerea mea nu mai era nimic de spus.

De ce mă adusese de fapt în locuinţa ei? Probabil că întrebarea se putea citi uşor în ochii mei. Cinthy se aplecă spre mine. Mă privi ferm.

— Poate sunt, totuşi, acea Cinthy, spuse ea, pe al cărei bărbat a trebuit să-l omori atunci pe „Delta Queen”, fiindcă a fost atât de neghiob, încât să se lase prins când trişa, ba a mai pus mâna şi pe armă. De unde aş putea să ştiu toate astea? Ce s-a întâmplat atunci, nu poate şti decât adevărata Cinthy Fox, nu-i aşa?

Mă întrebă toate astea zâmbind.

Şi acum, iar, aveam dubii. Să fie totuşi acea Cinthy? Şi dacă da, de ce se schimbase aşa? Devenise cumva altfel,

nu atât felul cum arăta – trebuiau avuţi în vedere şi cei şase ani – dar părea să fie o făptură complet diferită.

Dar atunci n-am avut de-a face cu ea decât şapte sau opt zile – atât doar cât a fost nevoie să ajungem cu vasul de la New Orleans la Saint-Louis. Fiindcă am mers zi şi noapte împotriva curentului.

Dintr-odată se ridică.

— Vino, zise. Vorbim mâine despre asta, sau poimâine. Văd că eşti terminat. Să mă uit la rănile tale?

Mă ridicai greoi şi mă luai după ea.

Da, îmi trebuia un pat. Şi mi-era totuna unde se afla.

7. AM NEVOIE DE AJUTORUL TĂU, JO KINKAID!

Era patul Cinthyei Fox – dar constatarea asta o făcui abia peste douăzeci de ore, după ce mă trezii dintr-un somn adânc, fără vise şi după ce-mi trebui destul timp până când reuşii să-mi amintesc tot ce se întâmplase.

Era o încăpere mare, de fapt erau două camere care dădeau una într-alta şi care erau separate doar de o perdea.

Perdeaua era dată la o parte. Putui s-o văd pe Cinthy stând dincolo, pe o sofa. Îşi făcea manichiura şi avea pe ea un capot foarte simplu, cu toate că era aproape seară.

Sigur că da, noaptea nu prea dormea.

Când mă săltai în capul oaselor, ridică şi ea capul. Apoi veni încoace. Se aşeză pe marginea patului.

Zâmbetul ei era încurajator.

— Ei? Ţi-e mai bine? întrebă ea.

O privii.

— Cinthy, îi spusei, ieri aproape că nu mai ştiam cum mă cheamă, nu mai eram în stare să leg un gând, altminteri mi-aş fi dat seama că ăsta este patul tău. De ce m-ai culcat în el? Atunci, pe „Delta Queen” n-ajunsesem atât de departe, încât să pot dormi în patul tău. Ne-am sărutat de câteva ori. Şi acum… Zâmbetul ei pieri.

— Atunci, spuse ea, încă mai stătea între noi Peter Fox, cel pe care ai fost obligat să-l împuşti ca să nu te-mpuşte el pe tine. Atunci n-am fost în stare să ajungem mai departe. Dar să şti că nu te-am uitat niciodată. Şi de ce m-ai căutat? Aveai nevoie de ajutor, nu? Ai venit ca un lup lovit de glonţ, care-şi caută o văgăună. Şi te-am luat în văgăuna mea. Şi-acum putem continua ceea ce n-am continuat atunci – atunci când amândoi eram mult mai tineri şi mai neexperimentaţi, atunci când războiul încă nu schimbase

atât de tare oamenii. Sau poate nu vrei? Îţi închipui că vreau să-ţi fac vreun cadou? Nu, Jo Kinkaid, am nevoie de ajutorul tău!

8. PARFUMUL EI MĂ ÎNVĂLUIA.

Când mă aşezai la masă, mă simţeam deja ceva mai bine. Fusesem în stare să mă spăl şi să mă bărbieresc. Mi-adusese şi ceva de îmbrăcat. Era şi nevoie, fiindcă hainele mele se ferfeniţiseră de tot, străpunse de alice. Deşi Sally Shane le spălase de sânge şi le cârpise, nu se făcuseră mai bune, doar ceva mai curate.

Petele de sânge ies foarte greu…

Purtam acuma un costum de culoare închisă şi o cămaşă albă. Aceste haine mi-aduseră aminte, iar, de timpul acela din viaţa mea, când o făceam pe pistolarul şi pe jucătorul de cărţi profesionist, pe vasele care circulau pe Mississippi şi pe Missouri.

Nu mai aveam acum nimic din fermierul venit dintre dealuri. Iar datoria mea faţă de Cinthy Fox crescuse.

Pusese masa şi îmbrăcase o rochie drăguţă. Acum îmi plăcea şi mai mult ca pe scenă, când înfierbânta bărbaţii cu vocea şi cu mişcările ei. Mişcări care erau discrete, dar care parcă iscau o vrajă. Pe scenă, avea, alura unei regine, dar şi acum era unică. Oho, ce se alesese din această Cinthy!

Sau poate nu era totuşi ea?

Îmbucai de câteva ori, ca să-mi potolesc foamea cea mare. Aveam ouă cu jumări, cafea şi ca desert, plăcintă cu mere. După ce stomacul meu încetă să se comporte ca un lup flămând într-o cuşcă, mă oprii şi o privii.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebai şi rânjii puţin strâmb. Ieri parcă am văzut acolo jos un pistolar care voia să mă gonească, fiindcă mă aşezasem la masa care-ţi era rezervată. Nu te poate ajuta? Cât îl plăteşti, ca să te protejeze? Nu este şeful gardei tale personale? Al „debarasorilor” şi al poliţiştilor casei? Will Duffield parcă i-a zis Ryan. Duffield – marele tău adorator şi omul cel mai influent din *Last Chance*! Un astfel de tip ca el te poate

ajuta în orice situaţie şi…

— Nu, tu trebuie să mă ajuţi împotriva lui, mă întrerupse ea.

Mirarea mă făcu s-o privesc în tăcere. Se uita ţintă în farfuria din faţa ei.

— Nu mai sunt stăpână-n casa mea, murmură. Oficial, totul îmi aparţine încă, dar se transformă din ce în ce mai mult într-o iluzie. Salariaţii mea au ajuns treptat să fie oamenii lui; dacă le-ar porunci să nu-mi mai îndeplinească dispoziţiile, atunci nu m-ar asculta pe mine, ci pe el.

— Şi acest Ryan? întrebai neîncrezător. Zâmbetul ei era acum dispreţuitor.

— Vai – băiatul furios, spuse ea. El mă doreşte – şi dacă m-ar avea, sfârşitul său ar fi pecetluit, fiindcă Duffield are o jumătate de duzină de oameni care-l pot bate – fiecare în parte – în duel. Iar motive pentru un duel se pot crea imediat în acest oraş. Nu, Jo, sunt la strâmtoare. Ori mă predau lui Duffield fără condiţii, ori trebuie să mă lupt! Iar când o să observe că nu-l vreau, ba că-l şi dispreţuiesc şi că n-aş putea să-i aparţin – atunci o să mă distrugă. Este un lup care mă va înghiţi – ai înţeles?

Am dat din cap. Apoi îi spusei:

— Şi crezi că sunt „destul de bun” împotriva unuia ca Will Duffield şi a forţelor sale? Nu ţi-e teamă că oamenii lui m-ar putea sfărâma ca pe acest Ryan?

— Ryan nu-i decât un flăcău sălbatic şi orgolios, cam aşa cum erai tu pe Mississippi. Nu, n-am de ce să mă tem. După ce ne-am despărţit atunci la Saint Louis, am mai auzit de câteva ori despre tine. Iar în timpul războiului, numele tău a ajuns o legendă. Când te-am văzut iar, şezând la masă lângă Will Duffield, atunci am ştiut că însăşi cerul ne-a reunit. Ajută-mă Jones Ross Kinkaid!

Îmi rostise toate numele şi doar Cinthy cea de odinioară le ştia. Acum eram iar convins că era într-adevăr amorul meu de pe „Delta Queen”.

Trebui să rânjesc. Soarta avea într-adevăr capricii neaşteptate. Mi-adusei aminte pentru ce venisem aici. Aşa că-i replicai:

— Destul de bine gândit, Cinthy. Când te-am mai eliberat o dată cu Coltul meu de un bărbat a cărei sclavă erai şi care-ţi cerea nişte lucruri pe care un bărbat n-are voie să le pretindă de la soţia lui, atunci ţi-ai văzut şansa realizată!

— Într-adevăr, aşa este, dădu ea din cap. Dar la asta mai adaugă şi că tu însuţi aveai nevoie de ajutor – ba chiar mai ai nevoie de el şi acum. Will Duffield ţi-este deja duşman, fiindcă a aflat bine-nţeles că te-am adus în camera mea, loc în care până acum n-a avut voie să intre. Acum este duşmanul tău. Fii convins că numără orele de când suntem împreună.

Dădui din cap, fiindcă deja mă gândisem şi eu la ceva asemănător.

Dar venisem încoace ca să-i prezint o notă de plată lui Duffield. Aşa că mi-ar fi fost oricum duşman. Cu atât mai mult nu mai conta acum că mi-l făcusem duşman de moarte din pricina Cinthyei.

Mâncai cu poftă plăcinta de mere şi băui cafeaua.

Cinthy mă observa îngrijorată. În ochii ei stăruia o rugă, chemând, desigur, înţelegerea şi iertarea. Şi în jurul buzelor zvâcnea uneori un început de zâmbet, care parcă încerca s-o scuze.

— Ai ajuns cineva, Cinthy Fox. Eşti una din reginele marii afaceri care se numeşte cabaret.

— Mai am încă destule datorii, răspunse ea. Şi dobânzile sunt foarte mari. Duffield, însă, are de multă vreme poliţele mele. Deci nu sunt chiar atât de realizată, Jo, dragule.

— Eşti frumoasă, îmi continuai eu enumerarea începută. N-aş fi crezut vreodată că în tine zace o asemenea regină. Şi eşti şi norocoasă. Fiindcă vreau să-ţi mărturisesc ceva, ce nu ştie încă nimeni aici.

Se plecă în faţă. În ochii ei văzui o sclipire. Nările ei vibrau. Da, adulmecase ceva.

— Am venit încoace din cauza oamenilor lui Duffield. Unul dintre ei m-a „umplut” cu plumbi – iar banda lui mi-a furat o cireada de vite.

La început se miră. Apoi însă ocoli masa. Mă trase în sus şi se lipi de mine. Îşi petrecu braţele pe după gâtul meu, se

ridică în vârful picioarelor şi mă sărută. Îi simţii corpul cald şi mlădios, iar parfumul ei mă învălui, stârnind în mine o mulţime de dorinţe.

Afară începuse să se lase întunericul. Ar fi trebuit să aprindem lumina.

N-o aprinserăm însă…

9. PE SCARA DE SERVICIU.

Când se duse mai târziu jos, pentru a se ocupa de mersul treburilor, părăsii şi eu camera la scurt timp după ea – doar că pe coridor o luai în direcţia opusă. Începui să cobor scara exterioară. Jos, în curte, stătea un om cu o puşcă – din cele cu alice. Păzea scara.

În clipa în care mă văzu, îşi deschise gura să zică ceva. Dar îşi dădu imediat seama cine eram. Sigur că treaba asta era cunoscută de toţi ai casei.

O lanternă răspândea o lumină galbenă.

— Uită-te bine, să mă poţi recunoaşte, îi spusei. Cum te numeşti?

— Da ce, tu eşti acum *boss*-ul aici? mă întrebă el ostil.

Începusem iar să mă simt în formă. Cele douăzeci de ore de somn făcuseră minuni. Rănile mele se închiseseră frumos.

Ştiam că nu trebuie să-i permit nimic individului. Era unul dintre „debarasori", unul dintre poliţiştii de casă subordonaţi. Altminteri n-ar fi fost pus să păzească scara din dos.

Rânjii la el şi-n aceeaşi clipă-i strivii laba piciorului călcându-l violent.

Scoase un urlet de durere şi de surpriză, iar puşca îi lunecă din mână. O prinsei, fiindcă mă aşteptam la asta.

Omul ţopăia de colo-colo şi, ţinându-se de piciorul maltratat, se lăsă să cadă pe una din treptele scării.

Îi spusei liniştit şi sec:

— Dacă vrei să-ţi păstrezi serviciul băiete, atunci va trebui să-ţi schimbi puţin poziţia. Şi să ştii că pe un individ ca tine nu-l întreb de două ori un lucru. Ai înţeles?

Iacă mai scrâşnea de durere – şi gemea. Dar nu mă lăsă să aştept prea mult.

— *Yes, Sir!* Am înţeles foarte clar. Numele meu este Mike

Watkin.

Nu-i mai spusei nimic, dar îi sprijinii arma de scară şi plecai liniştit. Dar încercam să surprind ţăcănitul, pe care trebuia să-l aud dacă ar fi armat puşca.

Nu se auzi nimic. Fiindcă individul primise lecţia de care avea nevoie. Îşi cunoştea acum, noul şef.

Această întrerupere măruntă nu-mi adusese nici satisfacţie, nici bucurie. Şi totuşi trebuise să procedez astfel, în acest oraş sălbatic în care legea era absentă, nu exista decât *dreptul celui mai puternic*. Sigur că n-ar fi trebuit să fie aşa, dar nu eu puteam modifica situaţia. N-aveam decât să ţin cont de asta, dacă voiam să rezist.

Era un oraş în care nu exista o comunitate, o forţă publică – nu exista decât lupta fără menajamente împotriva concurenţei.

Tot aşa era şi-n exterior. Acolo căutătorii de aur se alungau unul pe celălalt din terenurile concesionate. Siguranţa proprie era în raport direct cu puterea şi duritatea fiecăruia.

Pornii la drum, pentru a face cunoştinţă cu oraşul. Trebuia să ajung să-l ştiu foarte bine, aproape ca pe liniile din podul palmei; trebuia să cunosc oamenii, pulsul şi respiraţia lor. Trebuia să fiu în stare să pot prinde semnalele emise de ei, să le înţeleg intenţiile.

Şi mai ales, trebuia să aflu mai multe despre Will Duffield.

10. VRUSESEM SA ÎNCEP O VIAŢA NOUĂ.

Trecuse de miezul nopţii când reuşii să găsesc vitele.

La extremitatea sudică a oraşului exista o împrejmuire mare, un *corral*[1], în apropierea unor construcţii. Una dintre ele era viu luminată. Iar lumina cădea şi pe şopronul de peste drum – sau poate era un depozit de mărfuri – astfel că puteai să citeşti inscripţia de pe peretele spoit în alb:

„SOCIETATEA DE COMERŢ
WILL DUFFIELD”

Era iarăşi o noapte clară – luna şi stelele străluceau. După ce ajunsei la împrejmuire şi-mi aşezai braţele pe stinghia superioară, nu rămăsei prea multă vreme singur, privindu-mi animalele. Destul de curând se apropiară de mine doi indivizi.

— Hei, ce te învârţi pe aici? întrebă supărat unul dintre ei.

— Păi, am ieşit şi eu să mă plimb niţel. Vă e teamă că aş putea să le fac vreun rău animalelor?

— Nu, mârâi individul, dar nu ne place când cineva le dă târcoale.

— Nici nu-l cunoaştem pe-ăsta, mormăi celălalt. Hei, *mister*[2], de unde vii matale?

— Da ce c...t te interesează treaba asta, îi răspunsei eu prietenos. Orice persoană care ajunge în apropierea vitelor ăstora, trebuie să-şi spună povestea vieţii?

Ştiau acum că au de-a face cu un dur. Fiindcă purtam un costum de culoare închisă, o cămaşă albă şi o legătoare de catifea la gât, iar pe cap o pălărie cu fason orăşenesc, ba

[1] Îngrăditură pentru vite (engl.).

[2] Domn (engl.).

mai eram şi ras, mă luară drept un „rechin”, drept unul dintre cartoforii „profesionişti” care cutreieră *saloon*-urile şi nu făcură nici o relaţie între mine şi vite.

De fapt nici nu prea mai semănăm cu crescătorul de vite căruia îi furaseră cireada. Pesemne că indivizii nici nu mă văzuseră – poate nu-mi ştiau nici numele.

Aceşti hoţi de vite, aceşti lupi ai oraşelor veniseră atunci foarte repede şi dispăruseră apoi la fel de repede cu vitele mele. Doar acel Sam Kyhoe ştiuse mai multe. El fusese cel care mă ţinuse sub observaţie.

Cei doi se uitară la mine şi se întrebară dacă este cazul să pedepsească obrăznicia mea sau nu. Dar erau mai dezgheţaţi decât paznicul scării de serviciu al *Paradisului* Cinthyei. Mirosiră periculozitatea mea şi găsiră că – deocamdată – un conflict cu mine nu-şi avea rostul.

Le întorsei spatele şi mă înapoiai în oraş. Pentru mine totul era clar. Vitele mele se găseau în *corral*-ul Societăţii comerciale a lui Duffield.

Oraşul se afla acum – era trecut binişor de miezul nopţii – în toiul activităţii sale nocturne. Cei mai mulţi vizitatori erau beţi. Toate localurile lucrau febril. Minerii, prospectorii de aur şi cărăuşii voiau să-şi uite acolo necazurile de peste zi.

O diligentă intră în oraş venind dinspre răsărit.

În faţa unui *saloon*, câţiva bărbaţi se băteau. Dar erau deja atât de beţi, încât nu mai izbuteau să-şi facă prea mare rău.

Două case mai încolo, sus, se deschise o fereastră. O femeie despuiată, se plecă mult în afară şi-ncepu să ţipe:

— Asta mă omoară! Câinele ăsta beat mă omoară fiindcă…

Nu mai continuă fiindcă fu violent trasă înăuntru. Câţiva bărbaţi se opriseră, reflectând dacă este cazul să intervină sau nu.

În momentul acela, o grăsană ieşi în poarta casei şi le spuse fără ca măcar să scoată trabucul din gură:

— Fiţi fără grijă băieţi. Nu-i decât un scandal de familie. Şi-a surprins soţia cu altul în pat. Dar treaba asta i s-a întâmplat nu o dată. Până acum n-a omorât-o niciodată,

doar a bătut-o. Vedeţi-vă de treabă.

Plecarăm mai departe. Nici unul dintre noi nu avea vocaţie de protector.

În sfârşit, ajunsei la intrarea principală a Paradisului Cinthyei Fox. Mă oprii.

Ştiam ce se va întâmpla. Încercai să mă examinez, să-mi dau seama dacă sunt pregătit pentru ce va urma, dacă-mi pot asuma deja acest risc.

Da, bănuiam cam despre ce e vorba. Şi aici era la fel ca în destule alte oraşe. De fapt, încercasem să scap de aşa ceva, refugiindu-mă în zona premontană din Utah, unde-mi ridicasem *ranch*-ul. Mă ascunsesem şi încercasem să încep o altfel de viaţă.

Dar hoţii de vite, îmi furaseră cireada şi-mi uciseseră prietenul. Trebuise să-l ucid pe şeful lor – pe Sam Kyhoe.

Acum mă aflam aici pentru a-mi redobândi cireada sau măcar echivalentul ei bănesc. Şi că o s-o ajut astfel şi pe această Cinthy Fox, era cu totul secundar.

Ştiam că acolo înăuntru mă pândeşte Will Duffield. Probabil că între timp îşi dăduse ordinele şi aştepta acum să vadă cum oamenii săi mă fac „biftec tartar”.

Eram în stare să fac faţă? Trebuia să încerc? Mă restabilisem oare într-atât încât reflexele mele să întreacă în rapiditate pe cele ale adversarului?

Fiindcă asta era ce conta. Aşa fusese pretutindeni – pretutindeni unde îmi câştigasem destui lauri care-mi sporiseră amarnicul renume.

Poate că încercasem prea devreme acum. Să mai fi aşteptat două-trei zile? Şi totuşi – cele douăzeci de ore de somn, mâncarea şi plimbarea nocturnă prin oraşul sălbatic, zgomotos şi dezlănţuit, mă redresaseră întrucâtva.

Mă simţeam aproape sănătos. Doar uneori, când făceam anumite mişcări sau încordam anumiţi muşchi simţeam sub plasturi rănile pe cale de a se vindeca. Eram convins că nu se vor redeschide.

11. „NE-AI SEDUS SURIOARA, I-AI FĂCUT UN COPIL ŞI…”

În acel moment nu se întâmpla nimic pe scenă. Doar orchestra cânta o melodie de dans şi fiindcă nu existau decât vreo douăzeci de fete care puteau fi invitate la această distracţie, mulţi bărbaţi dansau între ei, mai bine-zis ţopăiau sau tropăiau sălbatic – majoritatea destul de beţi…

Aşa era obiceiul în oraşele prospectorilor de aur. Vroiau să se dezlănţuie, vroiau amuzament, distracţie şi gălăgie…

Mâine vor transpira iarăşi muncind din greu în *claim*[1]-uri sau în mine, conducând asinii sau mânând caii care transportau minereuri la şteampuri ori la morile de măcinat, la spălătorii ori la topitorii, sau cărând lemne.

Erau mii de posibilităţi de a te stoarce de vlagă trudind din greu. Din cauza asta, puţină distracţie zgomotoasă le prindea bine.

Făcui încet turul localului şi mă uitai şi în încăperile celelalte. Existau câteva camere mai mici, ba chiar şi o sală mare în care se învârteau roţile ruletelor, la unele mese se juca *pharo* şi *blackjack*, dar puteai să-ţi încerci norocul şi cu zarurile. La cele mai multe mese însă se juca poker. Toate astea le mai văzusem de nenumărate ori…

Luai ceva de mâncare de la bufetul rece, fiindcă plimbarea îmi stârnise apetitul.

Lângă mine apăru un individ. Era blondul pistolar Ryan, cel care îi comanda pe poliţiştii casei şi pe „debarasori”. Rânjii spre mine neprietenos:

— Sperasem că ai întins-o. Şi ar fi fost mai bine pentru dumneata. Fiindcă Duffield este furios. Sunt sigur că te-a dat în grija lui Carlo Paulin. Şi înainte ca Paulin să se ocupe

---

[1] Lot de pământ dat în concesiune pentru exploatarea subsolului (amer.).

de dumneata, mai sunt pe-aici doi flăcăi care intenţionează s-o facă. Vor să-şi facă „mâna” cu acest caz, să avanseze la statutul de „calfe” în meseria lor. Nu ştiu dacă înţelegi, Kinkaid?

— Chiar foarte exact, răspunsei eu mestecând. Şi mulţumesc frumos pentru avertisment. Când voi termina cu toţi aceşti hombre, Ryan, va trebui să reflectezi, de ce parte te situezi. S-ar putea ca de lucrul ăsta să depindă viaţa dumitale.

Se uită furios la mine. Iarăşi nu-i plăceau vorbele mele. Se simţea provocat.

Dar se stăpâni. Rânjii şi-mi spuse:

— Sigur, voi vedea imediat ce „talente” ai în „cutiuţă”, maestre. Acum, că-ţi cunosc numele, ştiu că am mai auzit cândva de dumneata.

Apoi plecă de lângă mine.

Mai mâncai o felie de friptură, un castravete murat şi un ou tare. Apoi îmi văzui de drum. În sala cea mare orchestra tocmai făcuse o pauză.

Barul era asediat de consumatori; veniseră acum şi animatoarele împreună cu partenerii de dans, care trebuiau să le ofere un *drink*[1], fiindcă aşa se obişnuia în timpul întreruperilor. Fetele beau apă tonică, dar consumaţia era calculată ca pentru whisky pur. Acelaşi obicei cerea ca diferenţa de preţ să se treacă la activul domnişoarelor.

Dincolo, în colţul de lângă scenă, la masa rezervată intimilor, şedea iarăşi Will Duffield. Omul său de casă, Carlo Paulin, sprijinea peretele în apropiere de el.

Şi Cinthy şedea acolo împreună cu alţi doi bărbaţi, care arătau ca nişte burghezi cumsecade – păreau nişte comercianţi înstrăinaţi din oraş.

Cinthy zâmbi, când domnii ridicară paharele şi le închinară în cinstea Reginei „*Paradisului*”. Unul dintre ei îi spuse ceva, probabil o flaterie. Cinthy râse, dar vacarmul din local acoperi totul.

Dintr-odată mă simţii în stare să înfrunt totul. Ştiam că n-

[1] Alcool, tărie (engl.).

am cum să ocolesc toate cele ce mi se pregătiseră – cel mult puteam să mai tărăgănez câteva zile. Deci era mai bine să clarific lucrurile imediat.

Da, era o clarificare, nimic altceva! Urma să devină foarte limpede că eram un membru al acelei confrerii rarisime, căreia – între graniţa de nord şi cea de sud – îi aparţineau cel mult cinci sau şase bărbaţi. Mai erau destui alţii care ar fi vrut să facă parte din ea, dar nu erau îndeajuns de „mari”.

Îndată se va vedea, de ce eram în stare să fac cu un revolver. Mai şovăii un moment, fiindcă nu era atât de uşor să te hotărăşti. Dar în oraşul ăsta n-aveai cum să aştepţi ajutor de la altcineva. Trebuia să te ajuţi singur.

Altminteri ar fi însemnat să renunţ la vitele mele – sau la contravaloarea lor. Iar moartea prietenului meu – care-mi fusese aproape ca un tată – Emet Stringer, ar fi rămas nerăzbunată…

Mă hotărâi şi traversai ringul de dans, acum gol.

Eram cu ochii în patru – şi-mi trimisesem instinctul să exploreze. N-am cum s-o spun altfel. Îmi trimisesem instinctul să capteze de jur-împrejur emanaţiile duşmănoase, fiindcă era extrem de important să nu fii surprins.

Simţii, puternic şi limpede, aceşti curenţi ostili. Din pricina asta nu fusei defel surprins că nu reuşi să ajung, decât până la jumătatea ringului de dans. Fiindcă o voce pătrunzătoare strigă atunci:

— KINKAID!

Era un strigăt care semăna cu un fel de avertisment, un strigăt de alarmă tăios. Şi era fără echivoc.

În oraşul acesta, confruntările şi duelurile erau la ordinea zilei. Aproape în fiecare noapte adversarii îşi reglementau undeva disputele ivite din cauza femeilor, a concesiunilor, a trasatului la jocurile de noroc, ori din alte pricini.

În *Last Chance* existau mereu adversităţi. Şi din cauza asta, asemenea strigăte se auzeau deseori.

Zgomotul se opri dintr-odată. Câtorva beţivi li se astupă gura.

Tăcerea era sinistră.

Simţii cum îşi opriră toţi respiraţia, cum pândeau pentru a descoperi ce se petrece, ce se pune în mişcare şi cine sunt combatanţii.

Mă oprii şi mă răsucii pe jumătate.

Acum îl văzui. În acelaşi timp observai că aruncă o privire rapidă în sus, către una din lojele de la galerie.

Această privire îmi trăda locul unde trebuia să-i caut partenerul. Şi dacă eram pregătit pentru a surprinde o asemenea căutătură furişă şi rapidă şi dacă ştiusem s-o surprind, o datoram numai experienţei în domeniu.

Fiindcă mai „îmblânzisem” asemenea oraşe. Mă mai bătusem cu pistolari. Cunoşteam acest joc, a cărui schemă nu se schimbă nicicând.

Rămăsei pe loc, fără să răspund.

Individul se uita doar la mine acum. Se bizuia pe tovarăşul său de la galerie. Cu coada ochiului puteam să-l zăresc acum şi pe acesta. Bine înţeles că nu-l puteam privi direct. Pentru asta ar fi trebuit să mă răsucesc şi mai mult. Totuşi îl vedeam îndeajuns de bine, încât să pot surprinde o mişcare rapidă, ce-ar fi avut loc oblic de-asupra mea şi la limita câmpului meu optic.

Cel care-mi strigase numele, era puţin iritat acum, fiindcă nu spuneam nimic, fiindcă doar tăceam şi-l ţintuiam cu privirea.

Mai iscodi încă o dată galeria cu privirea – un semn al nesiguranţei sale – apoi îşi drese glasul şi spuse cu o voce tăioasă, destul de tare:

— În fine, te-am dibuit. Dincolo, în Oklahoma, ne-ai sedus surioara şi i-ai făcut un copil. Apoi ai dispărut cu toate economiile ei; acum va trebui să plăteşti, Kinkaid!

Nu-l mai băgăm de loc în seamă – eram atent doar la mişcarea de la marginea superioară a câmpului meu optic. Şi când ea se produse, trăsei.

Treaba reuşi la fel de bine ca odinioară. Da, eram tot la fel de rapid ca-n vremea când încă nu mă retrăsesem în singurătatea dintre dealuri, să cresc vite.

Îl lovi pe tipul de la galerie, încă înainte ca el să tragă.

Glonţul lui veni totuşi, dar trecu pe lângă mine.

Faptul că avea arma deja în mână, în vreme ce eu a trebuit s-o scot, nu i-a ajutat la nimic…

Aproape în acelaşi timp răsucii Coltul fumegând şi-l aranjai şi pe celălalt – cel care mă strigase şi care dăduse astfel semnalul. Glonţul meu îl făcu să scape revolverul şi să dea înapoi, clătinându-se, către scaunul care se eliberase în spatele lui, fiindcă spectatorii se retrăseseră din presupusa linie a tirului.

Zăcea acum pe jumătate răsturnat în scaun, alb la faţă ca varul şi gemând.

Îl ţintii iar.

Vocea mea era clară şi precisă, când îl invitai:

— Ia mai spune-ţi istorioara prietene! Poate aflăm şi adevărul de astă dată! Cum a fost chestia aia cu surioara ta?

Mă fixă. Apoi privirea lui rătăci în jur, căutând ajutor.

Dar de astă dată nu-l mai sprijini nimeni. Nici n-avea cum să spere aşa ceva, era doar evident că încercaseră să mă lichideze cu doi oameni. Fiecare dintre privitori ştia că individul avusese doar rolul să-mi distrugă atenţia, iar complicele său trebuia să mă împuşte de la galerie. Şi toate astea camuflate în indignarea omenească a doi fraţi ultragiaţi. Fusesem prezentat drept un porc, ca opinia spectatorilor să fie câştigată de partea lor.

Dar acum îşi dădu seama că voi stoarce adevărul din el, obţinând fiecare detaliu cu câte un glonţ – sau cel puţin aşa credea.

Îşi prinsese cu o mână umărul sângerând şi ştia că în fiecare secundă pierde sânge din rană. Frica începuse să-şi spuie cuvântul şi vroia acum ajutorul unui medic.

Dar fiindcă aici se pare că nu exista un „*Doc*”, probabil că-l va ajuta acest Geoff Shane, care avusese grijă şi de mine. Desigur că Shane mai era încă în oraş. Venise doar să trateze spatele lui Will Duffield, aşa că n-avusese cum să plece atât de curând.

Mă gândii rapid la toate astea în vreme ce aşteptam.

Şi fiecare vedea cum ţineam cu degetul gros, cocoşul

armei care era dat pe spate.

— Aaaah, gemu el, nici n-aveam vreo soră – am vrut doar să-l „aranjăm” pe marele Kinkaid.

— Pentru cine? Din însărcinarea cui? întrebarea mea răsunase tăioasă.

Dar nu mai rezistă. Alunecă deodată de pe scaun. Poate doar mima acest leşin pentru a evita toate celelalte întrebări. Un ultim rest de raţiune găsise rezolvarea asta.

Deodată îl văzui pe Geoff Shane, terapeutul. Apăruse de undeva şi părea destul de cătrănit. Totuşi îl auzii spunând cu vocea aceea a lui, care suna atât de grozav:

— Dumneata, dumneata şi dumneata, *mister*! Vă rog să-l duceţi la cabinetul meu, vizavi de Biroul Prospecţiunilor şi a Laboratorului de Verificare a Minereurilor. Acolo o să-l peticesc rapid, ha-ha-ha!

Tăcu, plin de importanţă şi era vădit că se bucură, că avusese prilejul să anunţe atât de răspicat unde pot fi tratate rănile provocate de gloanţe.

Şi tipul care zăcea sus în galerie şi pe care îl nimerisem în plin fu dus de-acolo.

Gălăgia reîncepu. Toţi se holbau la mine. Mirosea a pulbere.

Muzica se făcu şi ea auzită. Fiindcă dansatoarele erau atât de puţine reîncepu imediat şi îmbulzeala partenerilor supranumerici. Se ajunse chiar la conflicte. Văzui un flăcău scund, care-l bătu pe umeri pe un tip mai înalt cu două capete decât el, lucru pentru care fu obligat să se ridice-n vârful degetelor.

Lunganul vroise să se îndrepte spre ringul de dans cu una dintre fete. Acum se răsuci către flăcău. Acesta nu mai era cocoţat pe vârfurile degetelor, ci stătea foarte bine înfipt în podea. Îi plasă un pumn în zona stomacului şi fiindcă lunganul se aplecă, îi mai lovi şi bărbia cu un croşeu. Apoi luă fata care ţipa strident, nebuneşte şi o conduse în paşi de dans spre ring. Îmi croii drum – dar nu, nu se putea spune aşa, fiindcă de fapt mi se făcu pârtie. Parcă ar trece taurul cel mare prin *corral* şi toţi se feresc din calea sa.

Cunoşteam asta!

Amărăciunea îşi făcu loc în mine. Iarăşi mă ajunsese din urmă trecutul meu. Luptasem ca să pot supravieţui. Omorâsem şi făcusem vărsare de sânge!

Şi nu fusese decât un preludiu. O ştiam.

Când ajunsei la masa ovală unde şedea Cinthy, Duffield şi ceilalţi doi. Privirea „omului de afaceri” era fără nici o expresie. Ochii săi de culoare deschisă păreau inerţi, morţi.

Sub mustaţa lui rară, se zărea gura subţire, asemănătoare cu cicatricea unei tăieturi de cuţit.

Dar ştiam că era de-acum prevenit, aflase ce fel de prieten regăsise Cinthy Fox; un pistolar de elita acestei confrerii! În curând va ştii şi mai multe despre mine, fiindcă existau desigur în oraş oameni, care aveau ce-i povesti despre trecutul meu, despre conflictele şi luptele mele.

Ochii lui Carlo Paulin, pistolarul său care încă mai sprijinea nemişcat ca o statuie, peretele – ardeau: mă privea fix, iar din el izvora ceva cu care iarăşi mai avusesem, de-a face.

Acest Paulin avea să se întrebe neîncetat, zi şi noapte, dacă este la fel de rapid ca şi mine.

Şi când va începe să se întrebe dacă i-e frică de mine, atunci momentul adevărului va veni repede. Atunci va provoca lupta.

Mă adresai Cinthyei:

— Scuză-mă, dar cei doi zevzeci au vrut să-mi ia scalpul. Eu…

— Ştiu că nu tu ai început lupta. Jo, mă întrerupse ea. Fiecare a putut vedea asta. Nu-i aşa, Will? se uită la Duffield.

Acesta ţinea între genunchii săi un baston cu mâner de argint. Bănuiam că-n interiorul bastonului se afla o lamă de floretă, pe care o puteai scoate, trăgând de mâner.

Will dădu din cap afirmativ. Privirea lui trecu de la ea la mine.

— Dumneata eşti foarte rapid, Kinkaid, spuse el.

Nu-i răspunsei, continuai doar să-l privesc. Se ridică şi-i făcu un semn „gorilei”.

— Încearcă să mă găseşti mâine la birou Kinkaid. Vreau

să-ţi propun o afacere.

Salută din cap şi spre Cinthy:

— Iartă-mă că nu rămân mai mult şi că scap în felul ăsta cel de al doilea număr din programul tău. Mă ierţi, Cinthy? Apoi te vei consacra cu totul şi cu totul bătrânului tău prieten Kinkaid, nu-i aşa?

Vocea lui sună altfel în timp ce rosti ultimele cuvinte.

Îi salută şi pe ceilalţi doi şi plecă.

Mă aşezai lângă Cinthy şi zării în ochii ei scânteia de nelinişte. Pe semne că o asalta frica. Apoi însă spuse:

— Gentlemeni, acesta este vechiul meu prieten Kinkaid. Permite-mi să-ţi prezint pe primarul oraşului nostru, Jo! Dânsul este George Adamson. De o săptămână este primarul nostru ales. Şi dumnealui este Henry Duckett, dirigintele poştei, reprezentantul local al firmei WELLS & FARGO.

Îmi înclinai capul către ei. Mă scrutară cu ochi exigenţi şi-mi dădui seama că erau nişte persoane serioase şi competente.

— I-am invitat pe aceşti domni azi în mod special, spuse Cinthy. Vroiam să te cunoască. Dar că se va întâmpla în felul ăsta…

— Acum ştim cel puţin că este acel Jo Kinkaid, o întrerupse George Adamson zâmbind. Dar ochii care mă priveau rămaseră în continuare serioşi. Încă n-avem şeriff, continuă el.

Asta era ceea ce aşteptasem de fapt.

— Rău pentru *Last Chance* şi pentru ţinut, răspunsei eu. Dar ce vă opreşte să numiţi un şeriff şi doi adjuncţi?

Zâmbi auzindu-mi întrebarea şi ştiu că nu trebuie să-mi dea nici un fel de răspuns, fiindcă lucrul acesta puteam să-l fac şi singur.

Şeful poştei lângă care eram aşezat, se făcu auzit:

— În afară de primar, mai există trei consilieri orăşeneşti. Unul dintre ei sunt eu. Dar şi ceilalţi doi şi reprezentanţii minerilor şi a căutătorilor de aur gândesc ca mr. Adamson şi ca mine. Până acum am mai avut doi candidaţi la funcţia asta. Dar, de fiecare dată li s-a întâmplat repede câte un

necaz. În taină, acest oraş este de fapt în mâinile răufăcătorilor. Trebuie să luptăm fără milă cu ei. Dar avem nevoie de un om deosebit pentru funcţia de şeriff. Cinthy ne-a povestit despre dumneavoastră. Şi eu vă cunosc după nume. Aţi mai lucrat cândva pentru WELLS & FARGO. Ca detectiv în serviciul firmei noastre a-ţi lichidat banda lui Morgan, recuperând şi banii furaţi.

George Adamson dădu din cap aprobator.

Mă uitai la Cinthy. În ochi ei citii o rugăminte..

Dar clătinai capul:

— Nu, răspunsei. Nu vreau să îmblânzesc oraşul ăsta sălbatic, nu vreau să încerc să-l curăţ de gunoaie. Nu, nu vreau să fac aşa ceva. Totuşi, s-ar părea că vă pot ajuta. Ar trebui să mai aşteptaţi.

Mă ridicai, dădui din cap spre ei şi îi spusei Cinthyei:

— Trebuie să mă bag în pat. Sunt frânt de oboseală. Nici eu n-am cum să savurez numărul tău.

Apoi plecai.

Ştiam drumul. Ryan îmi deschise mica uşă tapetată şi-mi spuse:

— Mr. Kinkaid, am fost un nerod că v-am cătat pricina… vreau să zic chiar la început, când…

— E-n regulă, rânjii eu strâmb.

12. UN JURNAL PERSONAL, UN COLIER DE BRILIANTE ŞI DOI MORŢI.

Da, revenii în locuinţa Cinthyei. Unde ar fi trebuit să mă duc? Cinthy şi cu mine alcătuiam acum o pereche. Asta aşa era şi-mi convenea. Era o femeie care putea oferi unui bărbat, mult din ce se înţelege prin dragoste, tandreţe şi căldură – unui bărbat ca mine care trăisem luni de-a lungul în singurătate şi care nu văzusem în acest răstimp măcar o femeiei.

Mi se păru că-mi reiau viaţa de odinioară. Atunci, aveam aproape în fiecare oraş o femeie frumoasă, fiindcă mereu era câte una care voia să aparţină unui: „tigru cu două picioare”. Fiindcă asta eram, un tigru!

Mi-adusei aminte de bătrânul meu prieten, Emet Stringer, pe care hoţii de vite îl răniseră atât de grav, încât murise în braţele mele.

Când deschisei uşa de la locuinţa prietenei, încă mă mai gândeam la tot ce mă adusese aici. Intrai. O lampă lumina slab. Când săltai puţin flacăra mică, încă mai zăboveam cu gândul la problemele mele. În mine se adunaseră atât oboseala cât şi amărăciunea. Iar trebuisem să lupt şi să fac vărsare de sânge. Parcă scosese cineva aerul din mine, aşa ca dintr-o pungă ce urmează apoi să fie mototolită fără efort.

Din cauza asta nici nu eram atent.

Când simţii mirosul de tutun şi aburul berii, exalate de un bărbat, era prea târziu. Se afla deja în spatele meu şi mă apăsa cu ţeava revolverului în zona rinichilor.

— Da uşor te poate rade cineva, Kinkaid, spuse el gutural. Nu prea mai eşti tigrul care se strecoară prin junglă.

— Nu, răspunsei eu, nu mai sunt într-adevăr aşa ceva. Chestia asta o recunosc.

Îmi întorsei capul şi-l văzui. Puţin mai mic decât statura medie, era vânjos şi avea un chip rotund, cu obrajii bucălaţi. De fapt arăta destul de drăguţel şi… neînsemnat.

Dar ochii lui îmi spuneau că e un ucigaş.

Duffield nu ducea lipsă de astfel de tipi. În această aşezare nenorocită erau cu zecile. Fiindcă aici se găsea adăpătoarea cea mare şi pradă îmbelşugată pentru „lupii oraşelor”. Iar Will Duffield îi organizase. Aici răufăcătorii le erau superiori celor buni.

Înţelegeam de ce mă voiau cei de aici ca şeriff. Cei buni şi cinstiţi aveau şi ei nevoie de un conducător. Şi ei voiau să se organizeze. Dar atât timp cât Duffield împiedica asta, rămânea el *boss*-ul şi îşi făcea învârtelile cum voia.

Mai exista încă un individ în încăperile Cinthyei. Ieşi de după perdeaua care separa dormitorul de sufragerie, îşi ţinea Coltul pregătit şi rânjea. Cu un glas înfundat, răguşit, zise:

— Tu şi cu frumoasa Cinthy nu prea o să mai aveţi prilej de bucurie. N-o să mai aibe chef de dragoste – înţelegi băiete? Chiar dacă-i mai lăsăm vreo rămăşiţă din tine. Mark, i-ai luat Coltul?

— Da, răspunse omul care se afla în spatele meu, fiindcă între timp îmi scosese arma din toc şi mă pipăia în continuare pentru a găsi şi altele.

— N-are nici măcar un cuţit sau un Derringer[1], zise el şi se dădu înapoi. Poţi să te aşezi pe scaun, murmură el. Iar dacă faci ceva care nu ne place te terminăm. Atunci poţi să-ţi predai lingura la cantină, fiindcă în iad, după câte ştiu, nu se serveşte mâncare.

Nu-i răspunsei nimic şi mă aşezai – mă întrebam ce făceau de fapt aici, în locuinţa Cinthyei. Răspunsul îl aflai destul de repede.

Căutau ceva şi o făceau temeinic. Şezui pe scaun şi îi studiai. Aproape că uitai să-mi mai încerc şansa – să pândesc o ocazie care ar fi putut schimba situaţia proastă în care mă aflam.

---

[1] Pistol de format mic.

Şi eram foarte curios să ştiu ce căutau de fapt cei doi indivizi rutinaţi.

Fiindcă, trebuii s-o recunosc, erau pricepuţi. Se vedea din felul în care scotoceau temeinic fiecare cameră şi cum luau în calcul orice ascunzătoare posibilă.

Că intrasem în locuinţă, îi surprinsese desigur. Fiindcă erau convinşi că voi rămâne jos, cel puţin până la reprezentaţia ultimă a Cinthyei, care avea loc la miezul nopţii.

Dar apoi acţionaseră rapid şi fără panică, ascunzându-se dibaci în semiîntunericul camerelor şi aşteptaseră până când m-am dus la lampă pentru a-i mări flacăra.

Iar acum mă ţineau tot timpul sub control, aruncându-mi continuu priviri rapide şi circumspecte. N-aveam cum să ajung până la uşă, poate însă până la lampă…

Şi-atunci? Dintr-odată îmi dădui seama cum trebuie să procedez!

Da, aşa va merge. Dar voiam să mai aştept. Mai întâi doream să văd dacă vor găsi ceea ce căutau. Dar şi riscul deosebit de mare mă ţinea în loc.

Jos, în cabaret, cânta Cinthy. O auzeam încetişor şi auzeam şi cele trei chitare. Urma să mai cânte încă zece minute, apoi veneau la rând cele două-trei bucăţi la cerere.

Probabil că va urca după asta. Oricum, va mai dura cam douăzeci de minute.

Cei doi indivizi începură să scotocească în sofa şi în scaune. Şi eu trebui să mă ridic din scaunul meu, ca ei să-l poată întoarce şi să caute în pernă şi în arcuri. Mă aşezai pe altul şi acum eram şi mai aproape de lampă.

Nu găsiră nimic. Înjurând, se opriră şi mă ţintuiră cu privirile lor furioase.

— Poate o şti el, murmură unul dintre ei. Dar celălalt, cel care-mi luase Coltul, dădu din cap.

— Nu, răspunse el. Asta crede că este acea Cinthy Fox pe care a cunoscut-o cândva. Sau cel mult, are nişte îndoieli. Nu-i aşa, amice? întrebarea mi-era adresată.

Acest „amice” mă făcu să-nţeleg că bandiţii erau de undeva din Est, dar că se adaptaseră binişor aici. Probabil

că trăiau de mai mult timp în Vest şi acuma, în oraşe de teapa acestuia, erau oamenii lui Will Duffield.

Şi el îmi făcea impresia unui om, care nu cu mult timp înainte, trăise în Vest. Lucrul ăsta mi se limpezi deodată.

— Acum o să caut în dormitor, zise unul dintre ei şi dispăru imediat dincolo. Nu uită să tragă perdeaua astfel, încât între el şi noi să existe mereu contactul vizual.

Celălalt, era cel care-mi luase Coltul, se sprijinea – lateral faţă de mine – de uşă. Asculta cu atenţie tot ce se auzea de-afară şi avea grijă ca nimeni să nu mai poată intra atât de surprinzător, cum o făcusem eu, cu puţin timp înainte. Îl încercai:

— Dragilor, aţi spus adineauri ceva care-mi tot umblă prin cap – cuvintele alea despre Cinthy. Cum v-a venit ideea că nu este acea Cinthy Fox pe care-am cunoscut-o cândva? Ei?

Rânji – dar nu-mi răspunse. Doar mârâi:

— Tacă-ţi fleanca. Trebuie să aud dacă urcă cineva scara.

A spus-o atât de furios, încât eram convins că-mi va pocni ţeasta cu pistolul, dacă o să mai deschid gura neîntrebat.

Astfel că tăcui şi, aşteptând să-mi vină rândul, mă gândii la ce urma să întreprind şi mai recapitulai totul încă o dată. Fiindcă trebuia să fiu la fel de rapid ca un linx – şi trebuia să accept un risc destul de mare; nu trebuia să-mi iau în seamă rănile, care mai mult ca sigur se vor redeschide. Trebuia să continui chiar dacă mi-aş fi frânt câteva oase.

Tipul din dormitor trase patul într-o parte. Apoi săltă cu cuţitul una din scândurile duşumelei.

— Aha, strigă el.

— L-ai găsit? întrebă cel care mă păzea şi care supraveghea şi uşa.

— Da, este un jurnal intim – este jurnalul, răspunse primul. Deci *boss*-ul avea dreptate cu presupunerile sale.

— Sigur – *boss*-ul are întotdeauna dreptate, răspunse omul de la uşă, pândind sunetele ce veneau de afară. Şi eu îmi încordai auzul. Dar jos, Cinthy tot mai cânta, acompaniată de chitare. Acum însă, încetă. Aplauzele

răsunară, iar urletele şi tropăielile, fluieratul şi ovaţiile făcură aproape să se cutremure casa.

După ce se făcu iarăşi linişte şi Cinthy reluase cântatul, individul din dormitor mai avu parte de-un succes.

Deşurubă una dintre sferele care străjuiau barele de la căpătâiul patului. Era ceva mai mare decât pumnul unui bărbat. Ţeava de alamă de care fusese prinsă, avea deschiderea atât de mare, încât puteai vârî uşor în ea degetul cel gros. La fel de mare era bineînţeles şi gaura ornamentului sferic de alamă.

Era o ascunzătoare bună. Puteai să vâri în ea tot felul de chestii.

Individul al cărui nume tot nu-l cunoşteam – ştiam doar că-i spunea Mark celuilalt – începu să scoată pe rând câte ceva din bila cea mare. Astfel se ivi un colier ale cărui briliante scânteiară puternic la lumina lămpii, atunci când cel care-l descoperise păşi spre noi.

— Aaah! exclamă Mark, cel de lângă uşă.

Dar acum sosise şi pentru mine clipa să acţionez. N-aveam cum să găsesc o ocazie mai bună. Atenţia celor doi bandiţi era prinsă în altă parte. Găsiseră ceea ce căutaseră, iar timp de o secundă nu mă mai supraveghează.

Ţâşnii din scaun, mă aruncai peste masă, doborâi în acelaşi timp lampa. Apoi mă rostogolii pe podea în jurul axei mele longitudinale şi cu puţin înaintea ferestrei mă redresai în poziţia ghemuit.

Dacă n-aveam baftă, nu era exclus să-mi frâng gâtul şi destule alte oase. Sării în sus şi cu o detentă superbă, plonjai lateral în fereastră! Cedă cu ramă cu tot, fiindcă era alcătuită dintr-o reţea de zăbrele în care erau montate bucăţi de geam, nu mai mari decât dublul suprafeţei unui capac de la o cutie cu ţigări de foi.

Astfel „înrămat” zburai afară, dar nu căzui atât de adânc cum s-ar putea crede – fiindcă acolo se afla scara exterioară cu care mai avusesem de-a face şi la piciorul căreia stătea paznicul înarmat cu puşca cu alice.

Această scară trecea oblic pe sub geam. Şi pe ea aterizai – cam aşa cum ar face-o un linx. Reuşii să ajung jos, cu

picioarele trase sub mine, deşi plecasem din poziţie laterală faţă de fereastră. În acest fel, picai pe treptele a şasea şi a şaptea, numărate de jos în sus. Şi toată scara avea cam cincisprezece sau şaisprezece trepte.

Nu-mi frânsei nimic, doar câteva din rănile mele se deschiseră. Simţii durerile ca nişte înţepături de cuţit. Nu putui însă să le bag în seamă. N-aveam prea mult timp la dispoziţie! Deci nu mai coborâi în salturi cele şase sau şapte, trepte, ci mă aruncai peste balustradă şi căzui chiar lângă paznic, care privea în sus şi ţinea în mână arma cu alice.

— Hei, începu tipul. Dar îi smulsei puşca, în vreme ce şuierai:

— Adăposteşte-te!

Se azvârli sub scară. Eu însă mă mai îndepărtai de-acolo cu trei sărituri.

Şi-atunci apărură sus, venind prin uşa din spate. Sperau, poate, să mă vadă căzut, întins în curte. Mă zăriră însă în picioare, în lumina care venea din încăperile de jos. Începui să trag – doar ieşiseră cu Colturile în mină. Acţionai ambele cocoaşe ale puştii.

Apoi „coborâră”. Unul dintre ei îmi căzu dinaintea picioarelor. Avea la el jurnalul lui Cinthy pe care-l scosese din ascunzătoarea de sub podea. Luai jurnalul şi-mi recuperai şi Coltul care era vârât sub cureaua de la pantaloni. Mai oftă o dată, dar nu reuşi să mai spună nimic.

Cel de-al doilea bandit căzuse pe scară. Tot acolo se mai afla şi rampa ruptă a ferestrei şi o mulţime de cioburi. Individul ţinea în mână, ca pe un măr mare, globul deşurubat. Mai trăia încă. Gâfâi:

— Oh, câine blestemat! Tot nu-ţi va folosi la nimic…

Apoi îşi dădu duhul.

Îi nimerisem în plin pe amândoi şi această puşcă Parker fusese încărcată cu alice indiene.

Colierul cu superbele briliante se găsea în buzunarul celui de pe scară. Îl luai. Apoi urcai, în vreme ce jos, în curte, începuseră să dea buzna consumatorii, iar la capătul de sus al scării se ivise Cinthy, însoţită de Ryan, şeful „poliţiei ei

personale”.

Dădui din cap spre Cinthy:

— E totul în regulă. Am surprins doi hoţi. Apoi mă adresai lui Ryan:

— Dă dispoziţie să se ridice totul. Şi n-aş mai vrea să fiu deranjat.

Văzui – în reflexul slab al unor dâre de lumină – că mă privea uimit. Pe semne că-şi amintea cât de terminat, de bolnav şi de jalnic arătam doar cu două nopţi în urmă. Acum însă, mă văzuse încă o dată în acţiune.

Iarăşi strivisem, exterminasem. Probabil că începuse şi el să bănuie cât de îngrozitoare fusese viaţa mea şi, poate, îi era pentru prima oară teamă că-ntr-o bună zi va avea acelaşi renume amarnic ca şi al meu.

— *Yes, Sir*! confirmă el.

Intrai cu Cinthy în încăperile ei. Zări imediat jurnalul pe care-l strângeam la subsuoară. Îl trase de acolo. Şi-l strânse la piept cu ambele mâini, de parcă ar fi vrut să apere împotriva lumii întregi un bun extrem de preţios.

Apoi văzu cum vârâi colierul de briliante în globul de alamă. Când îmi ridicai privirea şi mă uitai din nou în ochii ei, îmi spuse:

— Ştiu că trebuie să-ţi explic o mulţime de lucruri. Ah, Jo fără tine aş fi fost acum definitiv la cheremul lui Will Duffield. Încă o dată m-ai scăpat de el. Doamne, ce m-aş fi făcut fără tine?

Nu-i răspunsei, trăsei doar perdelele în faţa ferestrei distruse. Pe acolo o să intre frigul nopţii. Dar în aşternut va fi cald. Intrai în dormitor, înşurubai din nou sfera în bara de la căpătâi şi trăsei patul la loc. Apoi mă prăvălii în el. Nu mai puteam!

Câteva din rănile mele sângerau. Eram epuizat. Şi în mine era, iarăşi, aceeaşi amărăciune care mă invada întotdeauna după clipele negre ale luptei.

Ucisesem din nou. Cinthy fu dintr-o dată lângă mine. Mă dezbrăcă, luă pansamente, apă şi… da, mâinile ei erau uşoare, îndemânatice şi bune. Mă ajută şi mă îngriji.

Şi o să fie lângă mine, când voi retrăi în visele mele, iar şi

iar, cele două confruntări şi când îmi va fi teamă de chipurile acuzatoare ale bărbaţilor care nu mai trăiau.

13. LUPOAICA.

Mă trezii către prânz. Cinthy nu mai era aici. Perdeaua care separa încăperile era la locul ei, probabil că datorită geamului spart.

În vreme ce încă mai cumpăneam dacă să mă scol sau nu, o auzii venind. După ce dădu perdeaua la o parte, văzui că ducea o tavă, pe care o aşeză pe masă.

Mirosea a cafea proaspătă. Pe tavă se puteau zări ouă, unt, pâine şi şuncă, alături de care se aflau şi nişte biscuiţi. Cinthy se aşeză lângă mine.

— Am sperat că aroma cafelei te va trezi, spuse ea. Dar văd că te-ai sculat deja de câtva timp. Să-ţi fac câteva tartine? După aceste cuvinte întinse spre mine ceaşca plină cu cafea. O luai. Da, aveam nevoie de o cafea tare. O să mă trezească de-a binelea şi-mi va stimula activitatea cerebrală. Fiindcă trebuia să mă gândesc la o groază de lucruri.

Deasupra ceştii mă uitai la Cinthy. Se dădea ca şi cum ziua de azi nu s-ar fi deosebit cu nimic de celelalte. Dar se întâmplaseră afurisit de multe în noaptea trecută. Mă luptasem de două ori, făcusem vărsare de sânge şi omorâsem.

Acum mă miram, cum de putusem să dorm atât de liniştit – ba se pare că şi fără vise. Nu reuşisem niciodată să fac asta după o luptă cu un asemenea deznodământ.

Cinthy zise dintr-odată, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile:

— Tot timpul când începeai să te zvârcoleşti, puneam mâna pe tine. Te liniştеai şi adormeai iarăşi adânc. Sunt tare fericită că mâna mea a reuşit să-ţi transmită ceva care să te liniştească. Asta-mi arată cât de mult ne aparţinem, Jo.

Îmi întinse o pâiniţă cu şuncă şi se uită ţintă la mine. Ultima ei frază era în acelaşi timp şi o întrebare, lucru pe

care-l înţelesei îndată.

În mine se iscă deodată o foame sălbatecă. Muşcai din pâine – şi-mi dădui seama că foamea asta nu cerea numai mâncare. Era şi un alt fel de foame, un fel de aviditate după toate lucrurile bune ale vieţii. Iar această foame probabil că n-aveam cum s-o potolesc. Dimpotrivă, mă aflam în acest oraş nenorocit într-o situaţie destul de proastă.

O fixai pe Cinthy, în vreme ce mestecam. Şi după ce înghiţii în fine bucătura, dădui din cap.

— Dacă noi doi ne aparţinem, ar cam fi timpul să-mi explici şi mie cum stau lucrurile. În locuinţa ta au fost doi bandiţi. Cred că au fost oamenii lui Duffield. Cine altul i-ar fi trimis? Şi căutau, ca doi specialişti versaţi, jurnalul tău şi o comoară ascunsă cu iscusinţă. Poate că-mi spui şi mie despre ce este vorba.

Muşcă dintr-un biscuit pe care-l unsese cu miere. Dinţii ei erau fără de cusur. Iar gura asta, ştiam eu cum poate să sărute.

Cinthy era minunată. Eram tot timpul conştient de asta. Privirea ei se întunecă, deveni tristă.

— Când ne-am despărţit atunci la Saint Louis, începu ea, viaţa mi s-a părut anapoda – aş fi vrut totuşi să rămân cu tine. Mi-am dat seama că am făcut o prostie despărţindu-ne – lucru de care am devenit conştientă chiar în ziua următoare. Te-am căutat pretutindeni în oraş, dar dispăruseşi. Mai aveam bani – soţul meu fusese doar un trişor cu destul succes înainte de a te întâlni. Probabil că era deja gelos pe tine, fiindcă simţea cât de mult ne plăcusem, după cele câteva întâlniri întâmplătoare din timpul voiajului cu vasul şi…

Se întrerupse şi muşcă iarăşi din pâiniţa proaspătă.

— Tot timpul privirile noastre se căutau, continuă ea, nu-i aşa? În sala de mese, pe coridorul cabinelor, pretutindeni pe vas. Era gelos şi a vrut să te ruineze la masa de joc. Din cauza asta a şi riscat atât de mult cu trucurile lui… Deci mai aveam ceva din banii aceia şi am plecat spre Est. Vroiam să ajung la Boston. Tot timpul îmi dorisem să văd Bostonul. În curând n-am mai fost singură. Puteam să aleg

între mai mulţi bărbaţi şi vroiam să optez pentru cel mai nimerit. M-am hotărât pentru…

Acum făcu din nou o pauză.

Se uită atentă la mine de parcă ar fi vrut să-şi dea încă o dată seama dacă pot să suport încă un adevăr dur. Apoi continuă în şoaptă:

— Ah, a fost bineînţeles o alegere nefericită. Arăta excelent – tânăr, ambiţios. Un tip cuceritor, unul căruia de la primul atac nu-i rezistă nimeni şi nimic, fiindcă totul i se cuvine. A fost într-adevăr o perioadă minunată. L-am luat drept fiul unui magnat industrial care mai era şi armator – dar care se lansa acum şi în afaceri privind transportul feroviar, urmând să realizeze profituri uriaşe şi datorită războiului. Fiindcă între timp izbucnise războiul – înţelegi?

Dădui din cap afirmativ.

Îmi mai umplu o dată ceaşca şi-mi mai făcu o tartină. Apoi continuă:

— Dar nu era decât un hoţ ordinar. Trăgeam la hotelurile cele mai alese. Călătoream ca tineri recent căsătoriţi care-şi făceau voiajul de nuntă. Când dormeam, se ducea să fure! Ultima lovitură a dat-o la IMPERIAL PALACE din New York. A pătruns în suita de apartamente a unei arhiducese şi i-a furat bijuteriile şi o groază de bani. Călătoria noastră continuă. Dar acum eram urmăriţi de poliţie, fiindcă bănuielile căzuseră asupra lui. Am încercat să fugim către Vest, din ce în ce mai spre vest. Şi într-o zi – nu, de fapt era noapte – a fost dibuit, încercă să-şi croiască drum cu focuri de pistol, dar a fost împuşcat. Eu am reuşit să scap. Războiul m-a ajutat să şterg toate urmele, mi-am reluat vechiul nume. Fiindcă purtasem aici numele lui – doar eram tineri căsătoriţi, în luna de miere, nu? Am început să lucrez la cabaret şi am ajuns încetul cu încetul un fel de cocotă de lux. Dar voiam să am cândva propriul meu varieteu, încă mai aveam bijuteriile pe care Ralph le furase arhiducesei. Am vândut una dintre piese. Mi-a fost teamă să vând mai multe. Apoi am încercat să împrumut. Da, am făcut intenţionat datorii, ca să nu stârnesc bănuieli. Am pus să se construiască această clădire şi am angajat oameni. Apoi am

pus totul în mişcare. Şi într-o zi apăru Will Duffield! Şi el venea din Est şi cunoştea povestea cu furtul. Toate ziarele scriseseră despre asta. Ba chiar dăduseră şi chipurile noastre, fiindcă ne făcuserăm fotografii pentru nuntă. Astfel m-a identificat Duffield; tot el cumpărase şi bijuteria pe care eu o transformasem în bani. Şi acum le vrea şi pe celelalte. Ştie că le mai am. Valorează peste un milion de dolari – peste un milion! Întâi n-a fost sigur, pentru că eu am tăgăduit că aş fi acea Anne Malcolm. Bărbatul căruia îi aparţinusem se numea Ralph Malcolm. I-am spus lui Duffield că piesa respectivă o primisem de la un adorator. Înţelegi?

Dădui uşor din cap, mestecai, în continuare şi mai băui o gură de cafea.

Da, acum înţelegeam multe.

Cinthy fusese sub un alt nume tovarăşa unui hoţ de calibru mare şi redevenise în timpul pribegiei Cinthy Fox. Şi fiindcă era Cinthy Fox, n-avea cum să fie totuna cu Anne Malcolm.

Iarăşi reuşi să-mi ghicească gândurile, fiindcă-mi spuse:

— Găsii o pereche în vârstă, care locuia extrem de izolat. Ei confirmară că sunt un fel de fiică adoptivă a lor, care trăisem tot timpul acolo şi care n-avusesem cum să fi fost în Est. Când poliţia dădu de mine, trebui să plece fără vreun rezultat. Mai rămăsei câtva timp la cei, doi bătrâni înainte de a pleca şi de-a intra la varieteu – înţelegi?

Acum izbutii să pun totul cap la cap.

Cinthy reuşise să scape de poliţie, dar Will Duffield care dăduse întâmplător de ea aici, deveni bănuitor. Nu numai că o curta ca femeie, dar o şi studie, îi puse întrebări incomode şi o făcu să-i fie teamă. Iar după ce apărui aici, înţelese că nu are nici o şansă la Cinthy ca bărbat. Din cauza asta-şi schimbă metodele şi trimise cei doi spărgători. Cât de eficienţi erau – îmi putui da seama şi eu – îi dibuiră rapid jurnalul personal şi cel puţin o parte din preţioasele-i bijuterii.

Ce spusese Cinthy? Valorau mai mult decât un milion de dolari?

Sfinte Laurenţiule! Trebuia s-o ştie foarte bine, doar toate ziarele din Est se pare că scriseseră despre povestea asta. Mă încălzii. Începui să transpir. Şi nu numai datorită cafelei tari. Peste un milion de dolari?!

Sfinte Laurenţiule! Dar pentru asta puteai să-ţi cumperi un regat. Pentru câteva milioane de dolari Statele Unite cumpăraseră cândva de la ţarul ruşilor, Alaska; tot aşa obţinuseră şi din partea Spaniei teritorii uriaşe. Şi-acum încă, orice dolar era mare cât roata carului.

Puteai să fii cinstit până la zece mii de dolari… sau poate până la o sută de mii…

Dar dacă suma trecea de un milion… Un flăcău ca mine – care în mod sigur nu eram un sfânt – avea nevoie cel puţin de câtva timp ca să reflecteze.

Mă dusei la fereastră şi mă uitai în stradă.

Ploua şi afară se făcuse atâta noroi, încât cizmele se înţepeneau în el. Căruţele încărcate zdravăn se chinuiau prin mocirlă. Văzui un căruţaş care-şi bătea caii.

Brusc, mi se păru că toată viaţa asta nu-i altceva decât o tortură, un chin afurisit. Chiar dacă-mi voi recupera cele cincizeci şi şapte de vite şi voi izbuti să le mân înapoi, mai bine de o sută de mile, va mai trebui să muncesc ani destui până când *ranch*-ul meu va fi destul de mare, încât să ofere posibilitatea ca eu şi cu Cinthy să ducem un trai cât de cât acceptabil. Şi voi avea iar şi iar necazuri – fiindcă aşa era viaţa…

Dar cu mai bine de un milion de dolari şi cu o femeie atât de frumoasă cum era Cinthy, puteai să călătoreşti în toată lumea. Dobânzile doar, reuşeau să-ţi ofere aproape tot ce-ţi doreai.

Cu condiţia ca să-l omor pe Will Duffield!

Când îmi trecu acest gând prin cap, înţelesei îndată totul.

Nu primeşti nimic pe degeaba în lumea asta. Tot aşa şi în oraşul ăsta nenorocit. O privii pe Cinthy.

— De ce n-ai dat înapoi bijuteriile?

— Cui? mă întrebă ea. Arhiducesa a murit câteva zile mai târziu din pricina supărării. Era o imigrantă. Şi-n afară de asta, nu prea-ţi vine să restitui un milion de dolari. Nu-i

aşa? I-am ascuns destulă vreme şi mulţi ani am trăit cu teamă-n suflet. Nu, nu vreau să dau bijuteriile înapoi. Tu mă sfătuieşti s-o fac?

Era o întrebare clară.

Începui să mă plimb prin cameră şi nu mă deranja că n-aveam pe mine decât „hamleţii”.

Privirile Cinthyei mă urmăreau. Nu-mi mai spuse nimic, dar tot timpul când mă uitam la ea, ştiam că o să-mi dăruie raiul pe pământ în vecii vecilor – sau măcar atât cât vom trăi.

După un timp începu iarăşi să vorbească.

— N-am îndrăznit până acum să vând toate bijuteriile. Mă tem că mi-ar putea fi furate sau că aş putea să fiu înşelată. Când a apărut Duffield aici, mi-am dat seama că nu mă vroia doar pe mine. Şi asta fiindcă uneori punea nişte întrebări. În aparenţă inofensive. Nu, n-am mai îndrăznit nimic. După asta ai venit tu. Oh, Jo, şansa noastră este în mâinile tale.

Ţintise destul de bine!

Acum era rândul meu! Puteam să renunţ la un milion de dolari sau să mă lupt cu Will Duffield pentru el.

Fiindcă acum, doar despre asta era vorba. Nu se discuta dacă nu cumva aş vrea să rămân cinstit şi să înapoiez milionul justiţiei, legii… nu, nu era vorba decât să facem în aşa fel încât să păstrăm comoara.

Dar şi Duffield o mirosise de mult. Voia s-o aibe şi nu va renunţa. Şi el era PUTEREA în *Last Chance*.

Sfinte Laurenţiu, venisem aici să-mi recapăt vitele ori măcar să-mi încasez contravaloarea lor. Acum însă trebuia să ajut o lupoaică să-şi apere prada împotriva unui lup.

Fiindcă asta era totul.

Cinthy era o lupoaică. Foarte exact! Nu era o mia, nu era o porumbiţă. Desigur, era o femeie superbă, o frumuseţe plină de temperament şi personalitate. Dar în *sinea* ei, în esenţa ei era o lupoaică, care se menţinuse până acum destul de bine într-o lume care nu ştia ce este cruţarea, până… ei da, până venise acest Will Duffield care trăise şi el în Est şi care era un lup deosebit de hârşit.

Va trebui să mă lupt cu el.

Dar mai exista şi „gorila” lui cu capul ras, acest Carlo Paulin. Îl consideram ca un adversar pe potrivă. Doar trecând de el, puteai să te-atingi de Duffield.

Nu va fi o treabă uşoară.

Fiindcă va trebui să atac eu. N-aveam cum să mai aştept. Poate că noaptea viitoare însemna şi începutul vânătorii a cărui victimă urma să fiu eu.

Mă aşezai în faţa lavoarului din colţ şi mă uitai în oglindă.

Corpul meu era încă acoperit de plasturi. Câteva răni mi se redeschiseseră ieri când plonjasem prin fereastră. Poate că vor face la fel cu ocazia viitoarelor eforturi.

Aveam nevoie de trei zile de odihnă pline, dar ştiam că n-o să am parte de ele.

Cinthy trecu în spatele meu. Degetele ei mlădioase îmi mângâiară omoplaţii, apoi urcară spre ceafă.

Mă răsucii şi-o luai în braţe.

Da, era o femeie care putea să-i ofere unui bărbat raiul pe pământ. Trebuia să fie minunat să călătoreşti cu ea spre cele mai frumoase locuri din lume, să trăieşti fără griji şi să nu trebuiască să faci economii.

N-aveam decât să lupt ca Will Duffield să nu ne ia milionul, care, sigur era al nostru, dacă reuşeam să-l înving. Iar Cinthy va fi mereu dulcea răsplată a faptului că mă voi bate pentru noi.

14. „ŢI-O JUR CINTHY”

Mai târziu – când era întinsă lângă mine şi-şi culcase capul pe umărul meu – îmi spuse:

— N-aş mai vrea să mă scol, dar s-a făcut târziu. Trebuie să mă ocup de treburile obişnuite. Şi-n curând va veni meseriaşul ca să pună fereastra cea nouă. Doamne, Jo, dacă am putea trăi atât de lipsiţi de griji cum o fac bogaţii şi celelalte mărimi ale pământului… Aş vrea să văd Parisul, care cred că trebuie să fie cel mai frumos oraş din lume. Şi o călătorie pe ocean cred că…

Cineva bătu la uşă.

Mă sculai şi mă dusei în camera cealaltă. Cineva tocmai terminase de strecurat o scrisoare pe sub uşă. O ridicai: „CĂTRE JO KINKAID”.

Asta scria pe plic. Îl deschisei rupându-i marginea. Cinthy veni desculţă lângă mine. N-avea pe ea decât un ceva străveziu şi se sprijini pe mine. Citirăm împreună:

„Jo Kinkaid, avem ceva de discutat. Te aştept într-o oră.

Duffield”

— Doar n-o să te duci? întrebă Cinthy şi văzui că în sinea ei tremura de spaimă.

— Ba da, mă voi duce. Nu-i nici o greşeală să-l asculţi pe adversar până la capăt şi să-l studiezi foarte bine.

Se uită la mine şi îşi dădu seama că eram hotărât.

— Îţi voi povesti cine ştie ce istorii mincinoase, răspunse ea simplu. Iar împotriva lor mă va ajuta doar încrederea ta, Jo. Spune-mi că mă pot bizui pe tine. Jură-mi!

— Ţi-o jur, Cinthya.

15. LUPUL.

Will Duffield şedea pe un taburet căptuşit cu blănuri moi. Era dezbrăcat până la brâu. Geoff Shane era aşezat pe un taburet identic şi-i masa spatele. Îl „frământa” într-un mod cu totul deosebit. Am priceput că trata nişte zone congestionate, de-a dreapta şi de-a stânga şirei spinării – care se manifestau cu nişte crampe foarte dureroase, comparate cu cele date de *lumbago* şi care-i provocau destule neplăceri lui Duffield.

În rest însă, părea să fie un om foarte sănătos. Bustul său trăda asta. Figura lui era într-adevăr emaciată – dar corpul său nu. Acest bărbat – care îmbrăcat în costum părea atât de îngust şi de firav – avea muşchii foarte bine proporţionaţi.

Iar mă gândii la un lup din deşert care nu atrage atenţia, dar care trebuie să dispună sub blana lui nearătoasă, de ceva perfect, pentru a vâna cu folos.

Duffield rânji spre mine:

— Sper că nu te deranjează, dragul meu? întrebă el amical, ca şi cum vizita mea l-ar fi bucurat foarte tare şi noi am fi fost buni prieteni.

Geoff Shane se uită la mine peste umărul lui Duffield. Fricţiona continuu de sus în jos, în dreapta şi în stânga coloanei vertebrale. Pe fruntea sa se adunaseră stropi de sudoare.

Privirea lui părea la prima vedere inexpresivă. Totuşi surprinsei în ea un avertisment.

Îi răspunsei în aceeaşi manieră lui Duffield:

— Dar de unde scumpul meu? Cum m-ar putea deranja? Dar dacă ştiam că incomodez veneam ceva mai târziu. După ploaie, aerul e atât de proaspăt afară, încât o plimbare mi-ar fi făcut bine, ţinând cont de toate dezagrementele din ultima vreme.

Râserăm mânzeşte unul la celălalt după aceste cuvinte, de parcă am fi fost cei mai buni amici. Dar ştiam că n-o să fim niciodată. Era un joc, un mic duel verbal înainte de…

Geoff Shane terminase cu masajul. Se ridică şi spuse:

— Mr. Duffield, mişcaţi-vă corpul în trei-patru direcţii, apoi daţi-vă jos de pe taburet, aplecaţi-vă şi spuneţi-mi dacă vă mai supără ceva.

Duffield se supuse. Cu picioarele bine întinse, se aplecă şi reuşi să le atingă vârful. Apoi se ghemui şi făcu alt exerciţiu.

Când în fine se ridică, rânji mulţumit:

— Mă simt ca nou născut, spuse el. Asta e vrăjitorie, Geoff Shane, adevărat vrăjitorie. Acum chiar că reuşesc să înţeleg de ce mărimile lumii au ţinut pe lângă ei astfel de tipi ca dumneata! Eşti un vrăjitor. Acum trei zile nu reuşeam nici măcar să-mi trag cizmele. Nu puteam nici să stau în picioare sau să şed pe scaun – nu rezistam nici culcat. Aveam continuu dureri şi începusem să simt că mă lasă picioarele – parcă m-ar fi păscut o paralizie. Acum cred că pot să şi alerg, să sar sau să dansez. Mai rămâi în oraş, Geoff, dragul meu amic?

— Sigur, răspunse acesta. Dar n-o să fie nici-o recidivă, dacă mai vin de câteva ori să vă masez. Efect garantat pentru câteva luni!

Îşi împacheta cele câteva ustensile într-o valijoară mică. În nişte borcanele avea, probabil, anumite alifii. Asta se putea mirosi. Dar mirosea a dracului de bine. Cred că Will Duffield nu mirosise niciodată aşa de frumos ca acum.

Tipul tocmai se îmbrăca.

— Ieri încă trebuia ca alţii să mă-mbrace cu cămaşa şi haina, ricana el. Nici gâtul nu mi-l puteam spăla.

Stătea acum în faţa oglinzii – îşi legă cravata de mătase, înfipse în ea acul cu diamant şi îşi puse *holster*-ul (hamul cu tocul de revolver) sub braţ.

Înainte de a-şi vârî arma în toc, o verifică.

Era un Colt Wells & Frago, calibrul 31. Scula asta se numea aşa fiindcă ţeava avea doar -12 cm şi era arma de serviciu a detectivilor celebrei firme care se ocupa cu

transporturile.

Modelul originar 1849 fusese de mai multe ori îmbunătăţit. Arma a mai fost modificată de câteva ori, pentru a permite o încărcătură mai puternică. Era o armă uşor de mânuit şi mi-am închipuit că Duffield ştia s-o folosească bine.

— Aveţi un *holster* frumos! spusei eu.

— D-apoi cum, răspunse el şi-şi trase haina. Este un *holster* foarte modern, cu resort. Dacă-l apăs cu partea interioară a braţului, arma îmi ţâşneşte oarecum în întâmpinare. Poate că aş reuşi să te înving cu ea, Kinkaid.

— Poate, rânjii eu. Dar ar trebui să-mi loveşti inima sau fruntea, altfel n-ai avea nici o şansă. Gloanţele mele de calibrul 45 sunt convins că nu le vei digera tot atât de uşor cum le voi înghiţi eu pe ale dumitale de 31. Nu-i aşa?

Râserăm unul la celălalt, dar în ochii noştri lucea duşmănia.

Mă întrebasem tot timpul, unde oare o fi acest Carlo Paulin. Acum îl văzui. Intră din camera cealaltă prin uşa deschisă. Fusese deci tot timpul acolo. Poate chiar mă ţinuse sub observaţie prin crăpătura dintre uşă şi tocul ei.

Mă privi fix. Din el izvora ceva care mă izbi puternic.

Cunoşteam asta. Mi se mai întâmplase de câteva ori să întâlnesc pe cineva, despre care ştiam că se va angaja cu mine într-o luptă dusă până la capăt.

Atunci mă izbeam de astfel de presentimente. Aşa era şi acum. Dar şi lui i se întâmpla la fel.

Ştiam instinctiv că eram destinaţi unul altuia.

— Hello, zise el.

Rânjii doar şi dădui din cap.

Duffield umpluse între timp paharele pentru mine şi pentru el.

— Carlo nu bea niciodată, spuse el. Dar noi n-avem oprelişti – sau…?

Dădui din cap afirmativ.

— Dacă nu mi-ai pus otravă…

Râse, ridică paharul şi toasta, apoi băurăm şi ne privirăm.

Duffield îşi vârî policarele în buzunarele de sus ale vestei. Se balansa pe tocuri.

— Mă simt într-adevăr ca nou născut, spuse el. Dacă te vei îmbolnăvi vreodată, ţi-l recomand pe Geoff Shane. Sau poate te-a mai ajutat cândva?

Era o întrebare-capcană şi nu-şi dădu osteneala să ascundă faptul că mă pândea. Nici nu aşteptă răspunsul, ci continuă:

— Oamenii mei n-au stat degeaba între timp, Kinkaid şi dacă eu vreau să aflu ceva, atunci să ştii că aflu treaba respectivă.

— Ce frumos, răspunsei eu.

Grav, dădu din cap. Ochii săi limpezi şi reci scânteiară.

— Desigur, Kinkaid, a fost o neghiobie că ţi s-au furat vitele. Vezi deci că am aflat cine este rancherul care, la o sută de mile spre est de aici, a încercat să scape de renumele său de pistolar – izolându-se în singurătate. Furtul vitelor te-a „readus”, ca să spunem aşa „la viaţă”, te-a obligat să te reîntorci printre oameni. Am trezit leul care dormea. Şi în Cinthy ai redescoperit o veche prietenă. Asta s-a nimerit bine, fiindcă ai sosit rănit aici. Aveai nevoie de ajutor, de-un pat, mâncare şi… Desigur, Cinthy a fost marea surpriză pentru dumneata. Dar este ea într-adevăr Cinthy? Eşti sigur că e acea femeie uşoară pe care ai cunoscut-o cu ani în urmă?

Întrebările lui parcă mă izbiră în stomac ca tot atâtea lovituri. Dădui din cap afirmativ:

— Da, sânt convins. Îşi aminteşte foarte multe amănunte din acel timp. E adevărat că s-a schimbat în bine, ba chiar şi fizic a crescut cu câţiva centimetri. Dar trebuie să fie acea Cinthy Fox. La început am avut oarecari îndoieli. Acum însă, nu.

Dădu contrariat din cap, se răsuci şi începu să se plimbe prin cameră. La un moment dat se opri.

— M-am gândit o groază de timp la treaba asta, Kinkaid. Şi-am ajuns la concluzia că dumneata te înşeli şi nu eu. Eu cred că această Cinthy Fox este tot una cu o femeie care se numea Anne Malcolm! Şi cred că dumneata o iei drept

Cinthy Fox. Pentru mine nu există decât o singură explicaţie. De adevărul acesta mi-am dat seama abia ieri, este vorba despre jurnalul intim! *Adevărata* Cinthy Fox îşi nota foarte conştiincios totul într-un jurnal. Iar Anne Malcolm l-a învăţat pe de rost. Din cauza asta a fost în stare să-şi joace atât de bine rolul, când ţi-ai spus numele, Kinkaid şi când ai amintit şi de vasul acela… Cum îi zicea?

— „Delta Queen”, răspunsei eu.

— Exact. Dar fii convins că ea n-a văzut în viaţa ei acest „Delta Queen”. Pariez! Şi mai pariez că are jurnalul adevăratei Cinthy Fox! Şi mai cred că este chiar foarte asemănătoare cu adevărata Cinthy, poate tot atât de asemănătoare ca o soră geamănă – sau chiar este o soră geamănă… dar nu este Cinthy Fox. Înţelegi? Nu este!

Reîncepu plimbarea prin cameră. Mă uitai la Carlo Paulin. Se sprijinea de cămin. Era o piesă superbă, zidită din bolovani. În care la nevoie puteai să frigi un porc întreg.

Mă supraveghea continuu şi îi simţii *lăcomia*. Da, era un soi de dorinţă nestăpânită. Eu ştiam ce înseamnă asta. Astfel că mă simţii provocat şi-i spusei:

— Carlo, văd că te *mănâncă.* Şi nu faci altceva decât să te gândeşti la treaba asta. Dacă tot eşti atât de croit s-o faci, hai să ieşim în stradă şi n-ai decât să-ncerci, astfel te potoleşti… într-un fel sau altul!

Paulin rânji fericit. Şi dădu afirmativ din capul său ras.

— Da, poate că ar fi într-adevăr cel mai bine, mormăi el răguşit şi nările i se umflară.

Dar Duffield se-ntoarse brusc.

— Aţi înnebunit? şuieră el. Doi bărbaţi vor reciproc să se ucidă doar ca să afle care este mai rapid cu Coltul? Asta înseamnă să fii şi prost şi nebun! Asta e o tâmpenie!

Ricanai.

— N-o să mă omoare. Dar se gândeşte tot timpul la asta, iar de câte ori mă vede, începe să se îndoiască de el. Şi-n curând nu va mai putea să trăiască astfel. Trebuie să se lămurească, altminteri nu va mai fi azi-mâine decât un pachet de nervi. Nu poţi să înţelegi asta, Duffield. Dar aşa este.

Dădu vehement din cap şi se uită ţintă la pistolarul său:

— Aici ai o slujbă Carlo, a spus el. Înţelegi? Vezi-ţi de ea şi nimic altceva! Ai înţeles?

Carlo nu-i răspunse. Dar continuă să mă privească lacom:

Duffield îmi spuse:

— Nu-l băga în seamă, Kinkaid, avem de discutat. Trebuie să ne înţelegem cumva. În ce priveşte cireada, n-ai decât să ţi-o iei înapoi. Nu vreau să-mi pun în cârd cu dumneata pentru câteva zeci de vite. Aici e vorba de lucruri mai importante decât de orgoliul lui Paulin, sau dacă încrederea lui în sine rezistă sau nu. Am trimis data trecută doi inşi să scotocească în camera Cinthyei. Iar dumneata Kinkaid, i-ai „desfiinţat”, n-ai mai lăsat nimic din ei! Nu vreau să mai pierd oameni. Şi nici nu vreau încă să mă arunc împotriva dumitale. Nu vreau decât să-ţi fac o propunere. Tăcu şi mă privi fix.

— Care?

— Încearcă să afli dacă *această* Cinthy este *adevărata* Cinthy Fox. Găseşte jurnalul adevăratei Cinthy, înainte ca Cinthy cea falsă să-l distrugă! Găseşte şi faimoasa comoară pe care falsa Cinthy a furat-o arhiducesei, împreună cu acel as al spărgătorilor. Ai înţeles omule? Nu vreau să ne hârâim, prada este oricum îndestulătoare pentru amândoi. Ar fi stupid – acum când suntem atât de aproape de ea – să ne… Amuţi, dar făcu un gest care spunea mai mult decât cuvintele.

Apoi însă, privirea lui îl căută pe pistolar, pe Carlo Paulin. Şi „gorilei” îi spuse, ceea ce mie nu trebuise decât să-mi sugereze cu acea mişcare a mâinii:

— Da, ar fi o imbecilitate, dacă ne-am face reciproc zile fripte în loc să căutăm ca împreună să punem mâna pe comoară.

Revenind la mine, continuă:

— Să ştii că am nişte relaţii excelente cu persoane care plătesc preţuri de cunoscători pentru o asemenea comoară princiară – aşa cum se face pentru operele capitale ale marilor maeştri. Există pe Coasta de Est câteva persoane putred de bogate. În timpul războiului au îngrămădit

asemenea averi uriaşe încât acum nici nu mai ştiu încotro s-o iau cu atâţia bani.

Acestor parveniţi, acestor profitori de război, le place să-şi împodobească soţiile cu lucruri pe care mai-nainte le-au purtat arhiducese, regine, sau chiar împărătese. Înţelegi Kinkaid? Scot de la ei preţurile cele mai piperate, cele mai inaccesibile, care pot însemna şi dublul valorii reale. Du-te acuma la Cinthy şi încearcă să afli ce e de aflat. Cred că ai înţeles cum stau lucrurile? Ei?

Totuşi, mă surprinse omul ăsta – şi felul lui de a fi. Era capabil să creadă că mă voi asocia cu el. Că voi fi în stare să uit totul – chiar şi moartea partenerului, a *prietenului* meu Emet Stringer.

Probabil că era nebun.

Dar ceea ce-mi spusese despre Cinthy mă rodea puternic. Simţeam asta foarte desluşit. Dacă *această* Cinthy nu era Cinthy cea de odinioară, atunci jurnalul putea într-adevăr să furnizeze explicaţia. Dacă Cinthy cea falsă avea jurnalul de la cea adevărată şi dacă-l învăţase pe dinafară, atunci ştia într-adevăr o grămadă de lucruri. Iar eventualele lacune le putea explica prin răstimpul mare care trecuse şi prin… uitare!

Eram dintr-odată iarăşi foarte nesigur dacă această Cinthy este cea adevărată sau dacă nu cumva e totuşi acea Anne Malcolm.

— Şi atunci?

Duffield mă observa. Încerca să-mi ghicească gândurile. Aceasta se vedea pe chipul lui.

De la colţul căminului pe care-l sprijinea, Carlo Paulin îşi făcu auzită vocea:

— Will, n-avea încredere în el. Asta nu va face afaceri cu tine, chiar dacă-l laşi să-şi ia înapoi căzăturile alea de vite. Ăsta a venit aici să te omoare! Dacă se va alia cu cineva, atunci o va face cu această Cinthy, sau cum o cheamă, dar nu cu tine. Dacă te încurci cu el Will, înseamnă că nu eşti întreg la minte.

Duffield nu răspunse, dar chipul său se întunecă de mânie.

Îl salutai dând din cap şi spusei:

— Bine, voi încerca să aflu dacă această Cinthy este cea pe care am cunoscut-o cândva!

16. ACEŞTI OCHI NU-MI PĂRUSERĂ NICICÂND ATÂT DE VERZI.

Era după-amiază târzie. Activitatea diurnă a oraşului începuse să dea semne de oboseală. *Last Chance* se pregătea să lase lucrul, se pregătea de cină. Venea acea oră liniştită când puteai să iei o gură de aer înainte ca…

Înainte ca oraşul să se schimbe în întregime, înainte de a deveni zgomotos, înainte de-a turba. Toate păcatele, viciile şi patimile se vor dezlănţui. Oraşul sălbatic se va transforma într-un Moloh nemilos, căruia şi-n această noapte i se vor aduce jertfe.

Totul încă mai arăta paşnic, aproape prietenos.

Nu numai că ploaia încetase, dar şi soarele care se apropia de scăpătat, mai lumină o dată. În curând va apune ca o minge de foc roşie aruncându-şi purpura în zări.

Tocmai atunci când ajunsei în apropierea magazinului general, ieşea de acolo… Sally Shane! Mă recunoscu îndată, îi luai coşul din mână şi-o salutai.

— Mă bucur că te văd, Sally. Ceva mai devreme l-am întâlnit şi pe tatăl tău la Will Duffield. Unde pot să-ţi duc coşul?

— La cabinet, răspunse ea serioasă. Acolo şi locuim. Este plăcut să mai stai şi în altă parte decât în furgon. Arăţi bine, Jo Kinkaid. Ai fost la Duffield? se miră, rostind ultima întrebare.

— Ei, răspunsei, Duffield şi cu mine rămânem în continuare duşmani. A fost un fel de tatonare reciprocă. M-am dus la el ca să-l pot studia mai bine. Furgonul vostru cel roşu este staţionat în curtea în care Duffield îşi ţine căruţele, nu?

— Sigur că da, răspunse ea. Chestia asta nu ne costă nimic. Mai avem în camion o mulţime de buruieni, de mixturi, ba şi alifii preparate de tata şi de mine. În curând

vom pleca din nou şi o să colindăm de la o mină la cealaltă. Tatălui meu îi place să călătorească. Este neobosit. Iar mie-mi convine că în felul ăsta nu mai stă la masa de joc cu whisky-ul lângă el. Doar ştii care-i treaba, Jo…

Ajunsesem la uşa căsuţei în care se afla cabinetul. Lângă ea era şi biroul hotarnicului. Aici încă mai stăteau la rând vreo zece căutători de aur. Tot timpul se primeau noi şi noi cereri pentru concesionarea unor terenuri, dar erau şi destule reînregistrări.

Sally privi în sus la mine. Era mică şi graţioasă. Părul ei brun-roşcat strălucea în lumina soarelui care apunea – iar ochii ei nu mi se păruseră niciodată atât de verzi ca în această clipă.

Îmi plăcea şi-mi dădui seama că reuşise să vadă asta în privirea mea. Şi-i părea cumva bine. Observai şi asta.

Câteva secunde ramaserăm astfel – unul în faţa celuilalt – iar între noi circula ceva care venea din amândoi.

Brusc însă săltă bărbia.

Ochii ei începură să scapere; acum mi se părea că seamănă cu o pisică care încearcă să-şi arate ghearele. Zise niţeluş ironic:

— Această Cinthy Fox la care stai acum, Jo Kinkaid, este foarte frumoasă. Dintr-o mie şi ceva de bărbaţi, tu eşti alesul. Pe semne ţi se pare că eşti „cel mai mare dintre toţi”, nu-i aşa!

La început vrusei să răspund la fel de înţepător. Apoi însă dezaprobând din cap – spusei:

— Şi tu eşti frumoasă Sally. Ai o mulţime de lucruri care sunt numai ale tale – şi chiar aici înăuntru. La ultimele cuvinte umblai spre stânga pieptului meu.

Apoi continuai:

— Am cunoscut-o pe Cinthy Fox în urmă cu mulţi ani, când era încă mai tânără decât eşti tu acum. A fost o întâmplare că ne-am revăzut aici. Deodată timpul acela parcă ne-a prins din urmă. Înţelegi?

Luminiţele ironice din ochii ei dispărură. Acum privea mai blând.

— Da, pricep, răspunse ea. Dar parcă veniseşi să-ţi iei

înapoi animalele şi să-ţi continui treaba la *ranch*-ul de la poalele munţilor – sau…?

Oho, întrebările astea nimeriseră ţinta! Iată că reuşise, ca legând între ele două întrebări, să mă aducă iar pe drumul cel bun.

Mai fusese şi atât de generoasă şi de cumsecade să nu-mi amintească de Emet Stringer, care murise pentru cireada noastră.

Întinse mâna să ia coşul care încă mai era la mine. Dar în acest timp se uită ţintă la mine – astfel că trebuia să privească în sus. Simţeam dorinţa să-i sărut gura.

Dumnezeule, ce putere extraordinară izvora din fata asta.

Dar îi dădui coşul, îi deschisei uşa, o închisei în urma ei şi plecai mai departe. Da, eram oarecum încurcat.

Dintr-odată acea Cinthy nu mai era atât de puternică în mine. Brusc, reuşeam acum să mă gândesc ceva mai obiectiv la ea. Mi se părea cumva că Sally Shane mă smulsese dintr-o stare pe care n-aş fi reuşit s-o descriu prea bine.

Nu era o ameţeală, dar nici vis nu era – nu, era ceva care nu se putea spune în cuvinte. Dar un lucru era sigur: influenţa Cinthyei Fox asupra mea, acea putere a feminităţii ei care mă robise, devenise acum mai slabă.

Şi asta o făcuse, nu ştiu cum, Sally Shane. Tot minunându-mă, ajunsei aproape de „PARADISUL FAIR-PLAY AL CINTHYEI FOX”.

Trecui şi pe lângă ghereta Nancyei Dallken. Mă zări în vreme ce-şi servea nişte clienţi. Îi făcui semn cu mâna şi plecai mai departe.

Această Nancy Dallken mă impresionase de asemeni, îmi plăcea; iar curajul ei îmi impunea.

Dar ea nu izbutise să slăbească vraja pe care Cinthy o risipise peste mine. Sally însă da.

17. VREMEA PISTOALELOR SE APROPIA DE SFÂRŞIT.

În varieteul Cinthyei Fox, activitatea nu prea începuse. De abia după ce se însera de-a binelea, cam după cină, avea să se pornească năprasnic şi pretutindeni.

Nici muzica nu sosise încă. Îşi va acorda instrumentele abia târziu după scăpătatul soarelui. Atunci va apărea şi cel care făcea reclama şi vocea lui se va face auzită iar şi iar pentru a ademeni cetele de mineri şi de căutători de aur care colindau străzile.

Pistolarul Cinthyei, Ryan Trigger, cel care aducea atât da mult cu mutra blondului victorios din cărţile de istorie, stătea lângă intrare, aşa de parcă ar fi vrut să ia câteva guri de aer, înainte de noua noapte lunga.

Se uită cu respect la mine şi-mi spuse:

— Am vrut să mă iau după dvs. domnule Kinkaid, dar d-na Fox mi-a interzis-o. Aţi avut probleme cu Duffield?

Îl privii, şovăii un moment, apoi îi răspunsei:

— Nu… nu deosebit de mari… adică nu încă. Dar în curând va trebui să mă bat cu Carlo Paulin. Poate chiar în noaptea asta. Mi-ar conveni să ştiu, dacă treaba asta se va întâmpla aici, îmi vei acoperi spatele?

Tresări puţin şi de-abia acum îmi dădui seama de-a binelea că nu era într-adevăr decât un băiat mare. Chiar dacă încerca să pară orgolios, sălbatic şi primejdios. Dar nu era „copt” încă, oricât voia să pară de degajat, de tăbăcit şi de plin de sine. Îmi păru rău de el.

Fiindcă, în afară de revolverul său şi încrederea în propria-i persoană, nu avea nimic din calităţile deosebite, care să-l îndreptăţească vreodată, să ajungă printre cei mari ai tagmei noastre.

Dar nici nu era nevoie.

Fiindcă vremea pistolarilor de teapa mea începuse să

cam treacă. Eram condamnaţi la pieire. Şi de ce nu? Făcusem într-adevăr destule lucruri bune, dar felul în care le făcusem… Asta era situaţia. Era păcat de băiatul asta – bine ar fi fost să-şi aleagă curând alt drum.

Dar cum să-i explic, cum să fac să şi-l însuşească? Ştiam că n-o să fiu în stare.

Între timp, el înghiţi în sec de câteva ori şi-şi linse buzele care se uscaseră brusc.

— Cu Carlo… începu el. Apoi însă, dădu hotărât din cap şi îşi redobândi în sfârşit răceala lui nonşalantă. Puteţi să vă bizuiţi pe mine, spuse el. Dacă se întâmplă ceva în cabaret, atunci vă acopăr spatele chiar şi împotriva întregii bande a lui Duffield, de o fi nevoie.

Îi crezui fiecare cuvânt. Cel puţin în momentul acesta era pe deplin hotărât.

Dădui din cap spre el şi intrai.

18. PENTRU UN MILION DE DOLARI ŞI O FEMEIE FRUMOASĂ.

Cinthy mai era încă sus în încăperile ei. De obicei la ora asta avea grijă ca în stabilimentul ei totul să meargă normal; îşi controla salariaţii şi se ocupa mai cu seamă de „balerine”.

Urcai la ea. Stătea în faţa oglinzii şi era îmbrăcată într-o rochie de mătase albastră. Îi venea de minune şi avea aceeaşi culoare ca şi ochii ei albaştri. Părul ei roşcat îi atârna peste umerii goi.

După ce mă zări în oglindă, se întoarse, veni spre mine şi îşi făcu loc între braţele mele – apoi se ridică în vârful picioarelor şi mă sărută.

Nu-i răspunsei sărutului ca de-obicei, aşa că-şi împinse mâinile în pieptul meu şi se lăsă mult pe spate, în vreme ce eu o ţineam de şolduri.

— Ţi-a spus minciuni despre mine, zise ea. Nu-i aşa? Ţi-a povestit o grămadă de prostii şi văd că-l crezi! Simt că eşti pornit împotriva mea! Am simţit-o de când ai intrat. Vai, Jo, cum se poate ca acest Duffield – ai cărui oameni ţi-au ucis prietenul – să distrugă cu câteva minciuni tot ce este între noi: încredere, dragoste şi…

Amuţi doar pentru că i se tăiase răsuflarea, dar din ochii ei indignarea ţâşnea cu toată puterea spre mine.

Simţii însă şi căldura trupului ei mlădios, care de la talie în jos se lipise de-al meu.

— Ce fel de minciuni ţi-a spus despre mine? Amărăciunea răzbătea din întrebare…

Se desprinse de mine. Simţea instinctiv că nu mă mai stăpânea cu apropierea ei fizică.

Mă dusei la micuţa masă-bar pe care erau câteva sticle şi-mi alesei o *tequila* – aşa ceva băusem deseori în Sud.

Apoi îmi amintii ceva.

Mă răsucii spre Cinthy şi-i arătai paharul încă plin.

— Îţi mai aduci aminte câtă tequila bea căpitanul cel gras de pe „Delta Queen”?

Nu răspunse. Stătea liniştită iar privirea ei fermă mă scruta. Aştepta.

Înţelesei că întrebarea mea va rămâne fără răspuns. De ce oare?

Căpitanul vasului nici nu era gras, ba dimpotrivă şi nu bea nici *tequila* şi nici altceva! Îşi adusese aminte de asta şi o jignise întrebarea?

O abordai iarăşi.

— Cinthy, cred că ar fi cel mai bine dacă mi-ai spune tot, dar aşa cum a fost. Poate că o să începi prin a-mi spune dacă eşti Cinthy Fox sau nu. Dacă vrei să fim aliaţi, n-ai voie să-mi mai ascunzi nimic. Numai în felul acesta putem să rămânem împreună şi să încercăm să cucerim fericirea. Deci?

Tremura. Nu-mi dădeam seama dacă era frica sau mânia, cea care isca vibraţia asta. Rămase astfel câtva timp. Apoi se duse la băruleţ şi îşi turnă ca şi mine tequila. După ce închină paharul, îl goli dintr-odată. Umerii i se încordară, când simţii şocul băuturii puternice care alerga acum prin corpul ei. Apoi spuse – ţinând mai departe paharul gol în mână.

— Nu ştiu dacă era gras sau nu căpitanul vasului şi nici ce fel de tărie bea. Nu ştiu toate astea… fiindcă… Fiindcă n-am fost niciodată pe „Delta Queen”. Eu sunt Anne Malcolm. Adevărata Cinthy n-a fost sub numele de Anne Malcolm în nici un aşa-zis voiaj de nuntă cu drăguţul ei. Eu sunt acea Anne Malcolm care a furat milioanele! Acum o ştii. Duffield te-a convins cumva de asta. Ei şi?! Gândeşte-te la banii pe care-i valorează bijuteria. Dacă Duffield reuşeşte să ne-o smulgă, înseamnă că este câştigătorul acestui joc. Ce facem?

Aflasem!

Cinthy nu era deci Cinthy Fox a mea, cea pe care o cunoscusem cândva şi de care mă îndrăgostisem. Nu era ea. Dar reuşise să mă înşele destulă vreme. Probabil că o

ajutase şi frumuseţea. Iar mintea mea… De, izmenele şi raţiunea nu se prea… împacă!

Îmi mai umplui paharul şi făcui acelaşi lucru şi pentru Anne-Cinthy care, tăcută, mi-l întinsese şi pe al ei.

— Şi cum ai ajuns să te dai drept Cinthy? Iar cu jurnalul ăsta intim ce-i? Cum a ajuns în mâinile tale?

Se duse spre sofa, se aşeză în ea şi începu explicaţiile fără să mai ezite:

— Când a trebuit atunci să fug, am ajuns la acea pereche vârstnică. Locuiau într-o căsuţă răzleaţă faţă de vecini, la marginea oraşului… De fapt a orăşelului. Această Cinthy stătea cu ei. Era un soi de fată în casă, dar mai mult o fiică adoptivă. Ţineau la ea, de parcă ar fi fost copilul lor. Dar fata era bolnavă, foarte bolnavă. Plămânii. Când am bătut la uşa lor – se frânsese o roată a căruţei – au crezut mai întâi că sunt o soră a Cinthyei. Erau convinşi că „fiica” lor le trecuse sub tăcere existenţa mea. Eram într-adevăr extrem de asemănătoare. Chipul ei era însă marcat de florile ftiziei. A murit câteva zile mai târziu. Dar ne împrietenisem repede. Da, nu numai că arătam ca două surori, dar ne şi înţelegeam la fel de bine. I-am povestit şi motivele fugii mele. Şi-atunci ea mi-a propus o învoială.

Anne Malcolm făcu o pauză şi-mi ceru al treilea *drink*. Îi umplui paharul până sus.

— A fost foarte simplu, continuă ea. Bătrânii erau de partea noastră. O iubeau pe Cinthy şi i-au îndeplinit bucuros ultima dorinţă. Aveam destui bani ca să-i răsplătesc cu dărnicie. Când bolnava a murit, am îngropat-o în taină. Am rămas mai departe la ei – eu eram Cinthy acum – până când a trecut primejdia. Devenisem Cinthy şi aveam un alibi. Urmăritorii mei au trebuit să plece fără să facă vreo ispravă. Totul a fost aşa cum ţi-am mai povestit – cu diferenţa că am luat locul Cinthyei şi că ea a ajuns în groapa de sub copaci. Nimic nu trăda că acolo era înmormântat cineva. Ea vrusese ca totul să fie aşa. A fost lucidă până în ultima zi. A vrut să trăiesc mai departe în locul ei – şi să am ceva mai mult noroc decât avusese ea. Înţelegi, Jo?

Acum când citiţi aceste rânduri poate să pară oarecum ciudat – la atâţia ani după acele întâmplări – dar reuşeam într-adevăr s-o înţeleg pe Cinthy şi să-i cred Nanei fiece cuvânt în privinţa asta.

O fată care avusese ghinion – şi care nu era nici bună şi nici rea, care voise doar să trăiască şi să aibă parte de puţină fericire – dăduse o şansă unei semene.

Fiindcă soarta lor se potrivea cumva.

Cinthy era atunci cu un trişor, pe care i-am surprins „în exerciţiul funcţiunii" şi pe care am fost obligat să-l împuşc atunci când a pus mâna pe armă.

Anne fusese însă tovarăşa unui hoţ, care descindea cu ea în hotelurile de lux, care o făcea pe trândavul avut, care-i prăda pe cei bogaţi şi care a reuşit într-o bună zi să dea lovitura sa cea mare, cea de milioane, când i-a furat arhiducesei bijuteriile. Anne se uita la mine întrebătoare.

Ştia că nu putea să mă mai influenţeze cu vorbele. Şi că nici feminitatea ei nu va reuşi să-mi clintească hotărârea.

Fiindcă ajunsesem la un punct din care se putea pleca în mai multe direcţii, punct în care orice om îşi este propriul său păzitor şi sfetnic.

Direcţia pentru care mă hotărâm, urma s-o găsesc la capătul unei discuţii cu mine însumi.

Continua să tacă şi doar mă privea – şi poate reuşea să simtă, să bănuie. Sau chiar să recunoască limpede, ce se petrecea în mine. Poate reuşea chiar să mă „citească", aşa cum ai face-o cu o carte deschisă.

Da, m-am gândit mult, am ascultat în adâncul făpturii mele, m-am cercetat temeinic. Dar nu eram un sfânt. Eram tot ca şi ea doar un lup flămând a cărui onestitate ajungea cam până la o sută de mii de dolari – fiindcă suma asta am recuperat-o cândva pentru WELLS & FARGO ca salariat, deşi aş fi putut s-o sustrag – DAR UN MILION…

Pentru un milion şi o femeie frumoasă plină de farmec, destui bărbaţi sunt în stare să facă o grămadă de lucruri. Iar eu nu eram o excepţie.

Nici nu eram obligat să fur.

De fapt trebuia doar să păstrez milionul ăsta scăpând de

un concurent, de un alt lup.

Şi treaba asta mi se păru că nu-mi apasă prea tare conştiinţa.

Dădui încetişor din cap spre cea care, până acum zece minute fusese Cinthy pentru mine:

— Luăm diligenta de dimineaţă spre Vest. Până atunci nu trebuie să stârnim nici o bănuială. Trebuie să te ocupi de cabaret ca şi până acum. Vei apare şi pe scenă – nu se schimbă nimic! Către sfârşitul nopţii vom părăsi clădirea pe scara de serviciu şi o să mergem până la capătul vestic al oraşului. Acolo voi opri diligenta. Va fi încă foarte multă ceaţă. Nu cred că vom fi descoperiţi în pâcla asta a dimineţii. Şi în vreme ce oraşul se va odihni ca un monstru epuizat, noi ne vom îndrepta spre Vest, punct terminus, San Francisco. Duffield ne va acorda răgazul acestei nopţi. Se poate spune întrucâtva, că mi-a dat misiunea să aflu dacă eşti Cinthy sau Anne. Şi mai speră că există un jurnal şi că îl voi găsi. Cei doi oameni ai săi, care au pătruns aici şi care au găsit însemnările şi bijuteria, nu au mai putut să-l informeze. Will şi-a dat seama că voi curăţa şi pe oricare altul dintre oamenii săi… Din cauza asta mi-a făcut propunerea să lucrez pentru el. Deci, în noaptea asta ne va lăsa în pace – fiindcă mâine-mi aşteaptă raportul. Dar noi nu vom mai fi aici. O diligentă nu mai poate fi ajunsă, dacă a apucat să schimbe caii de câteva ori. Nici un călăreţ nu poate rămâne-n şa atâtea ore. Dacă ajungem dincolo de trecătoare, am câştigat.

Câteva secunde Anne rămase nemişcată, reflectând. Parcă privea în sinea ei, parcă aştepta ceva…

Apoi însă sări în sus şi-mi căzu în braţe scoţând un suspin care se asemăna şi cu un chiot.

Mă sărută îndelung. Tot corpul îi trepida. Era plină de ardoare şi foarte emoţionată.

Când ne despărţirăm simţii nevoia unui nou drink.

După ce băurăm reuşirăm să ne controlăm iarăşi mai lucid gândurile, fiindcă ştiam prea bine că n-aveam voie să greşim. Nimeni nu trebuia să observe ceva schimbat în purtarea noastră.

Puţin mai târziu, ea spuse:

— Renunţ cu strângere de inimă la acest local de distracţie. Asta e un lucru pe care am fost în stare să-l fac singură. Sunt mândră de el – chiar dacă Duffield este în oarecare măsură partenerul meu, având acum poliţele. Mă rog, n-are decât să-nghită cabaretul. Pot renunţa la douăzeci sau treizeci de mii de dolari, ca să câştig un milion. Acum cobor, Jo ca să mă ocup de toate la fel ca şi până acum.

Îmi zâmbi. Nu, nu mai veni să mă sărute. Fiindcă ştia că probabil ar fi întârziat prea mult. Iar astăzi toate lucrurile trebuiau să fie la fel ca-ntotdeauna.

Plecă. Şi eu rămăsei pe gânduri.

19. ERA O NELINIŞTE, O VAGĂ PRESIMŢIRE…

Noaptea asta decurse aidoma acelor dinaintea ei.

Last Chance era acelaşi oraş sălbatic şi plin de păcate ca întotdeauna, un Babilon la picioarele celor mai înalte creste ale faimoşilor Rocky Mountains şi poate condamnat la pieire – ca Sodoma şi Gomorra – de un Dumnezeu mânios.

Anne apăru de două ori pe scenă, aşa ca-n fiecare noapte.

Şi oamenii care aveau un cuvânt de spus – în oraş şi în ţinutul aurifer – veniră la masa rezervată de lângă scenă, luară loc şi rămaseră un timp.

Duffield veni şi el cu gorila lui şi zăbovi câtva. Îi sărută mâna Annei după ce ea-şi termină prima parte a programului, cu totul şi cu totul un gentleman care-şi aducea omagiile unei artiste. Dar după ce Anne plecă să se schimbe, mi se adresă:

— Ei?

— Am găsit.

— Ce? întrebă el lacom.

— Jurnalul. Ea este Anne Malcolm. Adevărata Cinthy Fox, înainte de a muri de ftizie, a fost de acord ca Anne să-i ia locul. Asta se poate citi în însemnările pe care le-a făcut până în ultima zi în ciuda faptului că puterile o părăsiseră de tot.

Will Duffield rânji când auzi cuvintele mele:

— Ei, atunci o s-o luăm la întrebări, spuse el. Trebuie să scoată la iveală şi comoara şi…

— Dă-mi răgaz, îl întrerupsei eu. Dă-mi douăzeci şi patru de ore. În acest răstimp voi găsi şi bijuteriile. Trebuie să fie ascunse undeva în camera ei. Iar dacă nu le găsesc, oricum, le scot de la ea mai uşor de unul singur, decât cu voi. Ei?

Se uită atent la mine.

Încercai să-mi reprim toate gândurile, chiar să-mi scot din minte ideea că-l voi înşela. Ştiam că ar putea s-o perceapă instinctiv, aşa cum un lup simte capcana. În afară de asta, îl făcusem să fie mai puţin suspicios, confirmându-i ceea ce până acum doar bănuia şi anume, că în realitate Cinthy era totuşi Anne Malcolm.

Brusc acceptă:

— Sigur, câteva ore în plus sau în minus nu mai contează, murmură el şi se întoarse, îi făcu semn „gorilei” şi plecă.

Carlo îmi adresă o privire compătimitoare. Ochii săi sticleau. Ştiam că se gândeşte continuu la mine şi la faptul că va fi în stare să mă învingă sau nu. Chiar se opri un moment şi se mai uită o dată înapoi. Privirea lui avea acuma o urmă de îngândurare.

Dintr-o dată se insinua o presimţire uşoară, pe care nu reuşii să mi-o explic. Era o nelinişte, un soi de vagă bănuială despre nişte lucruri neplăcute.

Acest sentiment trebuia alungat, întrucât dacă m-ar fi copleşit, ar fi însemnat să pierd încrederea în mine care nu mă părăsise până acum. Pe chipul meu nu trebuia să se citească nimic. Duffield mai avea desigur încă vreo câţiva tipi care mă observau – probabil că şi pe Anne, care după ce se schimbase, reveni curând pentru a le ţine companie oaspeţilor privilegiaţi.

Minutele mi se părură ore. Noaptea trecu insuportabil de încet. Totuşi sosi şi momentul când puturăm pleca.

20. „EI, S-AU ÎMPUŞCAT UNII...”

Nu mai vorbirăm prea multe, în vreme ce ne pregătirăm de călătorie. Asta era necesar fiindcă drumul până la San Francisco era lung. Urma să petrecem numeroase zile şi nopţi în diligentele „Overland Express”.

Anne închisese faimoasele bijuterii în doi săcuţi, pe care îi vârâse în câte-un pantof.

În afară de aceşti pantofi, de o rochie, câteva desuuri şi alte câteva lucruşoare, în geanta ei de voiaj nu se mai afla nimic.

Banii – erau mai bine de treizeci de mii de dolari, pe care-i puteam lua cu noi ca bani lichizi – i-am împărţit şi i-am ascuns în îmbrăcămintea noastră.

O grămadă de bani – veniturile acestei nopţi – trebuiau lăsaţi aici, fiindcă salariaţii încheiau socotelile privind încasările făcute la bar, la mese de joc – luând în calcul şi banii obţinuţi, de „balerine”, de-abia în după-amiaza următoare. Dar până atunci erau încă vreo douăsprezece ore.

Iar la capătul acestui răstimp ne vom găsi la peste două sute de mile de aici...

Afară, cerul era cenuşiu. Anotimpul şi răcoarea făceau ca spre dimineaţă să se ridice trâmbe de pâclă. Prevăzusem asta şi se potrivea foarte bine cu intenţiile noastre.

Ne mai sărutarăm o dată, apoi părăsirăm imobilul pe scara exterioară.

Mike Watkin, cel care se ocupa de paza scării de serviciu – mai vechea mea cunoştinţă, ale cărui bătături îşi mai aminteau dureros de mine – şedea ghemuit pe-o ladă, în braţe cu arma sa cu alice şi sforăia încetişor.

Ne strecurarăm uşor, fără să-l trezim.

Trecurăm apoi pe câteva străzi făcând şi nişte ocoluri. Fiecare îşi ducea geanta de voiaj, dar în cea a Nanei se afla

comoara de nestemate ale arhiducesei din bătrâna Europă.

Ce fel de nobilă o fi fost? Poate chiar una din Rusia.

Oare comoara ei o să ne aducă fericirea?

Ce gânduri curioase îţi vin în asemenea împrejurări!

Ceaţa se îndesi şi mai mult. Dar noaptea muribundă se transforma din ce în ce mai mult într-o dimineaţă sură.

Ascultam din ce în ce mai atent, fiindcă dacă nu vom prinde diligenta, vom rata o şansă foarte mare. N-aveam voie să scăpăm diligenta! Din cauza asta pândeam atât de încordat orice sunet. Fiindcă huruitul poştalionului se făcea oricum auzit de la mare distanţă.

Nu se auzea însă nici o trăsură. Nici măcar un lătrat de câine. Chiar şi câinii erau la ora asta – când noaptea murea şi ziua cea nouă nici măcar nu se născuse încă – prea indiferenţi şi cu instinctele paralizate.

Speram ca şi cu oamenii lui Duffield să se petreacă acelaşi lucru.

Astfel ajunserăm la ieşirea din oraş, ba chiar înaintaserăm şi destul de mult în canionul care urca spre trecătoare. Făcuserăm un ocol larg şi-ajunseserăm în drumul diligentelor spre Vest, la o aruncătură de băţ în urma ultimelor case.

Dar nu departe de noi, începeau pe râu primele parcele ale prospectorilor. În lungul întregului canion se înşirau colibele şi corturile, iar în curând urmau să se aprindă primele focuri la care se va pregăti micul dejun pentru o mie şi mai bine de căutători de aur. Acuma însă, mai stăpânea liniştea.

Îi spusei Nanei:

— Ne postăm în mijlocul drumului. Dacă surugiul nu vrea să oprească, mă agăţ de calul din partea dreaptă.

Atunci trebuie să-i strigi însoţitorului câteva vorbe, altfel îşi închipuie că este atacat.

— Aşa voi face, replică ea şi tonul vocii îmi spunea că pot avea încredere în ea. Îşi va stăpâni nervii, indiferent de ce se va întâmpla.

Rămăsei câtva timp pe loc ascultând cu atenţie.

Nici un sunet care să anunţe diligenta. Dar trebuia să

vină curând. Era vorba doar de câteva minute.

Deodată se auziră măcinând pietrişul, paşii rari şi apăsaţi ai unui bărbat.

L-am văzut. Venea dinspre fierărie şi probabil că pândise acolo, ascuns între şoproane şi căruţele care aşteptau să fie reparate.

Era Carlo Paulin.

Râse răguşit, dar nu prea tare, doar aşa – pentru el – ca şi cum ceva l-ar amuza foarte tare. Apoi se opri la vreo şase paşi de mine şi spuse:

— Cam la aşa ceva m-am gândit! Dacă poţi pleca luând cu tine o comoară într-o geantă de voiaj, nu-ţi vine prea greu să renunţi la un varieteu, nu? În care dintre genţi este? Pietricelele alea, în care geantă se află?

Întrebările sale nu erau decât o încercare de a-mi distrage atenţia. Fiindcă deodată îşi scoase pistolul. Acesta era trucul său. Trebuia să cred că vrea – pentru început – să stăm de vorbă. Îşi scoase deci pistolul.

Oho, era cineva! Într-adevăr era unul dintre cei mai mari ai breslei, noastre, în ce priveşte rapiditatea.

Nu reuşii să-l întrec, ci doar să recuperez avantajul minim pe care şi-l crease, scoţându-şi arma fără să mă prevină. Era ca un lup care se repede să muşte fără ca mai-nainte să mârâie sau să te avertizeze în vreun fel.

Traserăm concomitent.

Şocul glonţului său păru un moment că mă doboară, totuşi nu-mi veni să cred că sunt lovit fiindcă nu simţii durerea. Eram stăpânit de dorinţa să fiu calm şi, bine înfipt pe picioare, *să trag, să trag până când va înceta să tragă împotriva mea.*

Mai privii încă de două ori în flăcările din gura ţevii pistolului său, dar nu mai reuşi să mă lovească. Doar primul glonţ mă nimerise. Acum începuse să mă sfâşie durerea şi trebui să mă sprijin pe un genunchi. Nu mai eram capabil să rămân în picioare. Îmi lipsea aerul. Partea mea dreaptă amorţise. Mi se păru că mă sufoc şi că totul se învârte în jurul meu. De abia după ce respirai adânc de câteva ori, reuşii să văd mai limpede.

Anne stătea lângă mine. Nu se mişca, nu spunea nimic şi nici nu se grăbea să-mi vină în ajutor.

Deodată înţelesei de ce rămăsese aşa.

Şi eu auzeam acuma diligenta.

Anne probabil că deja o vedea, apropiindu-se prin ceaţă.

Paulin zăcea pe pământ. Corpul său bara drumul. Caii înaintaşi ai atelajului de şase se vor speria. Diligenta se va opri – acesta era un lucru sigur.

Dar eu nu aveam cum să călătoresc în halul în care mă aflam. Şi asta era sigur!

Fir-ar al dracului, de ce nu mă ajuta Anne să mă ridic? De ce nu mă scotea din drum?

Plecă deodată de lângă mine şi alergă spre poştalion.

Nu eram în stare să vorbesc. Durerea era atât de puternică încât nu puteam decât să scrâşnesc. Dumnezeule, glonţul mai era încă în corp. Nu mă străpunsese, ci era înfipt undeva în apropierea inimii.

Că nu-mi pierdusem cunoştinţă încă, era un fel de minune. Probabil că voinţa mea crâncenă mă menţinea, dar într-un fel voinţa asta îmi făcea şi rău. Un leşin ar fi fost acum, o favoare pentru mine.

Nu mai eram capabil să văd, doar auzul mai funcţiona.

Îngenuncheat cum eram am auzit caleaşca oprind. O voce răsună:

— Ce s-a întâmplat colo-n faţă, Madam?

— Ei, s-au împuşcat unii. Nu ştiţi că-n fiecare noapte avem parte de aşa ceva? Mă luaţi şi pe mine *mister*? Am vrut să mai scutesc drumul până la staţia poştei…

— Desigur, urcaţi *Madam*! Şi aşa, diligenta nu-i decât pe jumătate plină. Banii pentru călătorie mi-i daţi când vom schimba caii. Iar cu duelgiii, aşa e. În fiecare noapte oraşul ăsta răsună de împuşcăturile celor care se bat cu revolverele. N-avem timp de aşa ceva; noi ăştia care trebuie să colindăm ţara cu diligenta, e o treabă destul de anevoioasă. Deci, mergem mai departe!

Portiera se-nchise cu un zgomot surd.

Apoi poştalionul se puse iarăşi în mişcare. Ne-a ocolit, pe mine şi pe Carlo Paulin, aproape atingând o stivă de lemne,

iar roţile din stânga au trecut la câţiva ţoli de capul adversarului meu.

Vrusei să strig ceva, să mă ridic şi să alerg în urma diligentei, dar mi-era foarte rău. Totul începu să se învârtă nebuneşte. Văzui negru în faţa ochilor.

Mintea însă lucra – înţelesei că Anne Malcolm mă părăsise, fără vreun cuvânt.

Norocul meu se sfârşise. Nu-i mai puteam fi de folos deci. Dimpotrivă, n-aş fi fost decât o povară pentru ea.

Aşa că mă abandonase, luând cu ea şi comoara.

Damned, nu ştiu câtă vreme rămăsei îngenunchiat astfel, luptându-mă cu leşinul care mă încerca tot mai tare.

În cele din urmă creierul meu începu să lucreze din nou. Ştiam că nu-mi rămâne prea mult timp. Trebuia să mă ascund undeva. Îl ucisesem pe Paulin, iar Anne Malcolm dispăruse cu comoara.

Dacă oamenii lui Duffield pun mâna pe mine, mă vor târî în faţa lui.

Şi atunci…

Ştiam că nu sunt în stare să-mi imaginez chinurile la care m-ar supune. Puterea închipuirii mele desigur că nu ajungea pentru asta.

Nu ştiu cum reuşii să mă ridic. De-abia atunci îmi dădui seama că încă mai ţineam Coltul în mână. Făcusem acest lucru tot timpul.

Mecanic, vârâi arma în toc şi mă sprijinii de o stivă de lemne pentru construcţii.

Încotro?

Înapoi, la „PARADISUL FAIR-PLAY AL CINTHYEI FOX”? Nu, n-avea rost. Banditţii lui Duffield mă vor căuta în primul rând acolo. Vor citi totul în urmele din praful drumului…

Şi-n afară de asta, începuseră de-acum să se strângă curioşii – veniseră atât de la fierărie cât şi dintr-o căsuţă de peste drum. Erau deja lângă Carlo şi-l examinau. Unul dintre ei se apropie de mine. Era desculţ şi-n izmene, dar avea totuşi pălărie pe cap. Mă privi şi mă recunoscu:

— A, dumneata erai! Paulin este mort. Dumneata l-ai împuşcat, nu?

— Da şi mă duc să i-o spun lui Duffield, răspunsei eu şi plecai clătinându-mă.

Mă lăsară în pace.

Sigur că da. Îl ucisesem pe Carlo Paulin şi din cauza asta eram pentru ei un soi de tigru pe două picioare, foarte primejdios.

Mă minunam cum de mai sunt în stare să merg.

Probabil că era instinctul de conservare care mă ţinea pe picioare…

Ştiam că nu-mi rămâne prea mult timp.

Cel târziu la micul dejun, Duffield va observa lipsa „gărzii sale personale” şi curând după asta va afla că a murit.

Şi atunci va afla şi că fusesem rănit – deci că trebuia să fiu încă în oraş.

Astfel că n-aveam prea mult timp la dispoziţie, pentru a mi se extrage glonţul. Şi nu exista decât o singură persoană care putea face treaba asta.

Deci m-am dus să-l găsesc pe Geoff Shane.

21. „... PLUMBUL ASTA-N FIZIC, ÎNCEPE SĂ FIE UN OBICEI PROST...”

Aveam rana asta gravă, pierdusem mult sânge, dar reuşii totuşi să ajung la cabinetul lui Geoff Shane. Bătui în geamul dinspre curte, iar cea care-l deschise era, bine-nţeles, Sally.

N-a mai fost nevoie să-i spun ceva. A fost de ajuns să se uite la mine în lumina zorilor, ca să-şi dea seama că mă aflam în pericol.

Dispăru imediat de la geam şi-mi deschise uşa din spate. De-abia mai reuşii să intru sprijinindu-mă de fată.

— Blestematul ăsta de oraş murdar, scrâşni ea. În fiecare noapte trosnesc Colturile pe stradă aici şi nu-i pasă nimănui. Flecare nu se gândeşte decât la propria-i siguranţă. Oraş blestemat, murdar şi nelegiuit! Şi se mai numeşte şi cel al ULTIMEI ŞANSE![1]

În vremea asta izbutiră să mă ducă într-o încăpere în a cărei penumbră reuşii să descopăr o sofa în care m-am prăbuşit, iar durerile cumplite ale rănii aproape că m-au ucis.

Apăru şi Geoff Shane. Era încă în cămaşă de noapte şi arăta mahmur şi sictirit ca o bufniţă recent scalpată.

Când mă recunoscu, suspină cu amărăciune şi-mi spuse:

— Omule, Kinkaid, iar ai mai mult plumb în corp decât poţi să suporţi? Se pare că ăsta-i un obicei prost, în cazul dumitale. De astă dată, însă, n-am cum să te ascund de oamenii lui Duffield – de astă dată nu. Sau n-ai avut probleme cu Duffield şi cu oamenii lui?

— Cu Carlo Paulin, scrâşnii eu. E mort. Cineva i-o va spune lui Duffield, poate chiar la micul dejun. Iar atunci, Duffield va începe să se întrebe cine a făcut asta. Probabil că va trece oarecare timp până când banditii vor afla cu cine a avut Paulo duelul. S-ar putea ca toate astea să

[1] LAST CHANCE CITY (engl.).

dureze până la prânz. Deci ai timp Shane, să-mi scoţi glonţul. Şi cu cât începi mai devreme, cu atât va fi mai bine pentru dumneata. Sau…?

Aprobă din cap, convins.

— Iar dacă Duffield află că ţi-am ajutat şi că nu l-am anunţat aşa cum se face cu un prieten bun şi credincios, atunci îmi jupoaie şi mie pielea, iar Sally va trebui şi ea să plătească. Eşti în stare să-ţi asumi răspunderea pentru toate astea?

— Pe semne că nu, suspinai eu. Dar cine altul poate să-mi scoată glonţul care e înfipt undeva în apropierea inimii? Şi încă mai pierd sânge. Şi…

Dintr-odată, firul se rupse.

Căzui într-o prăpastie adâncă, întunecoasă şi-mi dădui seama, aşa ameţit cum eram, că era un leşin milostiv, care mă izbăvea pentru câtva timp de toate.

22. „CE TE DOARE MAI MULT JO KINKAID, RANA SAU…”

Când mă trezii, mi se păru că aş urca din adâncul întunecat al unei ape, înaintând lin spre aer şi lumină.

Şi când ajunsei în fine la suprafaţă, văzui soarele strălucind prin geam. Dar astrul se afla destul de sus. Doar glaful ferestrei mai era în bătaia razelor sale.

Cunoşteam vocile care se auzeau acum. Geoff Shane tocmai spunea:

— *By Jove*, trebuie să plece! Trebuie să-l scoatem de-aici! Dacă Duffield află că-i la noi de câteva ceasuri, atunci…

Se întrerupse, fiindcă la intrare cineva trăgea de clopoţel. Sunetul lui mă trezi de-a binelea.

Se auzi o uşă deschizându-se. Vocea lui Geoff Shane spunea:

— Acum e pauză de prânz. Consultaţiile încep la ora…

— E vorba doar de-o întrebare, Geoff, îl întrerupse o voce aspră. Carlo e mort. Am reuşit să aflăm că s-a bătut cu Jo. Kinkaid a fost rănit. A trecut pe la tine? L-ai ajutat?

Inspirai şi apoi expirai încet – pe urmă-mi ţinui răsuflarea. Ce-o să răspundă Shane?

Le va da voie mercenarilor lui Duffield să intre? În situaţia asta aş fi fost terminat!

Îl auzii pe Geoff Shane spunând:

— Da de ce-l căutaţi aici, doar ştiţi că stă dincolo, la Cinthy Fox, în stabilimentul ăla nenorocit, pe a cărui scenă fetele îşi bâţâie fundul şi-şi arată picioarele până la buric. Ce-avem noi a face cu Jo Kinkaid, prinţul consort al unei regine de varieteu?

Cu toate că-mi era nasol, ricanai.

Deci astfel eram taxat – şi desigur nu numai de el. Pentru mulţi eram „principele consort” al unei „regine de varieteu”.

Dar când ajunsesem la ananghie, m-a părăsit. Plecase cu toată comoara şi mă lăsase acolo, sângerând în ţărână. O vorbă nu-mi spusese măcar.

Doamne cât era de feroce această Anne Malcolm!

Cât de bine se prefăcuse, atunci când mă dusese de nas cu dragostea ei cea mare; când m-a făcut să simt feminitatea aceea dezlănţuită; când m-a copleşit cu toate darurile pe care o femeie le poate oferi bărbatului iubit…

Îmi ţinui iar respiraţia şi-l auzii pe omul lui Duffield:

— Ambii nu sunt de găsit. Dar o femeie s-a suit azi în diligentă la marginea oraşului. Trebuie să fost Cinthy. Kinkaid era cu ea, dar Carlo l-a reţinut, aşa că n-au putut să plece împreună. Deci, n-a fost şi nici nu este la tine?

— Nu, se auzi răspunsul şi îndrăznii să expir. Mă apăra deci. Cu toate slăbiciunile pe care i le ştiam, nu era totuşi individul care să dea pradă distrugerii pe cineva rănit.

Îl vor crede oare oamenii lui Duffield? Nu vor intra să scotocească?

N-au intrat. Am auzit uşa închizându-se.

Apoi Geoff şi Sally veniră iar la căpătâiul meu. Şi-au dat seama îndată că eram treaz – foarte treaz chiar – astfel că trebuia să fi auzit discuţia care avusese loc la uşă.

Geoff Shane suspină:

— Iată ce fel de copitat sunt. Iar într-o bună zi cineva-mi va jupui pielea. E limpede, nu?

Se aplecă spre mine, îmi luă pulsul şi încercă să vadă dacă am febră. Apoi îşi vârî două degete în buzunăraşul vestei şi-mi arătă glonţul.

— Asta e. A nimerit într-o coastă, a frânt-o şi n-a mai avut puterea să străpungă corpul. Sunt foarte mândru că am reuşit să-l extrag, fără să-ţi ating venele importante, în orice caz, ai robusteţea unui bizon, tinere. Dar la ce-o să-ţi folosească asta, atunci când te vor dibui oamenii lui Duffield? Indivizii caută acum în tot oraşul – deocamdată acul în carul cu fân. Dar după câteva ceasuri vor fi iar aici. Şi atunci nu vom mai avea cum să ne debarasăm de ei, vor intra şi vor scotoci peste tot. Şi atunci, mă vor…

Nu mai continuă, făcu doar un gest cu mina.

— Probabil că mă voi îmbăta atât de tare, continuă el după un timp, încât nici n-o să bag de seamă când bandiţii ăia mă vor jupui de piele.

După cuvintele astea ieşi. Dar Sally rămase.

Îmi dădu întâi să beau o înghiţitură de ceai rece, dar cred că mai degrabă era o fiertură din buruieni de leac, care ţinea febra în frâu.

Mă mirasem deja cum de n-aveam febră prea mare. Sigur, ceva-ceva tot era, dar – în raport cu rana mea gravă – nu era totuşi cine ştie ce.

Sally rupse tăcerea:

— Foame?

— Aproape deloc, murmurai eu. Dar ar trebui totuşi să mănânc ceva înainte de a pleca. Sally, tu eşti un înger.

Zâmbi ciudat şi îşi îndepărtă din faţă o şuviţă de păr. Îmi plăcu mişcarea care-o făcu din cap cu prilejul ăsta.

Apoi mă gândii că Anne mă părăsise când zăceam în pulberea drumului şi mă întrebai dacă m-aş fi putut bizui mai mult pe Sally, dacă ar fi fost în locul ei.

Fata mă privise tot timpul în tăcere. Acum însă mă întrebă:

— Ce te doare mai mult, Jo Kinkaid – rana, sau că te-a părăsit Cinthy? Fiindcă te-a părăsit, nu? Dar de ce aţi renunţat la tot şi-aţi vrut să dispăreţi? Doar fiindcă Duffield o voia pe frumoasa Cinthy? V-a ameninţat – sau te-a ameninţat? Şi ce fel de joc este ăsta? Ar trebui să mi-l explici cu de-amănuntul. Sau poate n-avem dreptul – tatăl meu şi cu mine s-o ştim?

Închisei ochii şi reflectai.

Geoff şi Sally Shane aveau dreptul să cunoască adevărul. Trebuiau să ştie care era miza jocului. Fiindcă ei mă ascundeau aici, primejduindu-şi viaţa.

— Mi-e totuşi foame, răspunsei eu. Iar după ce-am să mănânc, îţi povestesc totul – absolut totul.

23. „… SĂ-MI PARĂ RĂU DE TINE?”

Mâncai destul de mult, mă hrăni ca pe-un copil, cu toate că aş fi fost şi eu în stare să mânuiesc tacâmurile. Dar voiam, puţinul timp cât mai puteam rămâne, să stau cât mai nemişcat. Poate că asta va ajuta rănii mele iar ea n-o să sângereze mai încolo atât de tare, când va trebui să mă mişc din nou.

Da, îi povestii Sallyei toată tărăşenia. Nu lăsai nimic de-o parte şi fata ascultă tăcută.

După ce terminai, se uită ţintă la mine:

— Să-mi pară rău de tine – să te compătimesc?

Rânjii:

— Nu!

Ne privirăm şi ştiurăm amândoi că viaţa are mereu pregătite pentru noi unele bune şi altele rele, că există suişuri şi coborâşuri şi, că după zile întunecate vor veni şi destule altele, mai însorite.

— Ai crezut că este Cinthy, zise ea apoi, încet. Asta a fost greşeala ei. Fiindcă adevărata Cinthy nu te-ar fi lăsat în ţărână, sângerând. N-ar fi fugit cu milionul. Încrederea în Cinthy, a fost cea care te-a făcut să fii imprudent.

— Şi dorinţa de-a fi bogat, continuai eu. Dar după asta, simţii că tot nu fusesem destul de cinstit cu mine însumi.

Astfel că adăugai:

— Nu, a fost şi Anne. Chiar şi după ce am ştiut că nu este Cinthy, nu s-a schimbat nimic. Era o femeie grozavă. M-aş fi lăsat făcut bucăţi pentru ea, înţelegi Sally?

24. ÎMI TREBUIAU TREI SAU PATRU ZILE.

Când mă trezii, se înserase şi încă mă mai aflam la ei.

În apropiere de sofaua mea, Sally tocmai îmi aşeza hainele curăţate pe un scaun.

— Trebuie să pleci acum, spuse ea grav, altminteri te găsesc aici. Vor veni precis. Încă mai caută pretutindeni.

Dădui din cap şi mă ridicai cu ajutorul ei. O clipă ameţii. Mi se păru că sunt în miezul unui vârtej uriaş.

Simţii o durere continuă şi junghiuri puternice acolo unde era rana.

— Unde-i tatăl tău? întrebai, în vreme ce mă ajuta să mă îmbrac.

— Prin cârciumi, îmi răspunse. Acolo se duce în fiecare, seară şi, mai ales azi, nu trebuie să renunţe la acest tabiet. Trebuie să se comporte la fel ca întotdeauna. Sper să nu bea prea mult.

În glasul ei răzbătea acum îngrijorarea. Nu mai întrebai nimic, avui nevoie într-adevăr de toată puterea şi energia mea pentru a mă echipa. Sally cârpise chiar şi locul sfâşiat de glonţ. După ce terminai, o privii.

— Nu-mi mulţumi, zise ea repede. Încotro o iei?

— Nu ştiu, răspunsei. O să fur un cal de undeva şi o să străbat câteva mile. Oricum, în sălbăticia de-afară sunt mai în siguranţă decât în oraş. În lumina lămpii privirea ei avu un reflex curios, apoi îşi muşcă buza inferioară şi şovăi vădit, fiind foarte aproape de a spune ceva.

— Zi-i, murmurai eu îndemnul, sprijinindu-mă de perete, lângă uşă.

— Am fost azi până la furgonul nostru, care ştii că se găseşte în curtea „Societăţii...” lui Duffield. Am luat de acolo nişte buruieni, câteva alifii şi o mixtură. Imediat m-au înconjurat câţiva din oamenii lui. S-au uitat foarte atent

când am desfăcut lacătul. Apoi au scotocit peste tot. Au spus că tot aşa o să facă şi cu casa noastră. M-am grăbit să revin aici.

Făcu acum o mică pauză dar văzui că nu terminase şi că va urma tocmai ce era mai important.

Continuă îndată:

— Furgonul este deci iarăşi închis. În podeaua lui există o trapă. Am deschis-o. Acum se poate intra pe-acolo. Fiind atât de aproape de cartierul lui Duffield, n-o să verifice furgonul iar. Sau, cel puţin nu imediat. Mai sunt pe acolo şi nişte alimente – ba chiar şi un butoiaş cu apă. Dacă n-o să faci zgomot…

— Îţi mulţumesc, zisei. Apoi o urmai până la uşa din spate.

Înainte ca ea să tragă zăvorul, preţ de câteva respiraţii, ramaserăm unul în faţa celuilalt. Îmbrăcămintea noastră aproape că se atingea. Îmi ridicai mâna şi urmării cu degetul arătător conturul obrazului ei până la bărbie.

Apoi ieşii, dar mai mult mă târâi decât mersei. Uşa se închise după mine.

Eram singur în noapte.

Oraşul vuia ca-ntotdeauna la ora aceea. Mi-amintii că oraşul acesta şi reprezentanţii minerilor şi a prospectorilor vruseseră să mă pună şeriff.

Poate ar fi trebui să primesc *steaua*. S-ar fi ajuns oare astfel la un început de ordine, de putere oficială care să asigure liniştea? Probabil, dacă ar fi ajutat-o întreaga comunitate.

Totuşi, n-aş fi putut face mai mult pentru acest oraş, decât făcusem deja.

Duffield mă căuta. Dacă mă găsea urma să fiu ucis îndată. Deci trebuia să i-o iau înainte.

Aveam nevoie de trei sau patru zile. După asta probabil că o să fiu mai în formă.

24. CACEALMAUA.

Când mă gândesc acum la tot ce a fost, mi se pare un vis urât. Cumva am reuşit totuşi – cred că vreun înger bun m-a apărat şi i-a orbit pe duşmani.

Dar şi îndrăzneala mea…

În stradă, era oprită o căruţă, pe capra căreia se găsea o pelerină din cele care feresc de ploaie. Vânt şi răceală. Mulţi căruţaşi poartă aşa ceva.

Fără să mă gândesc prea mult, o îmbrăcai. Apoi, am împins calota pălăriei mele astfel, încât adâncitura din ea dispăru – arăta acuma aidoma celor pe care le poartă surugiii. Odată cu pelerina luasem şi biciul căruţaşului; astfel înzestrat, plecai cu paşi şovăitori. Nu era însă nevoie să mă prefac prea mult. Mă simţeam într-adevăr ca un om beat.

Apoi urmă, încercarea norocului; un fel de poker disperat mă obliga la o cacealma: ajunsei în strada mare şi mă lăsai târât de puhoiul oaspeţilor acestei aşezări – însetaţi şi dornici de senzaţii ca-n fiecare seară…

La răscrucea următoare, un saltimbanc, care alterna înghiţitul săbiilor cu mâncatul focului, strânsese în juru-i o mulţime de oameni.

Mă oprii şi eu, bucuros că mi se oferă un răgaz. Aproape că nu mai eram în stare să continui cazna mersului.

Din spate cineva-mi strivi umărul cu o lovitură şi urlă:

— Hei, Dick!

Durerea aproape că mă obligă să îngenunchez. Clătinându-mă jalnic, mă răsucii.

În faţa mea se afla un individ care rânjea prietenos, îndată însă clătină din cap spunând:

— Ia te uită… tu nu eşti Dick! Dar ia spune, nu mergem totuşi să săltăm o tărie?

Refuzai, bălăbănindu-mi troaca:

— Nununu! Iaiaiapa mea a sură stă să fete. Tretretre’ să fiu acolo, ortace!

Apoi-mi continuai drumul, tot aşa de nesigur pe picioare. Mă lăsă să plec, fără să se simtă jignit. Cred că-i servisem singurul motiv, pe care un camionagiu îl acceptă fără să crâcnească.

Doamne, cât o să mai ţină chinul ăsta… de-abia mai puteam! Mă târam cu ultimile puteri…

Desigur, oamenii lui Duffield se răspândiseră peste tot – câţiva dintre ei trebuie să fi fost şi aici, examinând fiecare trecător, fiecare călăreţ. Cu siguranţă că fusesem şi eu scrutat de aceşti observatori atenţi.

Dar nimeni nu mă recunoscu.

Cred că arătam ca un birjar autentic – neras şi beat – care se îndrepta către remizele pentru căruţe sau se reîntorcea într-unul dintre *camp*-uri.

Astfel ajunsei totuşi, trecând pe sub stinghiile împrejmuirii, în curtea *Societăţii Comerciale Duffield* şi, la adăpostul celorlalte căruţe, înaintai până lângă furgonul roşu al terapeutului.

Căzui în genunchi şi, după o clipă de odihnă, mă târâi sub el. Mă mai odihnii câtva timp, iar dacă mă găsea cineva, eram gata să joc rolul omului beat care sforăie sub o căruţă.

Dar nu veni nimeni. Acelaşi înger care mă luase în primire de când ieşisem în stradă, veghea şi în continuare asupra mea.

Trapa din podea era într-adevăr deschisă. Împinsei chepengul în sus şi mă săltai în căruţă. Apoi astupai deschizătura la loc şi trăsei zăvorul despre care-mi vorbise Sally.

Nu mai reuşii să ajung la culcuşul în care mai zăcusem nu de mult. Mă părăsiseră puterile. În halul ăsta de istovit nu fusesem niciodată.

25. ULTIMUL DUEL.

Mă trezii după câteva ceasuri, iar după ce mă vârâi în aşternut, adormii îndată.

A doua oară mă trezii foamea, căutai prin dulapuri şi găsii slănină afumată şi câţiva biscuiţi uscaţi. Trebuii să-i moi în apă, atât de uscaţi erau. Mâncai şi adormii la fel de repede ca mai-nainte.

Când mă trezii a treia oară, fusei sigur că trecuseră două nopţi şi două zile. Nu mai aveam febră. Mă simţeam ceva mai bine.

Mâncai restul de slănină şi privii printr-o ferestruică în Curte.

Lumina scăzuse, dar încă nu era noapte. Câţiva bărbaţi străbătură curtea şi se opriră lângă furgonul cel roşu al vraciului!

Unul dintre ei era Will Duffield. Îi auzii spunând:

— Trebuie să mai fie în oraş. Rana lui este sigur atât de gravă, încât omul nu poate pleca. Cineva îl ascunde.

— Poate că a părăsit oraşul într-o căruţă, replică unul dintre ei:

— Nu le-aţi controlat pe toate? întrebă imediat Duffield.

— Ba da, *boss*. Chiar şi hărăgaia asta roşie a lui Geoff Shane am controlat-o acum două zile, când a venit Sally şi-a luat nu ştiu ce leacuri.

Omul arăta pesemne spre furgonul cel roşu în care mă ascundeam. Tăcură câtva timp. Probabil că tot mai erau acolo şi reflectau. Începuse, să se întunece.

Mă ferii să privesc pe geam. Dar acoperişul avea câteva fante de aerisire – la fel şi uşa din spate, fiindcă era vorba de o căruţă în care se şi locuia…

Reuşii astfel să ascult fiece cuvânt, cu toate că oamenii se aflau cam la cinci – şase paşi. Bănuii că Duffield căzuse pe gânduri. Probabil că instinctul lui îi semnaliza ceva şi el

nu reuşea să descifreze mesajul.

Îndată îi auzii şi vocea:

— Ia mai uitaţi-vă dacă lacătul este bine fixat de căruţă şi dacă-i închis!

Trebuii să admir instinctul lui Duffield. Tipul acţiona condus doar de o bănuială. Auzii cum cineva zgâlţâia lacătul şi belciugele.

— E încuiat. Uşa nu se poate deschide din afară, dinăuntru nici n-ai cum să ajungi la lacăt, spuse individul.

Ar fi trebuit să plece.

— Lacătul ăsta închis, era cea mai bună dovadă că nimeni nu se putuse strecura în căruţă. Omul plecă. Îi auzii paşii depărtându-se. Apoi însă răsună iar vocea lui Duffield.

— Spargeţi lacătul. Mi-a venit o idee. Spargeţi lacătul şi uitaţi-vă înăuntru. Luaţi o rangă sau un ciocan.

În sinea mea înjurai. Apoi îmi verificai Coltul. Fiindcă devenise limpede că adăpostul meu se preschimbase acum într-o capcană şi va trebui să lupt.

Întunericul se îndesise. Cu toate astea, m-am ferit să-mi arăt mutra la geam. De-afară n-aveai cum să priveşti în vagon, fiindcă fereastra era aşezată destul de sus. Doar dacă erai călare, ai fi reuşit s-o faci.

Îmi rămăsese doar atâta timp, cât le trebuia lor să aducă o sculă cu care să spargă lacătul.

Mă mişcai prudent prin furgon, mi-era teamă că ar fi putut să se legene pe arcuri. N-avea voie să se audă nici măcar vreun scârţâit. Îngenuncheai şi desfăcui trapa.

Rana mă durea iar, dar nu se deschisese încă. Pansamentul rămăsese uscat. Transpiram însă şi, pentru o clipă, m-a învins din nou slăbiciunea – ameţisem…

Dar avea să-mi treacă. Aveam acel răgaz de câteva minute.

Când auzii că forţau lacătul, mă lăsai să lunec prin trapa deschisă şi ajunsei astfel printre roţile din spate ale vagonului, în ţărâna frământată de roţi şi de copite.

Era aproape noapte. Picioarele bandiţilor se zăreau totuşi. În ultimul moment, reuşii să închid chepengul.

Spărseseră lacătul şi se uitau în vagon. Prea mare lucru

nu vedeau însă, fiindcă în el era şi mai întuneric decât în curte.

— Nu-i nimeni înăuntru, spuse unul dintre ei.

— Da’ de unde ştii, se auzi vocea otrăvită a lui Duffield, de unde ştii chestia asta atât de sigur? Ai cumva ochi de bufniţă? Intră şi caută ca lumea. Trebuie să fie rănit. Poate, chiar zace mort în patul lui Sally!

În vocea lui Duffield se auzea un amestec de speranţă şi dezamăgire – parcă şi de mânie.

Tipul de afară se hotărî să intre în furgon.

Iarăşi mă cuprinse neliniştea. Dacă va observa zăvorul deschis al chepengului, îşi va da seama că se putea uşor intra şi ieşi, prin podea.

Dar nu văzu nimic din ceea ce-mi putea deveni primejdios. Nu observă nici măcar neorânduiala în care se afla aşternutul. Îşi închipui pe semne că aceşti Shane sunt cam şleampeţi.

— Aici nu-i nimic, spuse el şi sări în curte.

Trântiră apoi, uşa şi agăţară de balamale, lacătul spart. Tăcerea arăta că aşteptau ordinele lui Duffield.

— Aţi căutat bine în casa închiriată de Shane? întrebă el deodată; mi se păru că gândurile lui trecuseră de la furgon la cei doi Shane.

— Cred că tocmai acum se cotrobăie iarăşi acolo. Când veneam încoace *boss*, băieţii tocmai ajunseseră la vecinii lor.

— Atunci, duceţi-vă acolo şi ajutaţi-i, se auzi vocea lui Duffield.

Plecară imediat. Printre spiţele roţilor, îi văzui îndepărtându-se spre ieşire.

Dar silueta lui Duffield nu se clinti. Părea că pândeşte sau că adulmecă. După ce se întoarse şi făcu primii paşi, ieşii de sub vagon şi mă sprijinii de-o roată. Ameţisem din nou.

Încă-l mai puteam zări pe Duffield. Se oprii dintr-o dată, ca şi cum ar fi primit un semnal secret.

Instinctul lui era într-adevăr formidabil.

Reuşii să observe conturul unei persoane care se sprijinea de roată.

Tot nu-i venea să creadă, ceea ce deja bănuia. Înainta spre mine şi se opri la vreo şase paşi.

— Kinkaid!

— Furgonul are o trapă în podea, îi răspunsei. Şi după o pauză scurtă-l întrebai: Cum te simţi fără Carlo? Neputincios? Lipsit de apărare? Ce-ţi mai face tocul ăla modern al pistolului, cel cu resort? Acum vei avea nevoie de el, dragule!

Rămase rece şi impasibil. Avea într-adevăr clasă. Nu dădea bir cu fugiţii. Se putea spune orice despre, el, dar laş nu era.

— Ia pune-ţi Coltul la loc şi-o să-ţi arăt cât de eficient e tocul meu cel modern.

Chestia asta a spus-o sec. Îi îndeplinii rugămintea.

Apoi scoase arma.

Rana mea nu m-a stânjenit.

Am fost mai rapid decât el, în ciuda tocului său cu resort.

Glonţul meu îi trecu prin inimă. Nu mai avu timp să tragă, cu toate că ţinea pistolul în mână.

Oamenii lui se întorseseră alergând – fiindcă nu ajunseseră prea departe şi auziseră detunătura. Cu toate că de obicei nimănui nu-i păsa în acest oraş de împuşcături – acum era altfel. Făcuseră îndată legătura între împuşcătură şi prezenţa mea – erau convinşi că şeful lor trăsese.

Îi lăsai să se apropie, atât cât era nevoie, apoi le spusei tăios:

— Rămâneţi pe loc!

O făcură, fiindcă nu erau nişte smintiţi. Voiau mai întâi să vadă limpede.

Câtva timp tăcură. Apoi unul dintre ei întrebă:

— Cine-i cel de pe jos?

— Şeful vostru.

— Şi tu cine eşti – eşti Kinkaid?

— Da, sunt Kinkaid. *Boss*-ul vostru are un Colt în mână. A avut timp să scoată arma, înţelegeţi? Vreţi să vă mai bateţi pentru el şi acum, când nu mai poate să vă plătească? Atunci, o să iau cu mine în iad câţiva dintre voi. Vreţi?

Nu voiau.

Dar se strânseră lângă Duffield, să-l privească. Aproape că trebuiră să-i smulgă pistolul, atât de tare îi încleştase moartea mâna pe el.

Apoi îl luară de acolo. Unul dintre ei păşi spre mine.

— O să iau locul lui Duffield, spuse el. Vor mai fi destule lupte pentru putere, vor mai fi dueluri în oraş. Poate că în curând, va fi rândul meu. Dar n-am voie să ratez şansa. Dacă miza este mare poţi uneori scoate un câştig bun. Îi iau locul. Şi am şi prieteni buni!

— N-ai decât, răspunsei eu – n-ai decât, cât vei vrea şi cât vei putea – dar îmi daţi înapoi cele cincizeci şi şapte de vite! Nu rămân în oraşul ăsta nenorocit nici o zi în plus, doar atât cât e nevoie. Iar stabilimentul Cinthyei îl preiau eu. Puteţi să-l cumpăraţi de la mine, dacă vreţi.

Dădu din cap şi o luă după ceilalţi care-l duceau pe Duffield acasă.

Eu însă mă îndreptai spre „PARADISUL FAIR-PLAY AL CINTHYEI FOX”.

În definitiv, eu eram stăpân acolo!

Nu mă grăbii.

Şi, deodată, mi-o amintii pe Anne Malcom, care mă abandonase în praful drumului şi dispăruse luând cu ea comoara arhiducesei.

26. CÂŞTIG SAU PIERDERE?

Când intrai în birou, Ryan Trigger şedea la masa Cinthyei. Se holbă la mine ca la o stafie. Ricanai:

— Locul ăsta nu-i încă al tău, băieţaş.

— Oamenii lui Duffield vă caută pretutindeni.

— Will este mort, răspunsei eu, aşezându-mă în scaunul confortabil pe care mi-l eliberase.

Ryan încă mă mai fixa neîncrezător.

— De câte lucruri e-n stare un singur om… bâigui el, puţin descumpănit. Nemaipomenit, un singur om împotriva lui Duffield, a lui Paulin şi a celorlalţi. Şi omul acesta mai şi câştigă! Sfinte Laurenţiule!

Rânjii amar.

Apoi mă gândii iar la Anne Malcolm şi-i spusei:

— Ce înseamnă să câştigi şi ce înseamnă să pierzi? Băiete, dacă vrei să-ţi dau un sfat, atunci nu încerca să faci, ceea ce a trebuit să fac eu în oraşul ăsta nenorocit. Găseşte-ţi altceva! În curând o să mă ocup iar de creşterea vitelor. Acum mă duc să mă culc. Mâine îmi prezinţi raportul şi încheiem socotelile.

27. „… AM ŞI AJUNS ÎN IAD?”

Mă mai întâlnii o dată cu Anne Malcom…

După trei zile mă simţii mai bine şi începui deja negocierile cu cei care voiau să preia „moştenirea” lui Duffield – când s-a răspândit vestea în Last Chance că o diligentă „Express” care circula spre vest, deci spre Nevada, a fost atacată.

Socotelile mele mi-au arătat că trebuia să fie vorba de poştalionul cu care călătorea Anne.

Cu diligenta următoare, plecai şi eu spre vest.

După o călătorie de aproximativ o sută de mile şi după ce caii fuseseră schimbaţi de patru ori, am ajuns la locul cu pricina, o prăpastie. Aicea exista un pod îngust. Vizitiul opri. Atât el cât şi însoţitorul, dar mai ales noi călătorii, toţi eram curioşi.

Ne uitam în prăpastia adâncă. Dedesubt urla şi spumega râul sălbatic. Pe stâncile ascuţite se vedeau rămăşiţele diligentei.

Oamenii lui WELLS & FARGO blestemau. Călătorii se cutremurară.

Ne urcarăm şi călătoria continuă într-un tempo rapid.

După vreo zece mile am ajuns în orăşelul Paine. Era de-abia ceva mai mare decât un camp şi probabil va ajunge tot ceva asemănător cu Oraşul „Ultimei Speranţe”.

Aici coborâi, să aştept diligenta care venea din partea opusă, fiindcă vroiam să mă reîntorc, acum că văzusem locul de unde cealaltă fusese prăvălită de pe pod.

Intrai în primul saloon, în prima cârciumă să beau ceva tare. Începuse să fie frig. Un *drink* mă va încălzi.

Anne era aici…

Şedea cu doi indivizi, la o masă plasată într-unul din colţurile încăperii şi râsul ei suna ca al unei femei bete. Ba chiar era beată şi nu mai arăta deloc bine.

Îmi luai paharul, mă dusei la ei şi le spusei politicos tipilor, care încercau să-i facă până la refuz plinul cu apă de foc:

— Căraţi-vă frumoşilor!

Întâi vrură să se supere, dar după ce mă priviră ceva mai bine, nu mai suflară. Se furişară de-acolo, aşa cum o fac coyoţii, când vine puma la adăpătoare.

Mă aşezai lângă Anne. După câtva timp mă recunoscu.

— A, tu erai? zise ea. Am ajuns deja în iad?

O ajutai să ajungă în camera ei, o vârâi în pat şi aşteptai până când aburii alcoolului se risipiră.

28. OARE VA VOI SĂ VADĂ RANCH-UL?

Se făcuse deja noapte când începu să-mi povestească:

— Bandiţii care ne-au atacat voiau aur şi bani. Ne-au golit buzunarele şi, fiindcă fuseseră informaţi că diligenta va transporta şi aur – au fost teribil de dezamăgiţi şi furioşi, văzând că nu-i aşa. Au scotocit şi-n geanta mea de voiaj, dar n-au luat în seamă pantofii, aşa că n-au dat de bijuterii. Eram atât de fericită că-mi voi păstra comoara, când deodată le-a venit ideea să reţină măcar caii atelajului.

Au tras diligenta pe pod şi apoi au răsturnat-o în prăpastie. Bagajele noastre deja fuseseră băgate înăuntru. Mi-a venit să mă arunc şi eu în prăpastie…

Începu să plângă.

De la fereastră, îi spusei:

— Poţi să te înapoiezi la *Last Chance*. O să te aştepte Ryan Trigger. Pe mine n-o să mă mai găseşti, fiindcă mă reîntorc la *ranch*-ul meu.

După cuvintele astea, ieşii.

Nu, nu mai voiam s-o revăd pe Anne.

Iar la *Last Chance*, o să mă duc la Sally şi o s-o întreb, dacă nu vrea cumva să-mi vadă *ranch*-ul, când furgonul roşu al „OMULUI CU MÂINILE CARE VINDECA”, al „OMULUI CU LEACURILE MIRACULOASE”, va trece prin apropierea dealurilor de lângă Pârâul Plopilor, la vest de Small Rock’s River…

SFÂRŞIT

